ARS GRATIS

· HORROR ·

CRIMA din Bayswater

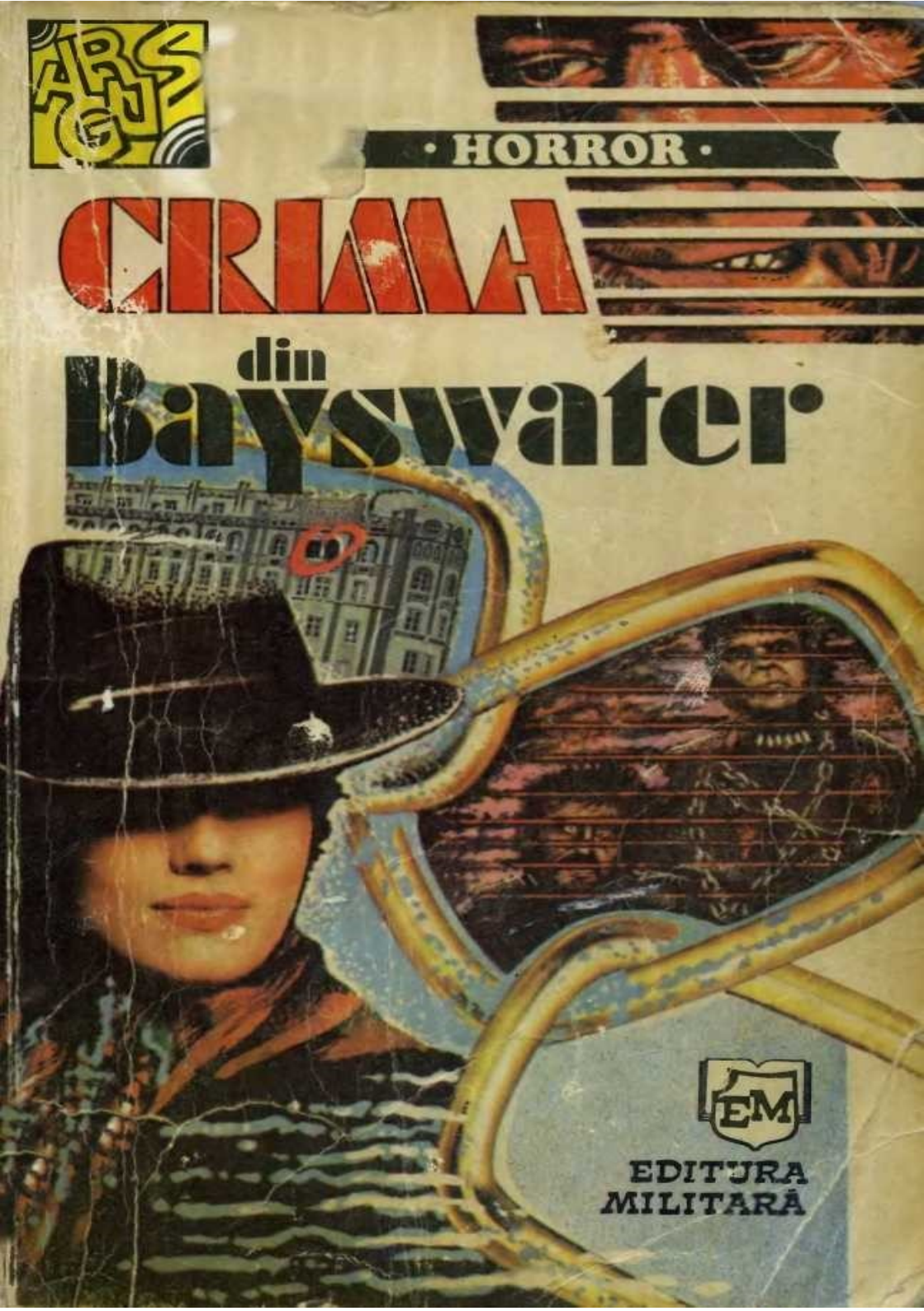

EM
EDITURA MILITARĂ

McCloor trase de trei ori. Gloanțele îl răsturnară pe Weles pe divan, îl proiectară în perete. Ochii i se deschiseră brusc, holbați. Buzele rânjiră, dând la iveală dinții până la gingii. Îi ieși limba. Apoi capul îi căzu în față și nu se mai clinti.

Fraser puse receptorul în furcă și exclamă tare: „De ce mi s-a întâmplat asta? De ce tocmai mie? S-ar putea să fie totuși un vis!”. Dar aplecându-se spre mica oglindă de deasupra aparatului telefonic, își zări fața stropită de sânge, de niște picături foarte mici, ca dintr-un pulverizator. Își aminti cu groază și dezgust de barba umedă a omulețului. Începu să strige: „Nu vreau să ajung nebun! Sunt în toate mințile! Nu vreau să ajung nebun!” În câteva clipe, fu înconjurat de un mic grup, în timp ce se apropia un polițist.

Crima din Bayswater
O antologie de povestiri horror și polițiste

Însușirile minții noastre, pe care le denumim analitice, nu prea sunt făcute pentru a fi supuse analizei. Le apreciem numai după efectele lor. Ceea ce știm, printre altele, despre ele e că sunt, pentru cel ce le are într-o măsură neobișnuită, un izvor de bucurii din cele mai mari. Așa cum omul voinic se bucură de puterea lui trupească și se complace în exerciții care îi pun mușchii în mișcare, tot astfel analistul se mândrește cu acea ușurință a *cugetului său de a descurca lucrurile, Îi fac plăcere până și cele mai neînsemnate prilejuri care îi pun la încercare talentul. E îndrăgostii de tot ce e enigmă, rebus, hieroglife și dă dovadă în dezlegarea lor de o istețime atât de deosebită, încât pare supranaturală în ochii celor ce n-au decât o inteligență obișnuită. Rezultatele dobândite prin chiar spiritul și esența metodei sale par într-adevăr a fi rodul unei intuiții.*

Crimele din Rue Morgue, E.A. POE

Graham Green

Crima din Bayswater

James Fraser străbătu perdeaua îngustă a ploii, depășind nepăsător statuia lui Achile. Își ridicase gulerul impermeabilului închizându-i în jurul gâtului. În vreme ce se plimba aparent fără vreo treabă, se pomeni brusc obsedat de scene amoroase. Din nefericire însă, singurele-i amintiri sentimentale se rezumau la nimicurile scabroase consumate de cele mai multe ori pe băncile grădinilor publice. Era conștient că, printre altele, dragostea se cumpără cu bani. Pretinzând totodată un costum bine croit, o mașină, un apartament sau, în lipsa acestora, un hotel bun; or, el fiind om sărac, singurul lucru pe care și-l putea oferi era desfrâul murdar.” Dragostea se cere ambalată în celofan”, concluzionă el amărât.

Iuțind pasul, ieși în Edgware Road. Cunoștea bine zona din preajma acestei străzi. Când se afla în proastă dispoziție, se plimba până se simțea cu totul epuizat, uitându-se cu coada ochiului la imaginea sa oglindită în vitrinele marilor magazine sau ale restaurantelor. În consecință, remarcă fără niciun fel de dificultăți afișele lipite în fața teatrului aflat în vecinătate. Era anunțată prima stagiune a „Clasicilor cinematografiei” (o expresie pretențios intelectuală, constată el), căci localul fusese transformat de către un om orbit de optimism (în speranța de a câștiga bani) într-un „Cămin al filmului mut”. Docurile nu erau scumpe și, deoarece se simțea obosit, merita să cheltuiască o sumă modică pentru a ședea și a se adăposti de ploaie. Fraser cumpără un bilet și pătrunse în bezna sălii de spectacole.

În întunericul dens, un pian treiera ceva monoton, aducător de liniște. Fraser se așeză pe un fotoliu la marginea culoarului central și avu deodată impresia că e înconjurat de vid. Pe ecran, o femeie mătăhăloasă, îmbrăcată într-un soi de togă, își frângea mâinile, împleticindu-se, cu pași nefiresc de sacadați, spre un divan. Se așeză pe el și începu să arunce niște priviri fioroase, de câine ciobănesc, printre șuvițele încâlcite ale părului ei negru și aspru. Un subtitlu încerca să-i lămurească pe spectatori: „Părăsită de iubitul ei, August, Lavinia încearcă să-și pună capăt suferințelor”. Iar apoi: „Sclav al viciului său, August poruncește să i se aducă vin”.

Un actor antipatic și destul de copt, cu figură de neamț, ședea

rezemat într-un cot, ținând celălalt braț încolăcit după umerii femeii masive, îmbrăcată într-o cămașă de noapte scurtă.

Cineva, croindu-și drum prin întuneric, atinse genunchii lui Fraser și trecu de el pipăind; era un bărbat mic de statură. Fraser avu senzația neplăcută că în timp ce omul cel scund trecea, gura îi fusese ștearsă ușor de o barbă foarte mare. Auzi apoi un oftat prelung, în momentul când noul venit se așeză în fotoliul de alături, în timp ce pe ecran evenimentele se desfășurau cu atâta viteză, încât Lavinia se și înjunghiase – cel puțin așa bănuia Fraser – și zăcea întinsă, formă planturoasă și lipsită de viață, între sclavele sale care plângeau.

— Ce se întâmplă? Doarme, nu? șopti o voce groasă și gâfâită în urechea lui Fraser.

— Nu. E moartă.

— Asasinată? întrebă vocea pe un ton plin de interes.

— Nu cred. S-a sinucis.

Nimeni nu făcu „sst!”. Pe nimeni nu interesa această poveste în așa măsură încât să pretindă liniște. Despărțiți prin locurile libere, spectatorii erau încremeniți în poziții ce trădau nepăsarea și plictiseala de care erau stăpâniți. Numai omulețul cu barbă din fotoliul învecinat părea a fi mult interesat de moartea Laviniei. Cazul care i se înfățișa exact în acel moment îl fascina vizibil. Continuă să mormăie singur, cu aceeași voce gâfâită, și Fraser îl auzi repetând cuvântul” coincidență”, apoi „absurd, dacă te gândești”, iar în continuare „și niciun pic de sânge”. După un timp se pomeni că vecinul său i se adresează direct.

— Poftim? răspunse Fraser. Ce-ați spus?

— Curge mai mult sânge decât vă puteți imagina!

— Despre ce vorbiți?

Când omul se întoarse spre el, Fraser avu senzația neplăcută că răsuflarea lui umedă îl stropește. Avea un fel de gâtuire în voce, un soi de gâlgâit.

— Când ucizi un bărbat... răspunse el.

— Dar asta-i femeie, zise Fraser enervat.

— E totuna.

— Și-apoi, nu e vorba de un asasinat.

— Nu interesează.

Făcea impresia că s-au angajat într-o luptă inutilă și absurdă.

— Ei bine, eu știu, declară omulețul bărbos pe un ton de nemărginită vanitate.

— Ce anume știți?

— Treburile astea, răspunse cu o ambiguitate dictată de prudență.

Fraser se întoarse spre el, încercând să-l vadă mai bine. Să fie oare un nebun? Să fi fost oare în aceste cuvinte fără noimă bolborosite de un necunoscut, la cinematograf, vreo prorocire despre ceea ce ar fi putut să i se întâmple lui într-o zi? Încercând să-l vadă, se gândea: drace, doar sunt încă în toate mințile. Vreau să-mi păstrez toată rațiunea. Nu putu distinge decât un mic trup negru, ghemuit. Omul reîncepu să vorbească singur.

— Aiurea! spuse. Ce baliverne! Auzi, cică a făcut-o pentru cincizeci de livre. Dar e o balivernă! Pretexte, iarăși pretexte! Și întotdeauna îl arestează pe primul venit. Nu cercetează mai departe. Ce naivitate...

Și așa mai departe, mereu pe acest ton lipsit de nuanțe, pe acea voce gâfâită. Iată deci cum arată nebunia. Pe măsură ce își dădea seama, Fraser își impunea să nu-și piardă rațiunea. Apoi omulețul se întoarse iar spre el și-l acoperi cu stropi de salivă.

— Ați spus că s-a sinucis? Dar cum poți fi sigur? Nu ajunge să știi ce mână a ținut cuțitul!

Cu un gest neașteptat, de încredere, își așeză mâna pe aceea a lui Fraser: degetele îi erau umede și lipicioase. Sporindu-i teama de eventualitatea unei explicații, Fraser îl întrebă:

— Ce vreți să spuneți?

— Eu știu, replică omulețul. În situația mea, ajungi să știi aproape tot.

— Ce situație? spuse Fraser, care, simțind încă mâna lipicioasă așezată pe a sa, se întrebă dacă-și pierduse mințile sau nu... La urma urmei, puteau exista numeroase explicații...

— Poate veți spune despre situația mea că e destul de disperată...

Din când în când, vocea părea că i se pierde cu totul în gâtlej. Pe ecran, se derulau scene fără înțeles. O tânără în cămașă de noapte făcea impresia că plânge în brațele unui centurion roman: „În brațele tale, o, Lucius, nu mă mai tem de moarte”.

Omulețul rânji tăcut. Își reluă apoi monologul. I-ar fi fost foarte ușor să-și imagineze că nu e acolo, fără această mână lipicioasă care sfârși prin a se ridica. Apoi mâna păru a căuta să se sprijine pe speteaza scaunului din față, în timp ce capul necunoscutului începu să cadă brusc într-o parte, ca al unui

copil idiot. Omulețul pronunță, cu voce limpede, aceste cuvinte neașteptate:

— Drama din Bayswater.

— Cum? întrebă Fraser tresărind.

Înainte de a ajunge în apropierea teatrului, citise aceste cuvinte pe panoul unui chioșc de ziare.

— Ce?

— Ați spus: drama.

— Închipuie-ți, domnule, că au plasat fundătura Cullen în Bayswater!

Pe neașteptate, omulețul începu să tușească cu fața întoarsă spre Fraser; își îndreptă tușea spre el, vrând parcă să se răzbune. Apoi, cuprins parcă de nerăbdare, se ridică de pe scaun.

— Hait!... umbrela mea...

— N-ați avut umbrelă.

— Umbrela mea, repetă el, umbrela... mal rosti stins, ca și cum și-ar fi pierdut glasul definitiv. Pipăind, se strecură prin fața genunchilor lui Fraser.

Acesta îl lăsă să plece, dar înainte ca omulețul să fi atins draperiile murdare de la ieșire, ecranul deveni deodată de un alb strălucitor – filmul se rupsese. Un candelabru acoperit de praf se aprinse brusc pe plafon, răspândind o lumină îndeajuns de puternică pentru ca Fraser sa poată distinge petele care-i mânjeau mâna. Nu, nu era o halucinație: întâmplarea se petrecuse acolo. El nu era nebun; șezuse doar lângă un nebun, un nebun care într-o fundătură... Fraser părăsi sala în goană: omul dispăruse având de ales între trei direcții. În loc să se decidă pentru una, la întâmplare, Fraser intră într-o cabină telefonică, unde cu o luciditate și o hotărâre neașteptate pentru el formă numărul Scotland Yard-ului. I se răspunse cu un interes și multă bunăvoință. Da, fusese comis un asasinat într-o fundătură, Cullen News. Un bărbat căruia i se retezase gâtul de la o ureche până la cealaltă, cu un cuțit de tăiat pâine. Fraser începu să relateze că șezuse la cinematograf chiar lângă asasin, căci nu putea fi decât el; el însuși, Fraser, se alesese cu pete de sânge pe mâini. Dar vocea de la Scotland Yard îl întrerupse:” Oh, nu, auzi el, asasinul e în mâinile noastre... fără niciun dubiu. Cadavrul e cel care a dispărut!” Fraser puse receptorul în furcă și exclamă tare: „De ce mi s-a întâmplat asta? De ce tocmai

mie? S-ar putea să fie totuși un vis!” Dar aplecându-se spre mica oglindă de deasupra aparatului telefonic, își zări fața stropită de sânge, de niște picături foarte mici, ca dintr-un pulverizator. Își aminti cu groază și dezgust de barba umedă a omulețului. Începu să strige: „Nu vreau să ajung nebun! Sunt în toate mințile! Nu vreau să ajung nebun!” În câteva clipe, fu înconjurat de un mic grup, în timp ce se apropia un polițist.

E.F. Benson
Sălașul groazei

Satul Maxley unde, vara și toamna trecuta, s-au petrecut aceste stranii întâmplări, se întinde pe o zonă înaltă, cotropită de iarbă și pini, din Sussex. În toată Anglia nu se află un loc mai dulce și mai sănătos. Când vântul bate dinspre sud, e împovărat de miresmele mării; dinspre est, înălțimile apără satul de capriciile lui martie; dinspre vest și nord, adierile ajung aici după ce au străbătut mile de păduri îmbălsămate și de pajiști. Satul în sine e destul de neînsemnat ca populație. La jumătatea singurului drum, cu trotuare largi și zone spațioase de iarbă pe fiece parte, se înalță mica biserică normandă și străvechiul cimitir de mult părăsit; în rest sunt vreo duzină de case georgiene micuțe, potolite, din cărămidă roșie, cu ferestre înalte, fiecare cu o grădină de flori în față; câteva magazine și de două ori pe-atâtea cabane cu acoperiș de stuf ale lucrătorilor de pe moșiile din jur completează tabloul pașnicei noastre așezări. Pacea generală e totuși, din păcate, întreruptă sâmbăta și duminica, pentru că ne aflăm pe una din principalele șosele ce leagă Londra de Brighton și strada noastră cea liniștită se transformă în pistă de curse pentru mașini și biciclete zburătoare. Indicatorul de la intrarea în sat, care îi imploră să meargă încet, pare doar a-i încuraja să-și întețească viteza, dat fiind că drumul e drept și deschis și chiar nu există niciun motiv pentru care ar face altminteri. În semn de protest, doamnele din Maxley își acoperă nasul și gura cu batistele îndată ce văd că se apropie o mașină deși, fiindcă e asfalt, nu au în realitate nevoie de asemenea precauțiuni împotriva prafului. Dar duminica seara, târziu, după ce hoarda de extravaganți a trecut, ne pregătim iarăși pentru cele cinci zile de izolare veselă și tihnită. Grevele căilor ferate, care tulbură atât de mult țara, pe noi ne

lasă nepăsători deoarece majoritatea locuitorilor din Maxley nu-l părăsesc niciodată.

Eu sunt norocosul posesor al uneia dintre acele micuțe case în stil georgian și mă consider la fel de norocos având un vecin atât de interesant și incitant ca Francis Urcombe care, fapt confirmat de localnici, n-a dormit niciodată în altă parte decât în casa lui (situată aproape de a mea) de circa doi ani când, deși încă în puterea vârstei, a demisionat de la catedra de psihologie a Universității Cambridge, dedicându-se studierii acelor fenomene curioase și enigmatice care par a interesa deopotrivă latura fizică și pe cea psihică a naturii umane. Într-adevăr, retragerea sa nu a fost fără legătură cu pasiunea pentru straniile teritorii neexplorate ce se întind dincolo de hotarele științei și a căror existență e cu încăpățânare negată de mințile înguste, precum viziunile din momentul morții, casele bântuite de stafii, vampirism și multe altele.

— Sigur că nimeni nu mă ascultă – îmi spune – pentru că de nimic nu se tem mai tare sălașele acestea ale învățăturii decât de cunoaștere iar, drumul cunoașterii trece și prin studiul unui asemenea gen de lucruri. Funcțiile sistemului uman sunt, în genere cunoscute. Ele reprezintă o țară care a fost explorată și înscrisă în grafice și hărți. Dar în afara ei se află teritorii uriașe, nedescoperite, care cu certitudine există, iar adevărații pionieri ai cunoașterii sunt aceia care, chiar cu riscul de a fi socotiți creduli sau superstițioși, vor să pătrundă în acele locuri încețoșate și pesemne primejdioase. Eu consider că aș fi mai folositor afară, fără compas ori raniță, în cețuri, decât într-o colivie ca un canar, să ciripesc despre ceea ce e deja binecunoscut. În plus, să-i învețe pe alții e extrem de dificil pentru un om care știe doar să învețe el însuși; ca să-i înveți pe alții nu e nevoie decât să fii un măgar îngâmfat.

Iată deci că Francis Urcombe era un vecin minunat pentru cineva care, ca mine, avea o curiozitate neliniștită și arzătoare privitor la ceea ce el numea „locuri încețoșate și primejdioase”; iar vara trecută am primit o întărire dintre cele mai binevenite, în persoana doamnei Amworth, văduva unui funcționar de stat indian. Soțul ei fusese judecător în provinciile nord-vestice și, după moartea lui, survenită la Peshawar, ea s-a reîntors în Anglia; un an petrecut la Londra în pâcle și murdăria citadină, i-a redeschis pofta de aerul proaspăt și soarele de la țară. De

asemenea, avea un motiv întemeiat să se stabilească în Maxley; strămoșii ei, până acum o sută de ani, se născuseră aici și, în vechea curte a bisericii, multe pietre funerare poartă numele ei de fată: Chaston. Robustă și energică, personalitatea ei viguroasă și veselă a trezit iute satul Maxley la cel mai înalt nivel de sociabilitate cunoscut vreodată. Majoritatea era – burlaci, celibatari sau oameni mai în vârstă – prea puțin înclinată spre strădania de a cheltui și a depune efortul impus de legile ospitalității și până atunci veselia unui mic party cu ceai, un bridge după și galoși (când era umezeală) meniți excursiei spre casă, unde ne aștepta o cină solitară, constituiau culmea festivităților noastre mondene. Doamna Amworth însă ne-a dezvăluit un mod de trai mai gregar și a organizat spre exemplificare petreceri cu gustări și cine frugale, pildă pe care am început să o urmăm. În serile când nu se aranjau asemenea petreceri, unui om singur ca mine îi făcea plăcere să știe că un telefon la casa doamnei Amworth, situată la nicio sută de iarzi, și o întrebare despre dacă aș putea veni după cină la un joc de pichet înainte de culcare s-ar solda cu un răspuns de bun-venit. Ea aștepta acolo cu un zel amical de companie și tot acolo așteptau o sticlă de porto și o ceașcă de cafea, la care se adăugau o țigară și un joc de pichet. Cânta la pian într-o manieră degajată și exuberantă și avea o voce încântătoare; și, cum zilele se lungeau, iar lumina zăbovea până târziu, jucam cărți în grădina ei pe care, în câteva luni, o transformase dintr-o creșă pentru limacși și melci într-un petic strălucitor de tufe înflorite luxuriant. Întotdeauna era binedispusă și fermecătoare; o interesa totul, iar în muzică, grădinărit, jocuri de tot felul era un interlocutor competent. Toată lumea (cu o excepție) o plăcea; toți simțeau cum aduce cu sine voioșia unei zile însorite. Excepția era Francis Urcombe; deși mărturisise că n-o place, admitea că îi stârnea totuși interesul în cel mai înalt grad. Mi s-a părut un lucru bizar pentru că, așa plăcută și jovială cum era, nu vedeam ce anume ar fi putut isca suspiciuni sau bănuieli, într-atât era de sănătos și deschis chipul pe care ni-l arăta. Dar interesul lui Urcombe era autentic, fără niciun dubiu; putea fi observat, urmărind-o și scrutând-o. În privința vârstei ea mărturisise franc că avea patruzeci și cinci de ani; dar vioiciunea, neastâmpărul, pielea netedă, părul negru ca tăciunele făceau greu de crezut că nu adopta un procedeu

insolit și-și adăuga zece ani la vârstă în loc să-i scadă.

Și deseori, când prietenia noastră s-a mai copt, doamna Amworth mă suna și-mi propunea să mă viziteze. Dacă eram ocupat cu scrisul, îi dădeam – așa căzusem la învoială – un răspuns negativ și-i auzeam râsul plăcut și urarea de a lucra cu succes în seara respectivă. Câteodată, înainte de a sosi propunerea ei, Urcombe urma să traverseze de la el de acasă ca să fumăm și să mai tăifăsuim, iar ea, auzind cine avea să fie musafirul meu, stăruia să fie invitată. Urcombe nu protesta; ea și cu mine urma să ne jucăm pichetul, spunea, iar el o să se uite la noi, dacă nu aveam nimic împotrivă, ca să mai învețe câte ceva despre joc. Dar mă îndoiesc că era foarte atent la joc, pentru că nimic nu putea fi mai limpede decât că, de sub streașină frunții și a sprâncenelor stufoase, atenția nu-i era fixată asupra cărților, ci asupra unuia dintre jucători. Însă părea să-i facă plăcere să petreacă astfel o oră cu noi și, deseori, până într-o anume seară de iulie, o urmărea pe doamna Amworth cu aerul unui om care are în față o problemă extrem de complicată. Ea, prinsă de joc, părea să nu-l observe cum o scrutează. Apoi a venit acea seară când – asta văd în lumina evenimentelor ulterioare – s-a smuls un pic, pentru prima oară, din vălul ce ascundea de ochii mei oroarea secretă. Atunci n-am sesizat, dar mi-am dat seama totuși că, mai apoi, dacă îmi telefona și-mi propunea să vină pe la mine, negreșit mă întreba nu numai dacă aveam răgaz, ci și dacă domnul Urcombe era la mine. Dacă era, zicea, n-o să strice șueta unor burlaci bătrâni și, râzând, îmi ura noapte bună. Urcombe, în seara despre care povestesc, venise cu vreo jumătate de ceas înainte de apariția doamnei Amworth și-mi vorbise despre credințele medievale privitoare la vampirism, unul dintre acele subiecte de frontieră insuficient studiate până să fie repudiate de medicină și discreditate ca simple superstiții. Ședea în scaun, sever, și expunea, cu limpezimea lucidă care făcuse din el în perioada Cambridge un conferențiar admirabil, istoria acelor misterioase apariții. În toate se regăseau trăsături generale tipice: un spirit vampiric își făcea sălaș în trupul unui bărbat sau ai unei femei în viață, conferindu-i puterea supranaturală de a zbura ca un liliac și de a se hrăni în sângeroase ospețe nocturne. Când” gazda” lui moare, spiritul continuă să locuiască în acel trup care nu

putrezește. Ziua se odihnește, noaptea părăsește mormântul și-și continuă înfiorătoarele rătăciri. Se pare că în evul mediu nicio țară europeană nu le-a scăpat; chiar și mai demult pot fi găsite indicii despre ei, în istoria romană, greacă și ebraică.

— De obicei, toate dovezile astea se presupune că sunt viziuni datorate luminii înșelătoare a lunii, spunea. Sute de mărturii independente, în perioade diferite, au atestat apariția acestor fenomene și nu există explicație cunoscută mie care să acopere absolut toate faptele. Și, dacă ești înclinat să spui „De ce, atunci dacă acestea sunt fapte reale, nu dăm și noi peste ele acum?”, îți poți da două răspunsuri. Unul e că în evul mediu bântuiau boli cunoscute, ca de pildă ciuma neagră, care sigur că a dispărut, dar din această pricină nu afirmăm că nici n-a existat. Exact așa cum ciuma neagră a vizitat Anglia și a decimat populația din Norfolk, la fel aici, chiar în acest district, acum vreo trei sute de ani, a existat o epidemie de vampirism, iar Maxley a fost centrul ei. Al doilea răspuns e chiar mai convingător pentru că îți voi spune că în niciun caz vampirismul nu s-a stins. O izbucnire de vampirism a avut loc în India, acum doi ani.

În acel moment am auzit ciocănelul de la ușă bătând în maniera optimistă și decisă în care doamna Amworth își anunța de obicei sosirea și m-am dus să-i deschid.

— Intră repede, i-am zis, și salvează-mă să nu-mi înghețe sângele în vene! Domnul Urcombe încearcă cu tot dinadinsul să mă bage în sperieți.

Instantaneu, prezența ei vitală, voluminoasă, păru să umple încăperea.

— Oh, ce drăguț! zise. Îmi place la nebunie să-mi înghețe sângele în vene. Continuă-ți povestea cu fantome, domnule Urcombe! Ador poveștile cu fantome.

Ca de obicei, el o observa cu o nespusă atenție.

— Nu era chiar o poveste cu fantome, replică. Îi spuneam gazdei noastre doar că vampirismul încă nu a dispărut. Îi spuneam că a răbufnit în India, acum câțiva ani.

A urmat o pauză mai mult decât perceptibilă și am văzut că, dacă Urcombe o observa, și ea, pe de altă parte, îl fixa cu ochi mari și gura întredeschisă. Apoi râsul ei drăgălaș invadă liniștea cam tensionată.

— O, ce păcat! zise. N-o să-mi înghețe deloc sângele în vene.

De unde a-i scos asemenea povești, domnule Urcombe? Am trăit ani de zile în India și n-am auzit absolut nimic despre astfel de lucruri. Trebuie s-o fi scornit vreun născocitor de basme de prin bazare; sunt celebri.

Urcombe era pe punctul de a spune ceva, dar se opri brusc.

— Da, pesemne așa e, zise.

Însă ceva anume ne-a tulburat în acea seară obișnuita întrunire pașnică și ceva anume a întunecat buna-dispoziție uzuală a doamnei Amworth. Nu mai avea chef de pichet și a plecat după abia două-trei jocuri. Urcombe tăcuse tot timpul și a deschis gura numai după ce am rămas singuri:

— Ce ghinion ca răbufnirea de... hai să-i zicem „a acelei boli foarte misterioase” a avut loc tocmai la Peshawar, unde locuia cu soțul ei. Și...

— Ei?

— El a fost una dintre victime. Firește, am uitat asta total când am deschis discuția.

Vara a fost irațional de fierbinte și secetoasă, iar Maxley suferea mult din pricina arșiței, dar și din pricina invaziei unor țânțari mari și negri, a căror pișcătură era foarte iritantă și virulentă. Veneau seara, se așezau pe piele atât de ușor încât nu-i simțeai până când un junghi ascuțit nu te anunța că ai fost mușcat. Nu mușcau de față sau de mâini, ci alegeau pentru ospăț întotdeauna gâtul și, pe măsură ce otrava s-a răspândit, majoritatea am adoptat câte o gușă în plus, temporară. Apoi, spre mijlocul lui august, a apărut primul caz al acelei boli misterioase pe care doctorul nostru local a atribuit-o căldurii sufocante, cuplate eu mușcătura acelor insecte veninoase. Pacientul era un băiat de șaisprezece sau șaptesprezece ani, fiul grădinarului doamnei Amworth, iar Simptomele erau: paloare anemică și apatie, însoțite de o mare somnolență și poftă de mâncare. Și el avea pe gât două înțepături micuțe unde, așa presupunea doctorul Ross, îl mușcase unul din țânțarii aceia uriași. Bizar era că în jurul mușcăturii nu apăruse nicio umflătură sau iritație. La vremea aceea căldura începuse deja să se ostoiască, însă răcoarea n-a izbutit să-l întremeze și băiatul, în ciuda mâncării înghițite cu lăcomie, ajunsese numai piele și os.

M-am întâlnit cu doctorul Ross pe stradă într-o după-amiază și, ca răspuns la întrebările mole despre pacientul său, mi-a spus că se teme că băiatul nu mai avea zile multe. Cazul – mi-a

mărturisit – îl zăpăcise complet; o formă obscură de anemie pernicioasă era tot ce putea diagnostica. Dar se întreba dacă domnul Urcombe n-ar consimți să-l vadă pe băiat, în speranța de a arunca o nouă lumină asupra cazului și cum Urcombe cina cu mine în seara aceea, i-am propus doctorului Ross să vină și el. Nu putea, dar urma să treacă mai târziu.

Când a sosit, Urcombe a acceptat pe dată să-și pună cunoștințele la dispoziție și au plecat. Fiind văduvit de companie, i-am telefonat doamnei Amworth să aflu dacă puteam să dau o raită pe la ea pentru vreo oră. A urmat, firește, un bun-venit în chip de răspuns și, între pichet și muzică, ora s-a lungit la două ore. Mi-a povestit despre băiatul care zăcea fără speranță răpus de misterioasa boală și mi-a spus că ea însăși fusese să-l vadă deseori, cu mâncăruri hrănitoare și delicate. Dar azi – și ochii ei blânzi s-au umezit – îi era teamă că-l vizitase pentru ultima oară. Cunoscând antipatia dintre ea și Urcombe, nu i-am spus că prietenul meu fusese chemat la o consultație. Când m-am întors, a venit cu mine doar ca să mai ia o gură de aer din răcoarea nopții și ca să împrumute o revistă cu un articol despre grădinărit pe care dorea să-l citească.

— Ah, minunat aerul acesta al nopții! zise adulmecând pofticios răcoarea. Aerul nopții și grădinăritul sunt cele mai tonice. Nimic nu te stimulează mai bine decât contactul direct cu pământul mamă. Niciodată nu te simți mai înviorat decât după ce ai săpat în grădină: mâini negre, unghii negre și pantofi plini de noroi.

Izbucni într-un râs jovial:

— Sunt. Lacomă de aer și pământ. Nu aștept cu frică moartea, fiindcă atunci am să fiu îngropată și o să mă învăluie bunul pământ. N-am nevoie de sicriul de plumb... am dat indicații explicite. Dar cu aerul ce-am să fac? Ei bine, presupun că nimeni nu poate avea totul. Revista? Mii de mulțumiri, o să ți-o înapoiez negreșit. Noapte bună; apucă-te de grădinărit, stai cu ferestrele deschise și n-ai să faci anemie.

— Întotdeauna dorm cu fereastra deschisă, i-am spus.

M-am dus direct în dormitor (una din ferestre dă spre stradă) și, în vreme ce mă dezbrăcăm, am avut impresia că aud niște voci. Nu le-am dat atenție, am stins lumina și m-am cufundat în cel mai oribil vis, fără îndoială o sugestie deformată a ultimelor

cuvinte schimbate cu doamna Amworth. Am visat că mă trezeam și descopeream că amândouă ferestrele dormitorului erau închise. Pe jumătate sufocat, am visat că săream din pat și mă duceam să le deschid. Dar storurile celei dintâi erau lăsate și, când le ridicam, vedeam cu groaza unui coșmar fața doamnei Amworth suspendată aproape de ochiul geamului, în întunericul de afară, clătinându-se. Trăgeam la loc storurile ca să îndepărtez teroarea și alergam la a doua fereastră, pe partea cealaltă a încăperii, și iarăși dădeam de chipul doamnei Amworth. Apoi panica m-a cuprins ca o rafală de vânt; mă sufocam în încăperea fără aer și orice fereastră aș fi deschis, fața doamnei Amworth plutea dând să între, la fel ca acei țânțari negri și tăcuți care te mușcau până să iei seama. Coșmarul s-a întețit până la nivelul urletului și, cu țipete strangulate, m-am trezit și mi-am regăsit încăperea răcoroasă și pașnică, cu amândouă ferestrele deschise și storurile ridicate. Și cornul lunii, sus pe cer, trasa pe pardoseală o lumină lungă și liniștitoare. Dar chiar și treaz persista groaza și m-am zvârcolit mult fără să pot dormi la loc. Pesemne dormisem mult înainte de coșmar, pentru că acum aproape se iveau zorii și curând, la răsărit, pleoapele somnoroase ale dimineții au început să se ridice.

Abia coborâsem – am dormit târziu după ce a răsărit soarele – când a sunat Urcombe să afle dacă putea să mă vadă imediat. A intrat, sever și preocupat, și am observat că trăgea cu nesaț dintr-o pipă pe care nici măcar n-o umpluse.

— Am nevoie de ajutorul tău, mi-a zis, așa că ție trebuie să-ți spun primul ce s-a întâmplat acasă. M-am dus cu micul nostru doctor să-i văd pacientul și l-am găsit mai mult mort decât viu. De îndată am diagnosticat în sinea mea ce însemna anemia asta inexplicabilă. Băiatul e victima unui vampir.

Și-a pus pipa goală pe masa pe care tocmai îmi adusesem micul dejun, și-a încrucișat brațele și a început să se uite la mine fix pe sub sprâncenele stufoase.

— Și acum, ce-i cu seara trecută, zise. Am insistat ca băiatul să fie mutat din cabana tatălui său la mine acasă. Și, când îl căram pe o targă, cu cine ne întâlnim dacă nu cu doamna Amworth? S-a arătat extrem de șocată că-l mutam. Acuma, tu de ce crezi că s-a purtat așa?

Cu un început de oroare m-a invadat amintirea coșmarului și

am simțit cum mi se strecoară în minte o idee atât de absurdă și inimaginabilă, încât am alungat-o imediat.

— N-am nici cea mai mică idee, i-am spus.

— Atunci ascultă ce s-a întâmplat mai departe! Am stins toate luminile din camera unde culcasem băiatul și m-am așezat la pândă. O fereastră rămăsese un pic deschisă și cam pe la miezul nopții am auzit ceva afară, de parcă cineva încerca s-o deschidă de tot. Am ghicit cine – da, e pe puțin la șase metri deasupra solului – și am tras cu ochiul de după storuri. Exact acolo plutea fața doamnei Amworth și-și pusese și o mână pe pervaz. M-am furișat mai aproape și am trântit fereastra cu toată puterea; cred că i-am prins vârful unui deget.

— Imposibil! am țipat. Cum să plutească în aer? Și de ce să fi venit? Nu-mi mai spune asemenea...

Încă o dată mă izbi amintirea coșmarului.

— Îți spun doar ce am văzut, zise el. Și toată noaptea, până aproape s-a luminat de zi, a fluturat afară ca un țânțar teribil, încercând din răsputeri să între. Acum pune cap la cap tot ce ți-am spus!

Și începu să numere pe degete:

— Unu: o boală similară cu a băiatului a izbucnit la Peshawar și domnul Amworth a murit din pricina ei. Doi: doamna Amworth s-a opus să mut băiatul la mine. Trei: ea sau demonul din trupul ei, o creatură puternică și mortală, încearcă să intre în casă. Și mai adaugă și asta: în evul mediu a fost o epidemie de vampirism aici, la Maxley. Vampirul – așa zice povestea – s-a dovedit a fi fost Elizabeth Chaston... Văd că-ți amintești numele de fată al doamnei Amworth... În fine, băiatul e mai bine azi-dimineață. Cu siguranță n-ar mai fi fost în viață dacă l-ar fi văzut iarăși. Și ce rezultat îți dă?

A urmat o lungă tăcere, în decursul căreia incredibila grozăvie a prins să capete nuanțele realității.

— Am ceva de adăugat, i-am zis, care ar putea sau nu să cântărească oarece. Spui că... spectrul a dispărut la ivirea zorilor?

— Da.

I-am povestit visul și a zâmbit rece:

— Ai făcut bine că te-ai trezit. Așadar, trebuie să mă ajuți din două motive: unu: ca să-i salvăm pe ceilalți; doi: ca să te salvezi pe tine.

— Ce trebuie să fac?

— Întâi de toate să mă ajuți să-l păzim pe băiat și să ne asigurăm că nu se mai apropie de el. În cele din urmă să mă ajuți să o prindem, să o demascăm și să o distrugem. Nu e om; e un fel de diavol încarnat. Încă nu știu cum o să procedăm exact.

Era deja unsprezece dimineața și am traversat la el acasă, gata pentru o veghe de douăsprezece ceasuri, timp în care Urcombe să se odihnească pentru a-și prelua din nou postul noaptea, așa că în următoarele douăzeci și patru de ore Urcombe sau eu am fost în camera în care zăcea băiatul.

Ziua următoare a fost duminică cu o dimineață strălucitoare și când mă duceam la el să-mi iau postul în primire, șuvoiul mașinilor deja începuse să curgă spre Brighton. În aceeași clipă i-am zărit ieșind din casă pe Urcombe, cu o față veselă care prevestea vești bune despre pacientul său, și pe doamna Amworth, care-mi făcea semne de salut, cu un coș în mână, mergând pe banda lată de iarbă care mărginea strada. Acolo ne-am întâlnit toți trei. Am observat (și am văzut că și Urcombe a observat) că un deget de la mâna ei stângă era bandajat.

— Bună dimineața la toată lumea, zise ea. Și aud că pacientul dumitale e mai bine, domnule Urcombe. Trebuie să vin să-i aduc un borcan de dulceață și să mai stau și cu el vreo oră. Suntem buni prieteni. Sunt grozav de fericită că s-a înzdrăvenit.

Urcombe a tăcut o clipă, ca și cum ar fi luat o hotărâre, apoi a îndreptat un deget spre ea:

— Îți interzic cu desăvârșire! Nici n-ai să stai cu el, nici n-ai să-l vezi. Și știi de ce la fel de bine ca mine.

Niciodată n-am văzut o schimbare mai oribilă pe o față de om ca aceea care i-a schimonosit ei chipul; pielea i s-a făcut precum scrumul. Și-a ridicat mâna ca o pavăză împotriva acelui deget acuzator și s-a dat înapoi spre stradă. A urmat un sunet sălbatic de claxon, un scrâșnet de frâne, un urlet – prea târziu – dintr-o mașină care trecea și un țipăt lung, brusc întrerupt. Trupul ei sări de pe drum după ce prima și a doua roată trecuse peste el.

A fost îngropată trei zile mai târziu în cimitirul din afara satului, conform dorințelor pe care îmi spusese că te înscrisese în testament, iar șocul pricinuit micii noastre comunități de moartea ei neașteptată și înfiorătoare începu să se domolească. Doar pentru doi oameni, Urcombe și cu mine, șocul fusese de la

bun început atenuat de ușurarea adusă de moartea ei; însă – lucru lesne de înțeles – nu ne-am dat în vileag secretul și nicio aluzie la ce grozăvie și mai mare fusese evitată astfel nu ne-a scăpat niciodată. Dar, destul de bizar – cel puțin așa mi se părea mie – Urcombe tot nu era mulțumit de ceva ce o privea și nu-mi răspundea la întrebări. Și apoi, când zilele blânde ale lui septembrie și octombrie au început să zboare precum frunzele copacilor îngălbeniți, s-a liniștit, însă chiar la începutul lui noiembrie aparenta liniște s-a transformat în uragan.

Cinam într-o seară în capătul satului și pe la unsprezece seara mă întorceam acasă. Luna strălucea neobișnuit și lumina toată contururile clar, ca într-o gravură. Ajunsesem în apropierea casei în care locuise doamna Amworth, când am auzit țăcănitul porții din față și în clipa următoare am înghețat și m-am cutremurat până-n rărunchi; ea stătea acolo. Îi vedeam profilul bine luminat și nu era nicio îndoială. Păru să nu mă zărească (și într-adevăr umbra gardului de tisă din fața grădinii mă învăluia în întuneric), păși rapid și intră în curtea casei de peste drum. Apoi am pierdut-o complet din ochi.

Mi se tăiase respirația de parcă aș fi alergat – și acum chiar alergam, aruncând priviri îngrozite în urmă, de-a lungul celor o sută de iarzi care mă despărțeau de casa mea și a lui Urcombe. Spre a lui m-au dus pașii și un minut mai târziu eram înăuntru.

— Ce-ai venit să-mi spui? mă întrebă. Sau să ghicesc?

— N-ai să ghicești.

— Nu, nu-i o ghicitoare. S-a întors și ai văzut-o. Povestește-mi!

I-am povestit.

— E casa maiorului Pearsall, zise. Hai repede acolo!

— Și ce să facem?

— N-am nicio idee. Asta trebuie să aflăm.

Într-un minut eram în fața casei. Când trecusem eu pe acolo, fusese cufundată în beznă; acum licăreau lumini la câteva ferestre și maiorul Pearsall a năvălit afară pe poartă. Ne-a văzut și s-a oprit.

— Mă duc la doctorul Ross, zise grăbit. Soția mea s-a îmbolnăvit brusc. Se culcase de un ceas când am urcat și am găsit-o albă ca o stafie și complet epuizată. Adormise, cred... Mă scuzați!

— O clipă, domnule maior, zise Urcombe. Are vreo urmă pe

gât?

— Cum de-ai ghicit? Are un țânțar din aceia fioros, cred că a pișcat-o de două ori. Îi curgea sânge.

— Și a rămas cineva cu ea? întrebă Urcombe.

— Da, am trimis camerista.

Plecă, iar Urcombe se întoarse spre mine.

— Acum știu ce avem de făcut. Schimbă-ți hainele, vin să te iau de acasă.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— O să-ți spun pe drum. Mergem la cimitir.

Când ne-am reîntâlnit, căra un târnăcop, o lopată și o șurubelniță și pe umăr ducea un colac de frânghie. Pe drum mi-a făcut rezumatul teribilei ore care ne aștepta.

— Ce o să-ți spun o să ți se pară acum prea fantastic ca să-mi dai crezare, dar înainte de ivirea zorilor o să vedem dacă depășește realitatea. Printr-o preafericită întâmplare ai văzut spectrul, trupul astral sau cum vrei să-i spui, al doamnei Amworth îndreptându-se spre treburile ei oribile și, prin urmare, fără niciun dubiu, spiritul vampirului care a sălășluit în ea în timpul vieții o animă din nou și în timpul morții. Asta nu e ieșit din comun... într-adevăr, toate săptămânile care au trecut de la moartea ei am așteptat să se întâmple. Dacă am dreptate, o să-i găsim trupul nedescompus și nealterat.

— Dar e moartă de aproape două luni!

— Să fie moartă de doi ani și tot așa ar rămâne dacă vampirul e înlăuntrul ei. Deci, ține minte: orice ai să vezi că fac, n-am să-i fac *ei* care, în ordinea firească a lucrurilor, acum ar fi trebuit să hrănească iarba de deasupra mormântului, ci unui spirit de o nespusă răutate și foarte primejdios, care dă trupului ei o viață fantomatică.

— Ce-am să te văd făcând?

— O să-ți spun. Știm amândoi că, în clipa asta, vampirul învești mântat în aparența ei de muritor a ieșit; ia cina în oraș. Dar trebuie să se întoarcă înainte de ivirea zorilor și să intre în forma materială care zace în mormânt. Noi trebuie să așteptăm s-o facă și apoi să săpăm împreună și să-i scoatem trupul. Dacă am dreptate, ai s-o vezi ca și cum ar fi încă în viață, cu toată vigoarea înfricoșătorului aliment pulsându-i în vene. Și apoi, când se luminează și vampirul nu mai poate părăsi sălașul

trupului ei, am s-o lovesc cu asta – și-mi arătă târnăcopul – drept în inimă. Și ea, care revine la viață doar animată de acel spirit malefic, ea și partenerul ei împelițat or să moară cu adevărat. Apoi s-o îngropăm la loc, în sfârșit eliberată.

Am ajuns la cimitir și, în lumina lunii, nu a fost dificil să-i identificăm mormântul. Se afla la vreo cinci metri de capela cea mică, sub porticul căreia ne-am ascuns, în beznă. De acolo vedeam limpede mormântul și urma să așteptăm vizitatorul infernal să se întoarcă acasă. Noaptea era caldă și potolită, dar chiar dacă ar fi suflat un vânt înghețat cred că nu aș fi simțit nimic, atât eram de preocupat de ce avea să se întâmple. În turnulețul capelei un clopot bătea din sfert în sfert de oră și m-a uluit cât de repede se succedau bătăile.

Luna apusese, dar câteva stele încă mai luceau șters pe cerul clar, când bătu de ora cinci. După câteva minute am simțit că mă atinge ușor mâna lui Urcombe; m-am uitat în direcția pe dare mi-o indica degetul lui și am văzut cum conturul unei femei înalte și robuste se apropie din dreapta. Fără zgomot, mai degrabă alunecând și plutind decât pășind, se îndreptă spre mormântul pe care îl păndeam. Se mișcă în jurul lui ca și cum ar fi vrut să fie sigură că e cel căutat și o clipă se opri cu fața spre noi. În lumina cenușie cu care ochii mi se obișnuiseră, i-am distins ușor chipul și i-am recunoscut trăsăturile.

Își trecu mâna peste gură, de parcă s-ar fi șters, și izbucni într-un asemenea hohot de râs, că îmi făcu părul măciucă. Apoi sări pe mormânt, cu mâinile ridicate deasupra capului și, centimetru cu centimetru, se scufundă în pământ. Mâna lui Urcombe stătuse pe brațul meu ca un ordin de a rămâne nemișcat; acum și-o lua.

— Haide, zise.

Cu târnăcopul, sapa și frânghia ne-am îndreptat spre mormânt. Pământul era moale și nisipos, așa că după vreo șase lovituri am dat de capacul sicriului. Cu târnăcopul, Urcombe a dat deoparte pământul din jur, am potrivit frânghia și am încercat să-l ridicăm. A fost o treabă complicată și de lungă durată; lumina începuse să vestească ziua la răsărit înainte de a fi scos sicriul lângă mormânt. Urcombe a deschis închizătorile capacului cu șurubelnița și l-a împins la o parte; am stat să o privim pe doamna Amworth. Ochii ei, închiși odată de moarte,

erau acum deschiși, obrajii îmbujorați, iar gura roșie, cu buze cărnoase, părea să zâmbească.

— O lovitură și se termină totul, zise Urcombe. Nu-i nevoie să te uiți.

În timp ce spunea asta a luat târnăcopul și, punând vârful pe pieptul ei, în stânga, și-a măsurat distanța. Și, deși știam ce-o să facă, n-am putut să întorc capul în altă parte...

A apucat târnăcopul cu amândouă mâinile, l-a ridicat ca să-și ia avânt și l-a înfipt cu toată forța în pieptul ei. Un șuvoi de sânge (cu toate că era moartă de atâta vreme) a izbucnit în aer și a căzut cu un plescăit înfundat pe lințoliu și, în aceeași clipă, de pe buze i-a țâșnit un țipăt lung, îngrozitor, crescând ca un muget de sirenă, apoi brusc s-a stins. Fulgerător, aripa morții i-a atins chipul, culoarea a pălit, obrajii s-au stafidit, gura i-a căzut.

— Bine că s-a terminat, zise Urcombe și, fără să-mi dea răgaz, ne-am apucat să punem capacul la loc.

Se lumina repede de ziuă; am muncit ca niște apucați să punem sicriul înapoi în groapă și să-l acoperim cu pământ... Păsările erau ocupate cu cel dintâi ciripit când ne întorceam pe drumul spre Maxley.

Ray Bradbury

Coasa

Drumul se termina brusc. Alerga prin vale, ca orice alt drum, între povârnișuri pe pământ pietros, neroditor, printre stejari, apoi peste un lan de grâu larg, singuratic, sălbatic. Ajungea până la o căsuță albă ce părea a lanului de grâu, apoi dispărea ca și cum n-ar mai fi fost nevoie de el.

Oricum tot nu conta prea mult, pentru că nu mai avea nicio picătură de benzină. Drew Erickson opri mașina veche și rămase privindu-și mâinile mari și aspre de țăran.

Molly vorbi, fără să se miște din colțul de alături.

„Trebuie s-o fi luat pe un drum greșit la ultima bifurcație”.

Drew dădu din cap.

Buzele lui Molly erau aproape la fel de albe ca și obrazul. Atât doar că erau uscate, în timp ce pielea obrazului era jilavă de sudoare. Vocea era albă, fără expresie.

„Drew” – spuse – „Drew, ce-o să facem acum?”

Drew își privea mâinile. Mâini de țăran al cărui pământ se

stinsese sub ele de arșiță, de vânt flămând, pământ care nu le-a dăruit niciodată destulă mâncare.

Copiii aflați în spate se treziseră și priveau afară de pe grămada de legături prăfuite. Ridicară capul peste spătarul banchetei și spuseră:

„De ce ne-am oprit, tăticule? Mâncăm? Ne e îngrozitor de foame”.

Drew închise ochii. Își ura mâinile.

Degetele lui Molly îi atinseră încheietura. Ușor. Abia simțit. „Drew, poate cei din casă ne vor da ceva de mâncare”. O dungă albă, de furie, apăru în jurul gurii bărbatului.” Să cerșim – spuse aspru – neam de neamul nostru n-a cerșit vreodată. Și nici n-o s-o facem”.

Ea îi strânse mâna. El se întoarse și-i văzu ochii. Văzu ochii lui Susie și pe ai micului Drew privindu-l. Toată înțepeneala din spinare și din gât îi pieri. Obrazul se albi și rămase fără expresie. Parcă fusese bătut prea mult, prea tare. Ieși din mașină și o porni pe potecă, spre casă. Mersul îi era nesigur, ca al unui bolnav sau ca al unui orb.

Ușa era deschisă. Drew bătu de trei ori. Nimic, doar liniște și o perdea albă care flutura în aer ușor și fierbinte. Știuse încă înainte să între. Știuse că în casă se află moartea. Era liniștea aceea.

Străbătu un salon mic și curat, apoi un mic coridor. Nu se gândea la nimic. Era dincolo de gând. Se îndreptă spre bucătărie orbește, ca un animal.

Atunci, printr-o ușă deschisă, zări mortul.

Era un bătrân întins pe un pat alb, curat. Nu murise de mult, în orice caz nu destul de demult ca să-și fi pierdut privirea liniștită. Trebuie să fi știut că moare, pentru că purta hainele de înmormântare: un costum vechi negru, periat și călcat, o cămașă albă, curată și cravată neagră.

Coasa era sprijinită de perete, lângă pat. Între mâinile bătrânului era un snop de grâu proaspăt; un snop de grâu copt, auriu și greu.

Drew intră în dormitor mergând încet. Îl trecu an. Fior rece. Își scoase pălăria spartă și prăfuită și stătu lângă pat privind în pământ.

Hârtia se afla pe pernă, lângă capul bătrânului. Era pusă acolo pentru a fi citită. Erau poate dorințe legate de înmormântare ori

poate de a chema vreo rudă. Drew își coborî privirea încruntată asupra cuvintelor, mișcându-și buzele palide și uscate.

„Către acela care stă alături de mine, lângă patul meu de moarte.

În deplinătatea facultăților mele mintale și singur pe lume, așa cum mi-a fost dat, eu, John Buhr, dau și las moștenire această fermă cu tot ce-i aparține omului care va veni. Orice nume ar purta și oricare i-ar fi originea, n-are importanță. Ferma și grâul sunt ale lui; coasa și datoria poruncită de aceasta. Este deci liber s-o ia sau nu, dar să țină minte că eu, John Buhr, sunt doar acel ce dă, nu și cel ce poruncește.

Drept pentru care semnez, în această a treia zi de aprilie 1938 (semnătura) John Buhr”.

Drew străbătu din nou case și, deschizând ușa, de plasă, spuse:” Molly, vino înăuntru. Copii, voi rămâneți în mașină”.

Molly intră. O duse în dormitor. Ea privi testamentul, coasa, lanul de grâu mișcându-se în bătaia vântului fierbinte. Fața i se boți și-și mușcă buzele. „E prea frumos ca să fie adevărat. Trebuie să fie ceva necurat la mijloc”.

„Ni s-a schimbat norocul, spuse Drew. Asta-i tot. Vom avea ce munci, mâncare din belșug, un acoperiș care să ne apere de ploaie”. Luă coasa. Strălucea ca luna. Erau câteva cuvinte scrijelite pe lamă: „CINE MĂ MÂNUIEȘTE – COSEȘTE LUMEA!” Nu însemna nimic pentru el, cel puțin atunci.

„Drew – întrebă Molly, privind la mâinile încleștate ale bătrânului – de ce strânge bătrânul așa de tare snopul de grâu?”

Chiar atunci liniștea grea a fost ruptă de gălăgia copiilor pe prispa din față. Molly suspină.

S-au mutat în casă. L-au înmormântat pe bătrân pe deal și au rostit câteva cuvinte la căpătâiul lui. S-au întors acasă, au curățat-o, au descărcat mașina și au mâncat câte ceva. Era o mulțime de mâncare în bucătărie. N-au făcut nimic altceva timp de trei zile, doar au aranjat casa, au privit lanul, s-au culcat în paturi confortabile, s-au uitat unul la altul uimiți de ce îi se întâmpla, dar burțile erau pline, iar Drew avea și câte o țigară bună, seara.

În spatele casei era un grajd, în el un taur și trei vaci; mai era și o pivniță sub câțiva copaci mari care-i făceau umbră, iar

înăuntru erau bucăți mari de carne de vită, șuncă și carne de porc și de oaie, destul ca să hrănească o familie de cinci ori mai mare, un an, doi, poate chiar trei. Mai era o putină și o cutie cu brânză și niște bidoane mari, metalice, cu lapte.

În cea de-a patra zi, stătea în pat privind coasa când Drew Erickson și-a dat seama că era timpul să se apuce de lucru, era grâu copt în lan; îl văzuse cu ochii lui și nu voia să lenevească. Trei zile de lenevie erau destul pentru un bărbat. Se sculă singur la primele semne ale zorilor, luă coasa privind-o mereu în drum spre lan. O ținea în mâini și o legăna.

Era un lan întins. Prea mare pentru un om, și totuși unul singur îl îngrijise.

La sfârșitul primei zile de muncă se întoarse cu coasa pe umăr, cu privirea unui om nedumerit. Era un grâu cum nu mai văzuse până atunci. Se cocea în mănunchiuri separate, la distanță unele de celelalte. Nu era firesc să se întâmple așa. Nu i-a spus lui Molly. Cum nu i-a spus nici alte lucruri despre grâu. Nu i-a spus, de exemplu, că grâul încolțește la câteva ore după de e tăiat. Nici asta nu era normal. Prea îngrijorat nu era. Avea ce mânca și asta era important.

A doua zi grâul pe care îl lăsa încolțind se ridica formând mici zone verzi.

Drew Erickson își frecă bărbia, se întrebă ce, de ce și cum de se întâmplă așa și la ce bun nu putea să vândă atât. De câteva ori în cursul zilei urcă până departe pe deal, la mormântul bătrânului, numai ca să se asigure că acesta mai este acolo, poate cu ideea vagă că ar putea afla câte ceva despre grâu. Privise în zare și văzuse cât de mult pământ avea. Grâul se întindea trei mile spre munte de o lățime de doi acri. În unele locuri grâul era abia răsărit, în altele era auriu; pete verzi, altele cenușii abia cosite de el. Bătrânul, însă, nu i-a spus nimic; era o mulțime de țărână și de pietre deasupra lui. Mormântul stătea în soare, vânt și liniște. Drew Erickson s-a întors la muncă simțind o plăcere ciudată, i se părea important ce face. Nu-și dădea seama de ce, dar așa simțea. Foarte, foarte important. Nu putea lăsa grânele în picioare. Apăreau mereu noi zone de grâu copt și, văzându-le, își spunea: „Dacă tai grâul în următorii zece ani, după cum se coace, nu cred să trec de două ori prin același loc. Blestemat de mare câmp!” Dădu din cap. Parcă-i un făcut! Nu-i

niciodată prea mult, așa încât pot cosi tot ce-i copt în fiecare zi. Nu rămân decât spicele verzi. Și mâine, cu siguranță, altă zonă tocmai bună...”

Era o nebunie să tai spicele, fiindcă ele creșteau la fel de repede pe cât le tăiai. La sfârșitul săptămânii se gândi să lase grâul în pace câteva zile.

Rămase în pat până târziu, ascultând doar liniștea din casă. Nu era nici pe departe liniștea morții, ci liniștea unor oameni care trăiau bine și erau fericiți.

Se dădu jos din pat, se îmbrăcă, își luă micul dejun fără să se grăbească. Stătu pe prispă fumând o țigară, se plimbă prin ogradă, apoi se întoarse și o întrebă pe Molly ce să facă.

„Mulge vacile”.

„A, da!”. Ieși din nou. Găsi vacile așteptând să fie mulse. Le mulse, apoi duse bidoanele în pivniță. Era însă cu gândul în altă parte. La grâu. La coasă.

Toată dimineața a stat pe prispa din spate răsucind țigări. A făcut o jucărie pentru micul Drew și una pentru Susie, a bătut niște lapte și a făcut unt. Dar soarele era de-abia la amiază, dureros. Foame nu-i era. Privi grâul pe care vântul îl legăna, îl învolbura. Brațele i se încordau, degetele i se crispau, îl mâncau palmele, îl ardeau. Se ridică, își frecă mâinile de pantaloni, se așeză iar, încercă să mai răsucească o țigară, dar se înfurie și o aruncă, înjurând. Avea simțământul că o a treia mână îi fusese tăiată, ori că pierduse ceva din ființa lui.

Auzea vântul șoptind în grâu.

Pe la ora unu umbla în sus și-n jos, gândindu-se să sape un șanț de irigație, dar, de fapt, era cu gândul tot la grâu, la cât de frumos era înălțându-se parcă doar pentru a fi tăiat.

„Blestemat să fie!”

Se năpusti în dormitor, luă coasa. Rămase așa, ținând-o în mâini. Se simțea iarăși bine. Mâinile nu-i mai erau crispate. Capul nu-l mai durea. Cel de-al treilea braț era la locul lui. Se simțea iar întreg.

Fusese instinctul! Ilogic precum fulgerul care lovește fără să rănească. În fiecare zi trebuia să taie grâul. Grâul trebuia Tăiat! De ce? Ei bine, trebuia, asta era tot. Zâmbi coasei pe care o ținea încă în mâinile lui mari. Apoi, fluierând, ieși în lanul copt care-l aștepta și se apucă de treabă. Gândi că-i puțin nebun. Pe dracu, era un lan destul de obișnuit! Aproape!

Zilele alergau ca niște căluți blânzi.

Drew începu să-și simtă munca asemenea cu o durere uscată, ca pe o foame cumplită, ca pe o necesitate de neînlăturat. Lucrurile începeau să prindă contur în mintea lui.

Într-o zi, la prânz, micul Drew și Susie râdeau și se jucau cu coasa în timp ce tatăl lor își lua prânzul în bucătărie. I-a auzit. A ieșit și le-a luat coasa. Nu s-a răstit la ei. I-a privit foarte îngrijorat și de-atunci a încuiat coasa ori de câte ori n-o folosea.

N-a existat zi să nu cosească.

Sus. Jos.

Sus.

Se gândea la bătrân și la grâul pe care acesta îl ținuse în mâini când murise.

Jos.

Gândea la bătrânul mort și la grâul care creștea pe el.

Sus.

La zonele nefirești de grâu copt și verde, în felul cum acesta creștea!

Jos.

Se gândea la...

Grâul s-a învolburat ca un val galben în gleznele sale. Cerul s-a înnegrit. Drew Erickson a scăpat coasa din mână, și s-a încovoiat ținându-se cu mâinile de pântece. Ochii i se învârteau în cap. Toată lumea se învârtea cu el.

„Am ucis pe cineva!” – icni, izbindu-se în piept, căzând în genunchi. „Mulți am ucis!”

Cerul se frământa, se învârtea precum călușeii albaștri de la bâlciul din Kansas. Dar fără muzică. Numai un șuierat ascuțit în urechi.

Molly stătea la masa albastră din bucătărie curățând cartofi, când el dădu buzna înăuntru, târând coasa după el.

„Molly!”

Ea pluti în lacrimile din ochii lui. Stătea acolo privindu-l și așteptând ca el să spună ceva.

„Împachetează!” – zise privind podeaua.

„De ce?

„Plecăm!” – spuse prostește.

„Plecăm?”

„Bătrânul... știi ce făcea? Grâul, Molly, și coasa asta... ori de

câte ori cosești grâul, mii de oameni mor. Pe ei îi tai...”

Molly se ridică, puse cuțitul de-o parte și cartofii de alta și spuse înțelegătoare: „Am umblat mult, dar n-am mâncat niciodată destul până acum o lună, aici, tu ai muncit din greu, zi de zi și ești obosit”.

„Aud glasuri, glasuri triste. Spune-mi să mă opresc! Spune-mi să nu-i mai omor!”

„Drew!”

El continuă ca și cum n-ar fi auzit-o: „Grâul crește sălbatic, nebunește. Nu ți-am spus până acum, dar nu e bine”.

Îl privi. Ochii ei erau albaștri, sticloși, goi.

„Crezi că sunt nebun, dar așteaptă să-ți spun. Oh, dumnezeule, Molly, ajută-mă: mi-am ucis mama”.

„Oprește-te!” – spuse ea hotărât.

„Am tăiat un snop de grâu și am ucis-o. Am simțit-o murind, așa am aflat, chiar acum”.

„Drew!” Vocea ei era o zgârietură pe obraz, furioasă și speriată. „Taci!”

„Oh, Molly!” – murmură.

Coasa îi scăpă din mâini izbindu-se de podea. Ea o ridică cu un gest mânios și o puse într-un colț. „Zece ani am fost cu tine. Uneori n-am avut în gură decât praf și rugăciuni. Acum, tot acest noroc, dintr-o dată și nu poți să-l suporți!”

Aduse Biblia din dormitor.

Dădu foile. Acestea fâșâiau ca grâul în adierea unui vânt ușor. „Stai jos și ascultă!”

Dinspre soare se auzea gălăgie. Copiii râdeau la umbra stejarul cel mare din fața casei.

Ea citi din Biblie, privindu-l din când în când, să vadă ce se mai petrece cu el.

Apoi îi citi în fiecare zi din Biblie. În miercurea următoare, când Drew merse la oraș să vadă dacă primiseră ceva poștă, găsi o scrisoare.

Când reveni, era cu o sută de ani mai bătrân. Îi arătă scrisoarea lui Molly și-i spuse ce scria cu o voce care nu mai avea nimic omenesc în ea. „Mama s-a dus, marți la ora unu, inima”.

Tot ce Drew Erickson ar fi trebuit să spună ar fi fost: „Urcă copiii în mașină, umple-o cu mâncare, mergem mai departe, în

California”.

„Drew!”

„Vezi și tu” – spuse el – ăsta-i un pământ sărac și totuși uite cum crește grâul. Nu ți-am spus tot. Se coace pe porțiuni, câte un pic în fiecare zi. Nu-i normal. Imediat după ce-l tai încolțește. În dimineața următoare se și ridică, crește iar. Marțea trecută, acum o săptămână, pe când coseam a fost ca și cum aș fi tăiat din propria mea carne. Am auzit pe cineva țipând. Ca și cum... și azi, scrisoarea asta...

„Rămânem aici”.

„Molly!”

„Rămânem aici unde avem ce mânca, avem unde pune capul, unde putem trăi bine și mult. N-am să-mi mai înfometez copiii niciodată!”

Cerul se zărea albastru prin ferestre. Soarele cobora ușor iluminând figura liniștită a femeii făcând să-i strălucească ochii albaștri. Câteva picături de apă sclipiră pe robinetul de la bucătărie, apoi căzură. Drew suspină. Un suspin adânc, resemnat, obosit. Dădu din cap privind aiurea. „Bine rămânem”.

Apucă coasa fără vlagă. Cuvintele gravate-n metal aruncau sclipiri reci. CINE MĂ MÂNUIEȘTE – COSEȘTE LUMEA!

„Rămânem...”

În dimineața următoare se duse la mormântul bătrânului. Acolo, un mănunchi de grâu creștea chiar pe mijlocul mormântului. Același mănunchi pe care bătrânul îl avusese în brațe cu câteva săptămâni în urmă. Renăscuse.

Vorbi bătrânului, dar nu primi niciun răspuns.” Ai cosit acest câmp toată viața pentru că a trebuit s-o faci. Într-o zi ai dat peste propria ta viață. Știai că e viața ta. Ai trăit-o. Ai mers acasă, ți-ai pus hainele de înmormântare, apoi inima ți s-a oprit și ai murit. Așa a fost, nu-i așa? Și mi-ai lăsat mie pământul și când eu am să mor va veni altul”. Vocea lui Drew era temătoare. „Cât o să mai meargă așa? Fără ca nimeni să știe de câmp, doar cel cu coasa?”

Dintr-o dată se simți foarte bătrân. Valea însăși părea veche, mumificată, uscată, dar puternică. Când indienii dansau în preerie dansul bizonului, câmpul se afla aici. Același cer, același vânt, același grâu. Dar înaintea indienilor? Niște Cro-Magnoni grosolani și ciufuliți, cosind cu coase de lemn, ori umblând

creanga prin grâul viu.

Drew se întoarse la lucru. Sus, jos. Sus. Jos. Obsedat de ideea că este mânuitorul coasei. El, nimeni altul. Grâul creștea nebunește în jurul lui, sălbatic, ca un val de forță și spaimă.

Sus. CINE MĂ MÂNUIEȘTE! Jos. COSEȘTE LUMEA!

Trebuia să-și accepte munca cu înțelepciune. Era pur și simplu felul lui de a-și câștiga hrana și locuința pentru el și familia lui. După atâția ani grei, meritau și ei să mănânce și să trăiască decent.

Sus și jos. Fiecare spic – o viață pe care o curma. Dacă proceda cu grijă – privi grâul – el, Molly și copiii ar putea trăi veșnic.

De îndată ce va afla unde este grâul care înseamnă Molly, Susie și micul Drew, nu-l va tăia niciodată.

Brusc, ca la un semn, apăru.

Chiar acolo în fața lui.

O lovitură de coasă și i-ar fi tăiat.

Molly, Drew, Susie. Era sigur. Tremurând, îngenunche și privi spicele de grâu. Radiară la atingerea lui.

Suspină ușurat. Ce-ar fi fost dacă le-ar fi tăiat fără să fi bănuit vreodată!

Respiră adânc, se ridică, luă coasa și se îndepărtă de grâul acela, privindu-l îndelung.

Molly observă că arată extrem de ciudat atunci când se întoarse acasă și-l sărută pe obraz, fără niciun motiv.

La cină, Molly îl întrebă: „De ce ai venit astăzi așa de devreme? Se mai strică grâul pe câmp?”

El dădu din cap și-și mai luă mâncare.

„Ar trebui să scrii celor de la Agricultură să vină să vadă despre ce e vorba”.

„Nu!”

„A fost doar o părere”.

Ridică privirea. „Trebuie să stau toată viața aici. Nu pot să las pe nimeni să-și bage nasul în grâul ăsta: n-ar ști unde să taie și unde nu. Ar putea să taie unde nu trebuie”.

„Unde nu trebuie?”

„Nimic – spuse încet – absolut nimic”.

Trânti furculița pe masă. „Cine știe ce le-ar trece prin cap să

facă! Ar putea să are tot câmpul!”

Molly dădu din cap. „Este exact ce-ar trebui făcut. Și s-o luăm de la capăt cu semințe noi”.

„N-am de gând să scriu nimănui, n-am să dau lanul ăsta pe mâna nimănui, nici unui străin și cu asta basta!” Și ușa bufni în urma lui.

Ocoli locul în care viețile copiilor și a soției creșteau spre soare și cosi în cel mai îndepărtat colț al lanului, unde era sigur că nu poate greși.

Munca însă nu-i mai făcea nicio plăcere. După o oră, știa că-și omorâse trei vechi și dragi prieteni din Missouri. Le desluși numele în grâul tăiat și nu mai putu lucra.

Încuie coasa în pivniță și puse cheia deoparte. Gata cu cositul! Gata pentru totdeauna.

Își fuma pipa de seară pe prispa din față și le povesti copiilor ca să-i audă râzând. Dar ei nu râseră prea mult. Păreau retrași, obosiți și caraghioși parcă nu mai erau copiii lui. Molly se plângea de dureri de cap, deretică un pic prin casă și se culcă devreme adormind adânc. Și asta era caraghios; Molly stătea întotdeauna până târziu.

Lanul unduia sub razele lunii ca o mare.

Trebuia cosit. Anumite locuri trebuiau cosite ACUM. Drew Erickson stătea stăpânindu-și emoția, încercând să nu privească lanul.

Ce s-ar, întâmpla cu Lumea dacă nu s-ar mai duce să cosească? Ce s-ar întâmpla cu cei care erau gata să moară care așteptau trecerea coasei.

Va aștepta și va vedea.

Molly respira ușor când el suflă în lampă și se culcă. Nu reuși să doarmă. Auzea vântul foșnind în grâu, simțea o dorință nestăpânită de a ieși la cosit.

În plină noapte se trezi umblând prin lan cu coasa în mână. Ca un nebun. Speriat. Ca un somnambul. Nu-și amintea cum a deschis ușa pivniței și a luat coasa, dar acum era în lumina lunii, mergând printre spice. Între acestea multe erau bătrâne, veștejite, dorindu-și odihna. Somnul aceia lung, nevegheat de lună.

Coasa prinsese viață în mâinile lui și-l sileau să meargă înainte. Luptând, se eliberă. O azvârli cât colo și începu să

alerge prin grâu. Se opri și căzu în genunchi.

„Nu mai vreau să ucid. Dacă mai pun mâna pe coasă, trebuie s-o omor pe Molly și pe copii. Doamne, nu-mi cere să fac asta!”

Stelele străluceau impasibile.

Undeva, în spate, auzi un zgomot înfundat. De după deal ceva țâșni spre cer. Ceva viu cu brațe incandescente, mistuindu-se spre stele. Scântei fierbinți îi căzură pe obraz. Un miros încins de foc ajunse la el.

Casa!

Strigând, sări în picioare privind incendiul. Căsuța albă mugea în pălălaia fierbinte. Arșița se rostogolea pe deal, iar el înota sufocându-se în ea, poticnindu-se, înecându-se.

Cât timp coborâse dealul nu mai rămăsese scândură nemistuită de flăcări. Se auzeau pârâituri, scrâșnete, pocnituri.

Nu țipa nimeni. Nimeni nu se vedea alergând. Nimeni nu plângea.

Urlă: „Molly! Susie! Drew!”

Nu primi niciun răspuns. Se apropie până își pârli sprâncenele și pielea i se încinse și se scoroji ca hârtia arsă, ridicându-se în pliuri strânse, aspre.

„Molly! Susie!”

Focul se potolea. Drew alergă de câteva ori în jurul casei străduindu-se să găsească o intrare. Se așeză apoi acolo unde simțea arșița mai tare și așteptă până se prăbușiră toți pereții bufnind, până când ultimul tavan căzu acoperind podelele cu resturi fumegânde. Flăcările muriră, fumul se risipi și zorii se iviră încet; nu mai era nimic, doar, cenușă și mirosul iute de ars...

Neluând în seamă fierbințeala, Drew intră între ruine. Era încă prea întuneric ca să vadă ceva. Rămase ca un străin pe un pământ necunoscut. Aici – bucătăria; mese și scaune arse, cuptorul de fier, dulapurile. Aici – holul. Acolo – salonul și acolo dormitorul unde...

Unde Molly trăia. Dormea printre grinzi prăbușite și printre bucăți de metal îndoite parcă cu furie.

Dormea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mâinile mici și albe atârnau de o parte și de alta a patului. Pe obrazul liniștit odihnea o șipcă arsă. Lui Drew nu-i venea să creadă. În mijlocul ruinelor, ea dormea într-un pat plin de scrum, cu pielea

neatinsă, cu pieptul ridicându-se și coborând regulat, respirând.

„Molly!”

Vie, dormind, după ce totul arsese în jurul ei, după ce zidurile se prăbușiră, după ce tavanul căzuse peste ea și flăcările dansaseră în jurul ei.

Pantofii lui abureau printre resturile fumegânde. I-ar fi putut arde picioarele până la glezne și n-ar fi băgat de seamă.

„Molly...”

Se aplecă deasupra ei! Ea nu se mișcă, nu-l auzi, nu vorbi. Nu era moartă. Nici nu trăia. Stătea acolo, întinsă, cu focul în jurul ei fără s-o fi atins, fără să-i fi făcut vreun rău. Cămașa de noapte din bumbac era plină de funingine, dar nu arsese. Părul negru era întins pe o grămadă de cărbuni...

Îi atinse fața și era rece, rece în mijlocul iadului. Respirația ușoară făcea să-i tremure buzele deschise într-un zâmbet ușor.

Copiii erau și ei acolo. În spatele vălului de fum desluși două figuri mai mici înfundate în cenușă, dormind. Îi duse pe toți trei la marginea lanului de grâu. Respirau, dar nu se mișcau, continuau să doarmă.

„Copii, treziți-vă! Mama este...” Moartă! Nu, nu este moartă, dar...

Scutură copiii cu riscul ca aceștia să-i spună lucruri neplăcute. Nu reacționează în niciun fel. Erau ocupați să viseze. Îi lăsă în pace și rămase privindu-i încruntat.

Înțelegea cum de dormiseră, în ciuda focului, și mai continuau să doarmă. Știa de ce Molly continua să trăiască, deși nu va mai râde niciodată.

Puterea grâului și a coasei.

Viețile lor care trebuiau să se sfârșească ieri, 30 mai 1938, fuseseră prelungite pentru că el, pur și simplu, refuzase să mai taie grâul. Ar fi trebuit să moară în timpul incendiului. Așa era scris să se întâmple. Dar, fiindcă nu tăiase grâul, nimic n-a putut să le facă vreun rău. Casa arsese și se prăbușise peste ei și totuși trăiau opriți undeva, la jumătatea drumului, nici vii, nici morți. Așteptând. Și în întreaga lume mii și mii, întocmai ca ei, victime ale accidentelor, incendiilor, bolilor, sinuciderilor așteptau, dormeau întocmai ca Molly și copiii. Incapabili să moară, incapabili să trăiască. Toți la fel, din cauza unui om incapabil să-și facă datoria; să cosească grâul copt. Din cauza unui om care credea că se poate opri din cosit, că nu va mai

cosi niciodată.

Privi iar spre copii. Trebuia să-și facă treaba, zi de zi, fără să se oprească vreodată, să meargă mereu înainte fără oprire, cosind mereu, mereu, mereu.

„Bine – gândi – bine, voi cosi!”

N-a spus adio familiei. S-a întors, mânia mocnindu-i în suflet, a găsit coasa și s-a pornit grăbit să cosească, să alerge cu salturi mari prin lan, simțind dorința crescându-i în brațe pe măsură ce grâul cădea secerat la picioare. Izbea cu putere urlând. Apoi se opri.

„Molly!” – țipă, ridică coasa și lovi. „Susie! Drew!” și lovi iar și iar.

Cineva gemu. Nu se întoarse să se uite cine.

Plângând nestăpânit, se aruncă asupra spicelor, iar și iar, tăind în stânga și-n dreapta, și la dreapta și la stânga. Mereu, mereu, mereu. Secera grâu copt și grâu verde fără grijă, fără să se uite, pășind mereu înainte, asudând, râzând. Lama coasei se ridica spre soare și se prăbușea șuierând, cântând. Jos!

Bombele spulberau Londra, Moscova și Tokyo.

Coasa șuiera nebunește...

Se aprindeau cuptoarele de la Belsen și Buchenwald.

Coasa fluiera umedă...

Ciupercile atomice orbeau soarele la White Sands, Hiroshima și Bikini.

Spicele plângeau cu lacrimi verzi, prăbușindu-se...

Coreea, Egipt, Indochina, India se zguduiau; Asia se înfiora; Africa își pierdea somnul.

Coasa continua ridicându-se și secerând cu furie, cu turbarea unui om care pierduse atât de mult, încât nu-i mai păsa ce se întâmplă cu lumea.

O singură dată, de-a lungul anilor, o rablă de mașină se abătu de la drumul principal, care ducea spre California și se opri în fața unei căsuțe albe, aflate la capătul unui drum pietros și murdar, pentru a cere informații de la țăranul care se vedea muncind pe câmp. Unul care muncea nebunește, sălbatic, fără să se oprească, zi și noapte, într-un nesfârșit lan de grâu.

N-au obținut niciun răspuns. Omul era prea ocupat. După atâția ani, era încă prea ocupat să culce la pământ grâul verde în locul celui copt.

Drew Erickson își mișca coasa mereu, cu privirea ca un foc alb în ochii săi neadormiți, mereu, mereu, mereu...

James Thurber

Domnul Herb se descotorosește de Soție

Domnul Herb era un bărbat rotofei, între două vârste, jurist consult la o prosperă firmă din marele oraș situat pe malurile Tamisei. De multe ori obișnuia să glumească cu secretara sa – o femeie tânără și frumoasă –, spunându-i să fugă cu el în lume.

— Hai să fugim împreună, să părăsim pentru totdeauna orașul ăsta puturos. Vom găsi poate un loc în care să ne simțim bine, îi tot zicea el, ori de câte ori se oprea din dictat.

— Hai, îi răspundea femeia, mai în glumă, mai în serios.

Într-o după-amiază ploioasă, dl. Herb vorbi mai serios ca de obicei.

— Hai să fugim împreună, spuse el arătându-se aproape hotărât.

— Hai, răspunse secretara.

DL Herb își zăngăni cheile în buzunar, privind apoi pe fereastră.

— Nevastă-mea s-ar bucura să scape de mine.

— Ți-ar acorda divorțul?

— Nu prea cred.

Tânăra femeie râse:

— Păi atunci va trebui să te descotorosești de ea.

În seara aceea, la cină, domnul Herb era neobișnuit de tăcut. Cam la vreo jumătate de oră după ce băură cafeaua, deschise gura fără să-și ridice nasul din ziar:

— Haidem în pivniță, îi zise el soției.

— Ce să căutăm acolo? întrebă ea fără să-și ridice nasul din carte.

— A, nu prea știu. Dar, oricum, n-am mai coborât de mult în pivniță și știi că altădată mergeam destul de des.

— Nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată împreună în pivniță. Nu cred că ar însemna ceva deosebit, dacă n-aș coborî niciodată în acel loc.

— Dar dacă ți-aș spune că pentru mine înseamnă foarte mult?

— Dar ce-ți veni? întrebă surprinsă femeia. În pivniță e frig și, în plus, n-avem absolut nimic de făcut acolo.

— Am putea să adunăm resturi de cărbuni, spuse domnul Herb cu un glas ce dorea să pară convingător. Sau am putea să găsim un joc...

— I-a ascultă, n-am chef de niciun fel de joc. Oricum pentru moment citesc.

— De ce nu vrei să mergi în pivniță? zise bărbatul părând deodată nervos, ridicându-se brusc și plimbându-se cu mâinile la spate prin cameră. La urma urmei poți să citești și acolo.

— Nu e bună lumina. Și... nu vreau să merg. Să-ți intre bine în cap chestia asta, încercă femeia să pună punct discuției.

— Ei, poftim! nu se lăsă domnul Herb, dând cu piciorul într-o carpetă. Alte neveste coboară mereu în pivniță. Eu mă întorc obosit de la birou, iar tu nu vrei să-mi faci acest mic hatâr. Și doar, Domnul mi-e martor, nu e la capătul lumii.

— Uite, n-am poftă!

— Bine, bine! încercă să o liniștească bărbatul, așezându-se și luând iar ziarul în mână. Nu doream decât să-ți fac o surpriză.

— Nu vrei să lași baltă subiectul ăsta?

— Ascultă, se enervă din nou domnul Herb, sărind în picioare. La urma urmei aș putea să-ți spun adevărul decât să vorbesc așa pe ocolite. Vreau să mă descotorosesc de tine și să mă însor cu secretara. Nu văd nimic deosebit în asta. Astfel de chestii se petrec aproape zilnic. Ești, cred, convinsă – dragostea nu poate fi ținută în frâu...

— Am mai discutat chestia asta de nu știu câte ori și n-am de gând s-o iau de la capăt.

— Am vrut doar să știi cum stăm. Dar tu întotdeauna iei orice lucru așa, *mot à mot.* Dumnezeule măre, chiar ți-ai imaginat că doream să mergem împreună în pivniță ca să ne jucăm așa ca tâmpiții?

— Asta n-am crezut-o nici măcar o fracțiune de secundă. Am știut de la început că vrei să mă duci acolo ca să mă omori și apoi să mă îngropi.

— Ei da, sigur! Acum îți convine să faci pe deșteapta după ce ți-am spus eu.

— Nu mi-ai spus nimic, te-am tras eu de limbă. Află că mi-am dat seama că vrei să mă omori chiar în clipa în care ai intrat în casă astă seară.

— Asta e o exagerare scârboasă, îi replică dl. Herb foarte iritat. Habar n-ai avut de nimic. De fapt nici mie nu mi-a venit

gândul decât acum câteva minute.

— Să mori de râs, nu alta. Auzi vorbă! De altfel, de omorât mă poți omorî, dar cu divorțul nu sunt de acord, chiar dacă te văd crăpând.

— Asta știe și secretara mea! I-am spus-o demult... Adică i-am zis că n-o să obțin divorțul niciodată.

— Aha, probabil i-ai spus și că o să mă îngropi.

— Nu-i adevărat! răspunse cu demnitate domnul Herb. Asta e o taină care rămâne între noi doi.

— Aș, ai fi în stare să te lauzi la toată lumea. Nu mai îmi spune mie că știu eu ce gură spartă ești.

— Ce n-aș da, spuse dl. Herb pufăind din trabuc, să te știu gata îngropată ca să termin bâlciul.

— Ascultă, găgăuță! Nu-ți dai seama cât de ușor te-ar prinde? Toți care fac astfel de lucruri sunt prinși până la urma. De ce nu te duci să te culci? Te montezi singur în prostiile astea.

— N-am chef să mă culc. În schimb, am chef să te îngrop în pivniță. În privința asta m-am hotărât. Cred că mai limpede decât ți-am spus-o nu se poate.

— Ia ascultă! strigă femeia, aruncând cât colo cartea. Dacă merg acum în pivniță, o să fii mulțumit și ai să taci dracului din gură? Pot să am și eu parte de puțină liniște, dacă îți îndeplinesc dorința? După aceea mă lași în pace?

— Da. Însă dacă adopți atitudinea asta, îmi strici toată plăcerea.

— Da, sigur, sigur, întotdeauna eu sunt aceea care strică totul. Mă opresc din citit la mijlocul unui capitol. Niciodată nu ajung să aflu cum se sfârșește povestea, dar ție puțin îți pasă.

— Dar ce, eu te-am pus să citești cartea aia?

Când deschise ușa pivniței, o invită cu o voce scăzută:

— Poftim, treci tu înainte.

— Brr! făcu doamna Herb, începând să coboare treptele. Ce frig e aici. Tocmai în anotimpul ăsta ți-a venit ideea strălucită să coborâm în pivniță. Orice alt soț și-ar fi ucis și îngropat nevasta vara.

— Ei, de! Nu poți aranja asemenea lucruri atunci când ai chef! De fata asta m-am îndrăgostit abia la începutul iernii.

— Dumnezeule, dar ce murdărie e aici! Ce-i aia din mâna ta?

— Lopata cu care am să te pocnesc în cap.

— Ei, nu zău! Scoate-ți din cap prostiile astea. Ce, ești nebun

să lași un indiciu atât de evident, mare cât toate zilele, ca să-l descopere primul copoi care va veni să-și bage nasul? Ieși în stradă și găsește o bucată de fier sau... mă rog, un obiect care nu-ți aparține.

— Bine, bine, fac cum zici tu... dar în stradă n-am să găsesc nicio bucată de fier.

— Dacă ai s-o cauți unde trebuie, ai s-o găsești. Și te rog să nu lipsești multă vreme. Să nu zăbovești pe la vreun bar ca să stau toată noaptea să îngheț în infecta asta de pivniță.

— Bine, bine, am să mă grăbesc.

— Și închide dracului ușa aia după tine! strigă femeia în urma lui. Unde dracu te-ai născut, într-un hambar?

Léon Bloy
Băutura ucigașă

Jack Williamson se considera pur și simplu un nemernic. I se părea odios să rămână în umbră, ca un spion, în vreme ce această femeie, absolut necunoscută lui, se spovedea. Ar fi trebuit să plece imediat ce preotul a apărut cu ea, sau cel puțin să fi făcut zgomot, pentru ca ei să fie avertizați de prezența unui străin. Acum însă era prea târziu, iar oribila indiscreție nu putea decât să se agraveze. Într-o zi atât de toridă, avusese fantezia, puțin cam neobișnuită pentru el, să intre în bătrâna biserică, unde se așezase într-un cotlon întunecat, în spatele acestui confesional, pentru a medita în liniște la necazurile sale. După câteva minute, fără a ști cum sau de ce, deveni cu totul involuntar martorul unei spovedanii. Ce-i drept, cuvintele nu ajungeau distinct până la el, fiind sesizată numai o vagă șușoteală. Dar, spre sfârșit, discuția deveni mai animată. La un moment dat, tânărul bărbat care, printr-o minune, era tocmai opusul unui om necioplit, se sperie foarte serios la gândul că era pe cale de a surprinde niște mărturisiri ce nu-i erau în niciun caz destinate.

Pe neașteptate, această supoziție i se adeveri. Strivit de groază, Jack auzi următoarele cuvinte rostite cu vădită nervozitate:

— Dar v-am spus, părinte, că i-am turnat otravă în tizană[1].

[1] Tizană, băutură obţinută dintr-o infuzie de plante medicinale sau de cereale.

Apoi nimic. Femeia, căreia nu i se vedea fața, se ridică de pe scăunelul de rugăciune și dispăru neauzită. Cât privește preotul, rămase nemișcat ca un mort, scurgându-se câteva minute interminabile până când să părăsească incinta bisericii cu pași grei, ca un om zdrobit.

Trebui să asculte zăngănitul persistent al cheilor paracliserului și dispoziția de a ieși, repetată îndelung în naos, pentru ca în cele din urmă să se ridice el însuși năucit de acele cuvinte ce răsunau în el ca un strigăt.

Recunoscuse fără niciun dubiu vocea mamei sale! Oh! Imposibil să se înșele. Îi recunoscuse mersul, când umbra femeii se oprise la doi pași de el.

Dar, atunci, totul s-a spulberat, totul s-a sfârșit, totul n-a fost decât o minciună monstruoasă!

Trăia singur cu această mamă, care nu vedea aproape pe nimeni și nu ieșea decât pentru a se duce la biserică. Se obișnuise să o venereze din tot sufletul, ca pe un exemplar unic al dreptății și al bunătății. Atât cât putuse cunoaște el din trecut, nimic nu se arăta neclar, nimic necinstit, niciun secret, nici măcar un singur fapt dubios. O frumoasă cale imaculată cât vedeai cu ochii... Pentru că existența bietei femei era umbrită de o mare tristețe.

După moartea soțului ei ucis în război, pe care tânărul Jack cu greu și-l mai amintea, nu încetase să poarte doliu, ocupându-se exclusiv de educația fiului său, pe care nu-l părăsise nici măcar o singură zi. Nu acceptase să-l trimită la școală, pentru a-l feri de anumite legături; în același timp, și-a asumat răspunderea instruirii lui, oțelindu-i sufletul cu frânturi din sufletul ei. Dar tot datorită acestui regim, Jack devenise de o sensibilitate alarmantă, având nervii extrem de slabi, care adesea îl expuneau la suferințe ridicole, poate și la adevărate primejdii.

În fine, toată lumea vorbea despre ea cu respect, și astăzi tocmai el, fiul ei drag, se vedea silit s-o disprețuiască.

Într-adevăr, îi venea să înnebunească, să urle în plină stradă. Mama sa! O ucigașă! O nesăbuită, de un milion de ori absurdă, una absolut de necrezut și, totuși, neîndoielnic. N-a purces ea însăși să declare asta? Îi venea să-și sfâșie obrajii.

Dar, ucigașă cui? Dumnezeule mare! Nu cunoștea pe nimeni din anturajul său care să fi murit otrăvit. Nu era nici tatăl său, care căzuse la datorie, secerat de gloanțele unei mitraliere. Și

nici el nu putea fi acel om pe care femeia să se fi gândit să-l ucidă. El n-a avut niciodată nevoie de tizană și, în plus, se știa adorat. Când întârziase prima oară seara – firește, nu din cauza lui, mama sa fusese pur și simplu bolnavă de neliniște. Să fi fost vorba despre un fapt petrecut înainte de a se naște el? Tatăl lui o luase de soție pentru marea-i frumusețe când ea avea cam douăzeci de ani. Să fi fost această căsătorie precedată de vreo întâmplare care implicase o crimă?

Totuși, nu. Trecutul acesta limpede îi era cunoscut; i se povestise de nenumărate ori și dovezile rămâneau în afara oricărui dubiu. Și atunci, de ce această declarație înfricoșătoare? De ce, mai ales, a fost nevoie ca el să fie martor la așa ceva?

Cuprins de groază și disperare, se întoarse acasă. Mama sa îl întâmpină îngrijorată:

— Vai, ce târziu te-ai întors, dragul meu băiat! Ești bolnav?

— Nu, dar căldura asta insuportabilă m-a stors, așa încât cred că nu voi putea mânca nimic. Dar dumneata, mamă, ai fost desigur plecată să iei puțin aer... Mi s-a părut că te-am zărit, de departe, pe chei.

— Am fost plecată, într-adevăr, dar n-aveai cum să mă vezi pe chei. *Am fost să mă spovedesc*, treabă pe care tu cred că n-ai mai făcut-o cam de mult, păcătosule!

Jack rămase uluit că nu s-a sufocat, că nu a căzut lat acolo, în fața ei. Era deci adevărat că fusese să se spovedească. Nu se prăbuși, dar deveni și mai palid. Mama sa păru că se sperie:

— Totuși, ce ai micul meu Jack? exclamă ea. Suferi, ascunzi ceva mamei tale. Ar trebui să ai mai multă încredere în propria-ți mamă... Vai, cum mă privești! comoara mea scumpă... Hai, spune-mi totuși ce ai?!

Și îi cuprinse cu dragoste în brațe.

— Oh, copil mare ce ești! Ascultă ce-ți spun. Nu sunt o ființă curioasă și nu țin să te trag de limbă. Nu-mi spune nimic, dacă nu vrei, dar lasă-mă să te îngrijesc. Du-te și întinde-te pe pat chiar acum. Între timp, eu am să-ți prepar o gustare bună și foarte ușoară... Iar dacă noaptea asta vei avea febră, îți voi face o TIZANĂ... De data asta Jack se prăbuși.

— *În sfârșit*! suspină femeia, cu o ușoară oboseală în glas.

Jack Williamson suferea de un anevrism foarte grav, iar mama lui avea un amant care nu voia să-i fie tată vitreg...

Ray Bradbury

În arșița unei nopți de vară

Era o seară fierbinte vară în inima orășelului izolat, dăruit cu un râu, o pădure și o râpă. Trotuarele dogoreau încă după zăpușeala zilei. Magazinele se închideau și străzile se întunecau. Vedeai două luni: una formată de cadranul luminos al orologiului de la tribunalul negru și solemn și alta, cea adevărată, de culoarea vaniliei, care urca încet pe firmamentul albastru închis.

În „drugstore” ventilatoarele bâzâiau și la umbra marchizelor rococo erau așezați oameni invizibili. Copiii se jucau pe șoseaua pietruită pe care soarele-și arunca razele crepusculare de purpură. Ușile scârțâiau și se închideau cu un zgomot sec. Iarba și pomii strigau de căldură.

Singură, Lavinia Nebbs era instalată pe peronul din fața casei. La 37 de ani era încă foarte dreaptă și foarte suplă. Din când în când, sorbea din paharul de limonadă pe care-l ținea între degetele ei albe. Aștepta.

— Iată-mă, Lavinia.

Lavinia se întoarse. O văzu pe Francine în mijlocul rondurilor de cârciumărese și de arbori tropicali care înmiresmau apusul. Toată în alb, părea o tânără fată, deși avea 35 de ani.

Domnișoara Lavinia Nebbs se ridică, încuie ușa cu cheia și își lăsă paharul gol pe marginea terasei.

Ce seară frumoasă de mers la cinema!

— Unde vă duceți, duduilor? strigă bunica Hanson, instalată în fața casei, de cealaltă parte a străzii.

Îi răspunseră de dincolo de marea de tenebre care le despărțea:

— La cinematograful *Elite,* să-l vedem pe Harold Lloyd în *Trăiască pericolul*!

— Ei bine, într-o asemenea noapte, n-aș merge cu voi! suspină bunica Hanson... Mai ales cu Vagabondul care strangulează femeile. Eu mă încui și-mi scot și pușca...

Bătrâna a trântit ușa și s-a auzit cheia în broască.

Cele două femei au pornit. Lavinia simțea suflul arzător al nopții de vară, care emana din trotuar, ca dintr-un cuptor încins.

Sub pași, asfaltul crăpa asemenea cojii de pâine prea coaptă. Căldura se ridica pe picioare, se insinua pe sub fuste.

— Lavinia, crezi tot ce se spune despre Vagabond?

— Știi și tu ce mult le place femeilor să-și dea drumul la gură!

— Și totuși, Hattie Medollis a fost omorâtă acum o lună; Roberta Ferry, cu două luni în urmă. Și acum a dispărut Eliza Ramsell...

— Pariez că Hattie Medollis a fugit cu un comis voiajor.

— Bine, dar celelalte... care au fost strangulate... patru femei. Se spune că le-au găsit cu fața vânătă și limba ieșită din gură.

Sosiseră la marginea râpei care tăia orașul în două. În spatele lor se aflau casele luminate și de departe se auzea muzica aparatelor de radio.

În fața lor, o groapă adâncă, umedă, înecată în întuneric.

— Poate că ar fi mai bine să nu mergem la cinema, a spus Francine. E în stare să ne urmărească și să ne omoare. Nu-mi place râpa asta. Uite ce întunecată este și ce ciudat miroase. Și ia ascultă!

Din fundul râpei în care stagnau cețuri misterioase și fetide, se ridica un bâzâit de muște și de țânțari.

— În orice caz, nu eu am să fiu victima, a reluat Francine. Pentru că nu eu am să trec prin râpa asta groaznică la noapte, târziu. Tu ai să fii aceea, Lavinia. Ai să cobori treptele care duc la podețul acela șubred și ai să mergi pe el până ajungi de partea cealaltă... Și poate că Omul o să fie ascuns după un copac și o să te pândească. Nu m-aș fi dus nici moartă la biserică astăzi, dacă ar fi trebuit să trec singură prin râpa asta, fie și în plină zi.

— Prostii, spuse Lavinia Nebbs.

— Tu ai să fii cea care, singură pe cărare, ai să-ți auzi zgomotul pașilor, nu eu. Și pe urmă vor fi și umbrele... Lavinia, cum poți tu să suporți singurătatea și să trăiești izolată în casa aia?

— Fetelor bătrâne le place să trăiască singure, spuse Lavinia.

Apoi arătă spre o potecuță întunecată și dogoritoare.

— S-o luăm pe scurtătură.

— Mi-e frică.

— E încă devreme. Vagabondul iese mai târziu.

Lavinia, rece ca gheața, își luă prietena de braț și o antrenă spre poteca întortocheată, de unde se auzeau greierii, broaștele și țânțarii.

— Să fugim, gâfâi Francine.

— Nu.

Dacă Lavinia n-ar fi întors capul în acea clipă, n-ar fi văzut nimic. Dar, a întors capul și atunci a văzut. Francine s-a uitat și ea și a trebuit să vadă. Au rămas nemișcate pe cărare, necrezându-și ochilor.

În noaptea adâncă, în mijlocul unui pâlc de copăcei, pe jumătate ascunsă, dar culcată astfel încât ai fi putut crede că vroia să se bucure de blânda lumină a stelelor, se afla Eliza Ramsell.

Francine urlă.

Femeia zăcea pe pământ ca și când ar fi plutit pe apă: luna îi pusese pete argintii pe obraz, ochii îi erau ca de marmoră albă, limba îi era înțepenită între buze.

Lavinia simți că râpa se învârtește cu ea ca atunci când te dai în lanțuri. Francine gâfâia, se sufoca. Trecu mult timp până când Lavinia se auzi vorbind:

— Trebuie să anunțăm poliția.

— Ține-mă Lavinia, te rog, susține-mă. Mi-e frig. O! De iarna trecută încoace nu mi-a fost niciodată atât de frig.

Lavinia o susținea pe Francine, iar polițiștii se răspândiseră în toată râpa. Se aprindeau lanterne, vocile se amestecau. Se făcuse aproape opt și jumătate.

— Am nevoie de jachetă, ca în decembrie, spuse Francine, care-și închisese ochii și-și lipise fața de umărul Laviniei.

Polițistul a spus:

— Acum puteți pleca, domnișoarelor. Am să vă rog să treceți mâine pe la comisariat pentru informații suplimentare.

Lavinia și Francine se depărtară de polițiști și de corpul întins pe iarba râpei, pudic acoperit cu un cearșaf.

Lavinia simțea că-i bate inima. Îi era frig și ei, ca în luna februarie. Avea senzația că niște fulgișori de zăpadă i se lipeau de piele și că în bătaia lunii, degetele ei lungi și subțiri erau galbene ca ceara. Își aminti că ea fusese cea care răspunsese la toate întrebările, în timp ce Francine plângea în hohote.

Se auzi vocea unui polițist:

— Vreți să fiți însoțite, domnișoarelor?

— Nu, nu este cazul, a răspuns Lavinia.

Și ele își continuară drumul.

„Nu pot să-mi amintesc nimic în momentul acesta”, gândi ea „nu pot nici măcar să-mi amintesc cum arata, întinsă pe jos, cum era. Nici nu pot să cred că s-a întâmplat. Am și început să

uit. Mă forțez să uit”.

— N-am văzut niciodată un mort, a spus Francine.

Lavinia se uită la ceas.

— Nu e decât opt și jumătate. Trecem s-o luăm pe Helen și ne ducem la cinema.

— La cinema!

— Bineînțeles, asta ne trebuie.

— Lavinia, ce-ți trece prin cap?

— Trebuie să uităm. Nu servește la nimic să-ți aduci aminte.

— Dar Eliza acolo și...

— Avem nevoie să râdem. O să mergem la cinema ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dar Eliza a fost prietena ta, a mea...

— Nu putem face nimic pentru ea. Pentru noi trebuie să facem ceva. Insist. N-am de gând să mă întorc acasă și să bocesc. Nu vreau să mă gândesc la asta. Mă ocup de orice dar nu de asta.

Începură să urce pe o cărare pietroasă prin întuneric. Au auzit voci și s-au oprit. Mai jos, lângă apele învolburate, o voce murmură:

— Sunt Vagabondul. Sunt Vagabondul. Ucid oameni.

— Și eu sunt Eliza Ramsell. Priviți-mă, sunt moartă. Uitați-vă la limba care-mi iese din gură...

Francine strigă:

— Scârboșilor, copii răi ce sunteți! Duceți-vă acasă, ieșiți din râpă, mă auziți? Duceți-vă acasă, duceți-vă acasă!

Copiii și-au lăsat joaca și au luat-o la fugă. Râsul lor se stingea în noapte, în timp ce se întorceau spre căldura orașului.

Francine începu din nou să plângă și-și continuă drumul.

— Credeam că n-o să mai sosiți niciodată, duduilor! exclamă Helen Greer, coborând treptele verandei sale. N-ați întârziat decât cu un ceas, vă dați seama?

— Noi... începu Francine.

Lavinia o ciupi de braț.

— Toți am avut un șoc. Eliza Ramsell a fost găsită moartă în râpă. Helen sughiță:

— Cine a descoperit-o?

— Nu știm nimic.

Cele trei femei rămaseră nemișcate, uitându-se una la

cealaltă, în frumoasa noapte de vară.

— Sunt hotărâtă să mă încui în casă, spuse în sfârșit Helen.

Dar până la urmă, se duse să-și ia jacheta și, în lipsa ei, Francine murmură cu o voce crispată:

— De ce nu i-ai spus?

— La ce bun s-o tulbur? Mâine are tot timpul să afle, replică Lavinia.

Cele trei femei o luară pe strada mărginită de copaci întunecați, în acel oraș în care ușile se trânteau și fiecare se încuia bine, blocând ferestrele, trăgând obloanele, stingând luminile.

Simțeau că erau privite de după perdelele trase.

„Ce ciudat”, se gândea Lavinia Nebbs. „În seara asta copiii ar trebui să alerge în voie și să se îndoape cu înghețată. Când colo, îi închide în casă, cu toate ușile și ferestrele zăvorâte. Mingile de baseball zac pe peluzele pe unde nimeni nu mai calcă. Un șotron desenat cu creta stă degeaba pe trotuarul care dogorește încă”.

— Suntem nebune că umblăm pe afară într-o asemenea noapte, spuse Helen.

— Strangulatorul nu va ucide trei femei deodată, răspunse Lavinia. Faptul că suntem trei ne va salva. În plus, e mult prea devreme. Crimele se produc doar o dată pe lună.

Trecu o umbră. O siluetă nedefinită. Ca și cum ar fi fost lovite, cele trei femei începură să urle.

— V-am păcălit strașnic! De după un copac apăru un bărbat în bătaia luminii: începu să râdă.

— Sunt Vagabondul!

— Tom Dillon!

— Tom!

— Tom, a spus Lavinia, dacă mai faci vreodată o glumă atât de proastă, îți urez să fii ciuruit de gloanțe din greșeală.

Francine se puse pe plâns.

Lui Tom Dillon îi pieri surâsul:

— Îmi pare foarte rău.

— Știi ce s-a întâmplat cu Eliza Ramsell? interveni Lavinia. A murit și dumneata te distrezi speriind femeile. Ar trebui să-ți fie rușine. Nu mai vorbim niciodată cu dumneata.

— O!...

A vrut să le urmeze.

— Stați unde sunteți, domnule Vagabond și speriați-vă singur, a spus Lavinia. Duceți-vă să vedeți fața moartei și o să-mi spuneți dacă vi se pare amuzant!

Le conduse pe celelalte două pe strada luminată de stele. Francine era tot cu batista pe obraz.

— Francine, o imploră Helen, nu era decât o glumă. De ce-o fi plângând atât de tare?

— Mai bine să-ți spun, Helen. Pe Eliza noi am descoperit-o. Și nu a fost un spectacol plăcut. Facem tot ce putem să uităm. De aceea ne ducem la cinema. Nu mai vrem să vorbim despre asta. Nu mai suportăm. Pregătește banii de bilet că ne apropiem.

În „drugstore” niște ventilatoare mari, cu pale de lemn învârteau aerul greu, încărcat de mirosuri de limonadă și de whisky care ajungeau până în stradă.

— De zece cenți, pastile cu mentă, spuse Lavinia vânzătorului.

Fața acestuia era palidă și trasă, ca fețele tuturor celor pe care le întâlniseră pe străzile jumătate goale.

— O să le mâncăm la cinema, explică ea vânzătorului care punea bomboanele într-o pungă de hârtie.

— Arătați bine în seara asta spuse el. Erați atât de proaspătă, domnișoară Lavinia, la ora douăsprezece când ați venit să cumpărați bomboane de ciocolată, și atât de drăguță, încât cineva s-a interesat de dumneavoastră.

— Zău, ce spui?

— Deveniți celebră. Un bărbat care stătea la bar s-a uitat când ați ieșit și mi-a spus:

„Ia spune-mi, cine este?”

În timp ce vorbea, mai punea pastile de mentă în pungă.

— Era un bărbat într-un costum de culoare închisă, cu o față slabă și palidă. „Asta-i bună, este Lavinia Nebbs, cea mai drăguță fată din oraș”, am răspuns eu. „E frumoasă, zice el. Unde stă?”

În acea clipă, vânzătorul se opri și întoarse capul jenat.

— Doar nu i-oi fi dat adresa? gemu Francine. Vai de mine, sper că nu i-ai dat-o, vai de mine.

— Cum să vă spun, nu mi-am dat seama. I-am spus: „Locuiește undeva în Park Street, știi dumneata, lângă râpă”. Nu mi-am dat seama atunci. Dar acum, în seara asta, când s-a găsit

cadavrul... Acum o clipă am aflat și eu și mi-am spus: „Ce-ai făcut?”.

I-a întins punga plină.

— Idiotule! urlă Francine și ochii i se umplură de lacrimi.

— Îmi pare foarte rău dar poate că nu se întâmplă nimic.

— Ce vorbești?! zise Francine.

Lavinia stătea nemișcată sub privirea fixă a celorlalți. N-ar fi fost în stare să spună ce simțea. De fapt, nu simțea nimic, decât poate niște ușoare furnicături nervoase în gât. Întinse banii mașinal.

— Bomboanele de mentă sunt cadoul meu.

Vânzătorul lăsă capul în jos și începu să-și facă de lucru cu niște hârtii.

— Ei, bine, știu ce-o să facem, și asta chiar acum, a spus Helen ieșind din magazin. Ne întoarcem direct acasă. N-am niciun chef să iau parte la vânătoarea bărbatului ăluia unde vânatul o să fii tu, dragă Lavinia. Pentru că bărbatul de tine s-a interesat. Deci tu ești următoarea victimă. Vrei să fii găsită moartă în râpă?

— Aș! Era un bărbat ca toți bărbații, spuse Lavinia șoptit.

— Tom Dillon este și el bărbat ca toți bărbații. „Urmăritorul” poate fi chiar el.

— Cred că toate trei suntem sleite, spuse Lavinia cu înțelepciune. Eu vreau să mă duc la cinema. Dacă trebuie să fiu viitoarea victimă, cu atât mai rău! O femeie are atât de puține motive să iubească viața, mai ales o fată bătrână ca mine, de treizeci și șapte de ani! Așa că, dacă nu vă supărați, lăsați-mă să mă distrez. Doar am destulă minte. Mi se pare rațional să cred că nu poate ieși în seara asta, imediat după asasinatul Elizei. Peste o lună, nu zic nu. Atunci poliția o să-și slăbească supravegherea și pe el o să-l apuce pofta să mai ucidă o dată. Știți, trebuie să ai poftă ca să ucizi un om. Cel puțin pentru genul ăsta de asasini. Pentru moment, se odihnește. Oricum, n-am deloc intenția să stau singură acasă și să fierb în suc propriu.

— Dar nu-ți amintești de fața Elizei, zăcând în râpă?

— Nu m-am uitat la ea decât o dată. N-am privit-o cu lăcomie, vă rog să mă credeți. Sunt în stare să văd un lucru și după aceea să-mi impun gândul că nu l-am văzut niciodată. Acum puteți să vă dați seama cât sunt de tare. Și oricum, discuția asta

e caraghioasă pentru că eu nu sunt fata aia drăguță...

— Ba da, Lavinia, ești drăguță. Ești cea mai drăguță fată din oraș acum când Eliza... Francine se opri brusc, apoi continuă:

— Dacă ai fi fost mai puțin distantă, te-ai fi măritat de mult.

— Nu te miorlăi, Francine. Uite c-am ajuns la cinema. Helen și cu tine n-aveți decât să vă întoarceți acasă. Eu am să mă duc singură la cinema și am să mă întorc acasă tot singură.

— Lavinia, ești nebună. N-o să te părăsim aici...

Discutară câteva minute. Helen dădu să plece, apoi se întoarse când o văzu pe Lavinia că scoate banii să plătească biletul. Helen și Francine intrară după ea în sală.

Prima parte a spectacolului se terminase. În cinematograful slab luminat, în care plutea un miros de vopsea, directorul se urcă pe scenă și anunță în fața perdelelor uzate, de catifea roșie:

— Poliția ne-a cerut să închidem devreme în seara asta. Deci, toată lumea va putea să se întoarcă acasă la o oră convenabilă. N-o să mai dăm filmele scurte, vom proiecta direct lung metrajul. Spectacolul se termină la ora unsprezece. Vă sfătuim să vă duceți direct acasă, să nu vă mai opriți pe drum. Nu dispunem de prea mulți polițiști și cei câțiva agenți pe care-i avem vor fi în post, pe diferite străzi.

— Discursul ăsta e pentru noi, Lavinia. Pentru noi.

Lavinia simți că cele două fete se lipesc de ea.

În întuneric cuvintele” TRĂIASCĂ PERICOLUL” se aprinseră pe ecran.

— Lavinia, murmură Helen.

— Ce s-a întâmplat?

— Când am intrat în sală, un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare închisă a traversat strada după noi. E aici și el. S-a așezat în spatele nostru.

— Mai termină Helen!

— Acum este exact în spatele nostru.

Lavinia privea ecranul.

Helen se întoarse încet ca să se uite pe furiș în spate.

— Am să-l chem pe director, urlă ea sărind în picioare. Opriți proiecția! Aprindeți lumina!

— Helen, stai jos, îi zise Lavinia, și închise ochii.

Și-au pus cana goală pe masă și fiecare dintre ele avea o

mustață de cacao pe buza de sus. Au început să râdă și s-au șters cu limba.

— Vă dați seama cât de stupidă a fost scena asta, a spus Lavinia. Tot scandalul ăsta degeaba. Tare mi-a fost rușine!

Orologiul cofetăriei arăta unsprezece și douăzeci și cinci. Ieșiră de la cinema râzând și distrându-se. Până și Helen făcea haz de purtarea ei.

Lavinia a spus:

— Când ai fugit prin mijlocul sălii strigând „lumina”, am crezut c-o să mor.

— Bietul băiat!

— Era fratele directorului.

— Mi-am cerut scuze, spuse Helen.

— Ai văzut ce face panica?

Ventilatoarele mari se învârteau, împrospătând aerul cald al nopții și răspândind mirosuri de vanilie, zmeură, mentă și dezinfectant.

— N-ar fi trebuit să ne oprim aici, poliția a spus...

— Dă-o naibii de poliție, râse Lavinia. Nu mi-e frică de nimic. Vagabondul e la milioane de kilometri. Nu se întoarce el decât peste câteva săptămâni. O să-l aresteze poliția, ai să vezi. Filmul a fost grozav, nu-i așa?

Străzile erau curate și pustii. Nicio mașină, niciun camion, nicio ființă omenească... Luminile strălucitoare din vitrinele magazinelor lăsau să se vadă manechinele de ceară. Ochii lor goi le urmăriră pe cele trei femei, care mergeau pe stradă.

— Crezi că ar face ceva dacă am striga?

— Cine?

— Manechinele... Astea din vitrine.

— Vai, Francine!

— Ei...

Erau mii de oameni în vitrine, oameni țepeni și tăcuți și numai trei persoane mergeau prin oraș, trei persoane ai căror pași răsunau ca niște împușcături atunci când tocurile loveau pavajul.

O firmă roșie cu neon clipea și bâzâia ca o insectă în agonie. Cele trei o depășiră.

Albă și caldă, aleea cea lungă se ivi în fața lor. Copaci înalți, ușor legănați de vânt, stăteau de strajă de-o parte și de alta, încadrându-le.

— Mai întâi o să te conducem pe tine, Francine.

— Ba, nu, eu am să vă conduc.

— Nu fi caraghioasă. Tu locuiești cel mai aproape. Dacă mă conduceți acasă, la întoarcere o să trebuiască să traversați râpa singure. Dacă vă atinge o frunză, o să muriți pe loc.

Francine a spus:

— Pot să rămân noaptea la tine. Pentru că tu ești cea mai drăguță.

— Nu.

Păreau trei forme îmbrăcate, plutind deasupra unei mări albite de lună. Lavinia, care vedea copacii întunecați defilând la dreapta și la stânga și care auzea vocile prietenelor sale fără să le asculte, avea impresia că noaptea se grăbește. Înaintau încet și, în același timp, păreau că aleargă. Toate obiectele aveau culoarea unei zăpezi arzătoare.

— Să cântăm, a spus Lavinia.

Începură să cânte încet, liniștit, ținându-se de braț, fără să se uite în urmă. Sub pașii lor trotuarul se mișca, se mișca răcindu-se.

— Ascultați, spuse Lavinia.

Ascultară noaptea de vară, greierii, sunetul îndepărtat al orologiului de la tribunal care bătea douăsprezece fără un sfert.

— Ascultați.

Ușa unei verande scârțâi în întuneric. Domnul Terle stătea tăcut și singur în fața casei, fumându-și ultima țigară de foc. Ele îi zăriră licărirea care se ivea când la dreapta, când la stânga.

Luminile se stingeau unele după altele. Acum toate erau stinse: ale caselor mici, ale caselor mari, ale lumânărilor, ale lămpilor, ale verandelor. Și totul părea închis între ziduri de bronz, de fier și de oțel. „Totul, gândi Lavinia, este ambalat, pus în ladă, aranjata își închipuia oamenii culcați în paturile lor, luminați de razele lunii: toate suflările se amestecau în noaptea de vară; fiecare se simțea probabil în siguranță. „Și noi, gândi ea, iată că ascultăm zgomotul pașilor noștri singuratici, răsunând pe trotuarele care păstrează încă soarele după-amiezii. Deasupra noastră lampadarele străzii agită milioane de umbre fantastice care se reflectă pe șosea”.

— Ai ajuns acasă Francine, noapte bună.

— Lavinia, Helen, rămâneți la mine în noaptea asta. E târziu. E aproape douăsprezece. Doamna Murdock are o cameră în

plus. Am să vă pregătesc o ceașcă de cacao caldă și o să ne distrăm minunat.

— Nu, mulțumesc, spuse Lavinia.

Și Francine se puse iarăși pe plâns.

— Te rog Francine, nu începe iar, spuse Lavinia.

— Nu vreau să vă văd moarte, hohoti Francine cu obrajii plini de lacrimi. Sunteți atât de frumoase și atât de drăguțe cu mine. Vreau să trăiți, vă implor, vă implor.

— Francine, nu mi-am dat seama că ai fost chiar atât de impresionată. Îți promit că te sun, cum ajung acasă.

— Sigur?

— Sigur și am să-ți spun că am ajuns cu bine. Mâine o să mergem la iarbă verde, în parc. Vrei? O să mâncăm sandvișuri cu șuncă, pregătite de mine. Ce zici de asta? Ai să vezi, sunt o ființă nemuritoare.

— Ai să-mi telefonezi?

— Păi nu ți-am promis?

— Noapte bună, noapte bună.

Francine a dispărut într-o clipă și a încuiat ușa de două ori.

— Acum, i-a spus Lavinia lui Helen, am să te duc acasă.

Orologiul tribunalului sună de douăsprezece ori. Zgomotul răsună printr-un oraș pustiu, mai pustiu decât fusese vreodată. Traversară străzile goale, maidanele goale, peluzele goale.

— Zece, unsprezece, douăsprezece, numără Lavinia pe care Helen o ținea strâns de braț.

— Nu simți că se întâmplă un lucru ciudat?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că noi suntem pe stradă și mergem pe sub copaci în timp ce toată lumea s-a culcat, este la adăpost în case. Pariez că suntem singurele care umblăm noaptea.

Zgomotul râpei adânci, întunecate și calde se auzea tot mai aproape.

Peste câteva clipe erau în fața casei lui Helen. S-au privit lung. Vântul răspândea în jurul lor parfumul ierbii cosite și al liliacului umed. Luna stătea sus, pe un cer unde se adunau norii.

— Cred că-i inutil să te rog să rămâi la mine, Lavinia.

— Am să-mi continui drumul.

— Uneori...

— Uneori, ce?

— Uneori mă gândesc că oamenii vor să moară. Te-ai purtat

foarte ciudat toată seara.

— Nu mi-e frică, asta este, spuse Lavinia. În plus, probabil că sunt și curioasă. Apoi raționez. Logic vorbind, nu e posibil ca Ucigașul să se găsească prin împrejurimi. Cu toată poliția...

— Poliția noastră, micuța noastră poliție formată din moșnegi? Polițiștii sunt acasă, în patul lor, cu capul ascuns sub pătură.

— Atunci să spunem că mă distrez, modest dar sigur. Dacă ar fi cel mai mic risc, poți să fii convinsă c-aș rămâne la tine.

— Poate că în subconștientul tău, nu ții să mai trăiești.

— Tu și cu Francine mă faceți să râd!

— Mă simt vinovată. Am să beau o cafea până ce-o să ajungi în josul râpei și o să traversezi podul pe întuneric.

— Bea o ceașcă în sănătatea mea. Noapte bună!

Lavinia Nebbs înainta prin tăcerea nopții de vară.

Vedea casele cu ferestre întunecate și, de departe, auzea lătratul unui câine.” Peste cinci minute, se gândea ea, am să fiu acasă în siguranță. Peste cinci minute am să-i telefonez micuței și stupidei Francine”.

Deodată, a auzit vocea unui bărbat care cânta ceva mai departe, sub copaci.

A grăbit pasul.

Un bărbat venea spre ea, vag luminat de razele lunii. Venea încet și dezinvolt.

„Dacă e nevoie, se gândea Lavinia, pot oricând să fug și să bat la una dintre ușile astea”.

Bărbatul cânta: „Luminează, luminează lună a recoltelor” și avea un băț gros în mână.

— Ei, asta da surpriză, exclamă el. Domnișoara Nebbs, ce faceți pe stradă la ora asta?

— Inspectorul Kennedy!

Căci el era, sigur că da. Inspectorul Kennedy care-și făcea rondul.

— Ar fi bine să vă conduc acasă.

— Nu-i nevoie, mă descurc eu singură.

— Dar locuiți de cealaltă parte a râpei.

„Da, gândea ea, dar pentru nimic în lume n-aș traversa râpa cu un bărbat. De unde să știu eu care dintre ei este Strangulatorul?”

— Nu, mulțumesc, spuse.

— Eu stau aici, a spus el. Dacă aveți nevoie de ajutor, țipați

cât puteți. Am să alerg cât pot de repede.

Își continuă drumul, lăsându-l pe Kennedy singur sub un felinar, fluierând.

„Am ajuns”, gândi ea.

Râpa.

Era pe prima din cele o sută treisprezece trepte care coborau pe panta acoperită cu tufe de mure; jos era podul șubred, lung de vreo sută de metri care ducea spre niște dâmburi întunecate, puțin înainte de Park Street. Un singur felinar ca să lumineze drumul. „Peste trei minute, gândea ea, am să bag cheia în broasca ușii. Nu se poate întâmpla nimic în o sută optzeci de secunde”.

„Una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă trepte” murmură ea.

Avea impresia că aleargă și totuși nu alerga.

„Cincisprezece, șaisprezece, șaptesprezece, optsprezece, nouăsprezece”, număra ea cu voce tare.

„Am făcut o cincime din drum”, își spuse.

Râpa era adâncă, adâncă și neagră, neagră. Lumea dispăruse. Lumea în care oamenii dormeau în siguranță. Ușile încuiate, orașul, drugstor-ul, cinematograful, luminile, totul dispăruse. Nu mai exista decât râpa. Numai râpa neagră și imensă, trăia, o strângea.

„Nu s-a întâmplat nimic, nu-i așa? Nu este nimeni, nu-i așa? Douăzeci și patru, douăzeci și cinci de trepte. Ți-aduci aminte de vechea poveste cu fantome pe care ne-o povesteam, pe când eram copii?”

Asculta zgomotul pașilor ei pe trepte.

„Povestea cu omul negru care intra în casă și venea în camera de culcare. Acum, e pe prima treaptă a scării care duce la cameră. Acum, e pe a doua. Acum, e pe a treia, a patra, a cincea. Cum mai râdeam și cum mai țipam auzind povestea asta! Și iată-l pe omul cel groaznic pe cea de-a douăsprezecea treaptă, deschizând ușa camerei și apropiindu-se de pat: «Gata, am pus mâna pe tine!»”

Urlă. Niciodată de când se știa nu mai auzise un asemenea țipăt. Niciodată nu uriașe atât de tare. Se opri, înghețată de groază, agățându-se de rampa de lemn. Inima-i bătea să i se spargă. Zgomotul bătăilor sale înspăimântate umplea lumea întreagă.

„Acolo, acolo, strigă ea însăși, în josul scării. Un bărbat în lumină. Nu, acum a plecat. Dar aștepta acolo”.

Trase cu urechea.

Liniște. Podul era gol.

„Nu este nimic, gândi ea, apăsându-și mâna pe inimă. Nu este nimic. Stupid. Ce poveste am putut să-mi amintesc. Caraghios. Ce să fac acum?”

Bătăile inimii se liniștiră.

„Oare să-l chem pe inspector? O fi auzit țipătul meu? Ori n-am strigat cu voce tare?”

Ascultă. Nimic. Absolut nimic.

„Am să mă întorc la Helen să dorm la ea”. Dar în timp ce-și spunea asta, continua să coboare. „Nu, gândi ea, sunt mai aproape de casa mea, acum. Treizeci și opt, treizeci și nouă de trepte. Atenție. Nu cădea. O, sunt nebună. Patruzeci de trepte. Patruzeci și una. Acum sunt aproape la jumătatea drumului”. Și din nou simți ca îngheață de frică.

„Așteaptă”, și-a spus oprindu-se.

Apoi a înaintat cu un pas. Un ecou. A mai făcut un pas. Alt ecou... la o fracțiune de secundă mai târziu.

„Cineva mă urmărește, murmură ea râpei, greierilor negri, broaștelor de un verde închis și aburilor întunecați. Cineva coboară scara după mine. Nu îndrăznesc să mă întorc”.

Încă un pas. Încă un ecou. „De câte ori înaintez, – înaintează și el”.

Un pas și un ecou.

Se adresă râpei cu o voce tremurată:

— Dumneata ești, inspectore Kennedy?

Brusc, greierii tăcură. Greierii ascultau. Noaptea asculta și ea. O clipă, toate peluzele parfumate de noaptea de vară, toți copacii mângâiați de vântul nocturn tăcură. Frunzele, tufișurile, stelele, ierburile au rămas nemișcate ca să asculte inima Laviniei Nebbs. Și poate că la mii de kilometri depărtare, într-o gară singuratică, părăsită de trenuri, un călător noptatic și solitar, care-și citea ziarul la lumina unui bec, ridicase capul ca să asculte: „Ce să fie? s-a întrebat el. O veveriță, desigur, care sare de pe o creangă pe alta”. Dar, de fapt, era Lavinia Nebbs. Inima Laviniei Nebbs.

Mai repede. Și mai repede. Cobora scara și fugea.

A auzit muzică. O muzică nebună care o cuprindea și o inunda. Deodată, în timp ce fugea, își dădu seama că reconstituise în mintea ei, dramatizând-o, partitura muzicală a unui film văzut mai de mult. Muzica se învolbura, o strângea, o ducea spre fundul râpei.

„Mai fă câțiva pași, se rugă ea. O sută zece, unsprezece, douăsprezece și... treisprezece trepte! Fundul râpei. Acuma fugi! Traversează podul!”

Vorbea cu picioarele ei, cu brațele ei, cu corpul ei, cu spaima ei. În acea clipă teribilă, implora tot ce făcea parte din ea însăși. Traversă în fugă podul cu scândurile șubrede, care trecea peste ape stătute. În urma ei, pașii necunoscuți și muzica o urmăreau.

„Mă urmărește. Nu te întoarce. Nu te uita.

Dacă-l vezi, n-ai să mai poți înainta. Ai să fii îngrozită. Ai să fii înghețată de groază. „Fugi... Fugi... Fugi!”

Fugi peste pod.

„O, doamne, doamne, fă să trec peste dâmb. Poteca, drumul. O, doamne, cât e de întuneric și totul e atât de departe. Dacă aș striga acum n-ar servi la nimic. Oricum nu sunt în stare să strig. Uite capătul potecii, uite strada. Din fericire sunt fără tocuri. Pot să fug, să fug. O, doamne fă să ajung întreagă. Dacă ajung acasă întreagă, n-am să mai plec niciodată singură. Am fost nebună. Da, recunosc, am fost nebună. Nu știam ce este spaima. Refuzam să mă gândesc la ea dar dacă ajung acasă, n-am să mai ies niciodată fără Helen sau Francine. Uite strada”.

Traversă strada și urcă pe trotuar.

” O, doamne, peronul, casa mea!”

Zări paharul gol de limonadă pe care-l lăsase pe balustradă acum câteva ore, când totul era liniștit și calm și minunat. Ar fi dorit din toată inima să se întoarcă în timp, să fie din nou așezată pe verandă, cu paharul în mână, la începutul serii.

„O, fă să pot intra, să încui ușa și să fiu în sfârșit în siguranță!”

Își auzi pașii nesiguri pe peron, își simți mâinile bâjbâind după broască. Își auzi bătăile inimii. Auzi strigătele vocii sale lăuntrice.

Cheia intră în broască.

„Deschide ușa, repede, repede!”

Ușa se deschise.

„Acum, intră. Trântește ușa”.

„Acum încuie de două ori, strigă ea cu o voce tremurătoare. De două ori și de trei ori”.

Ușa a fost închisă și încuiată de două ori și de trei ori.

Muzica s-a oprit.

Și-a. Ascultat, inima. Bătăile nu se mai auzeau.

În sfârșit era acasă. Era acasă întreagă și nevătămată. Se lipi cu spatele de ușă. Întreagă și nevătămată. Ascultă. Nici cel mai mic zgomot. Întreagă și nevătămată, mulțumescu-ți ție doamne, întreagă și nevătămată la ea acasă. „N-am să mai ies niciodată noaptea”. Întreagă și nevătămată la ea acasă. Ce fericire, să fii acasă. Baricadată înăuntru, cu ușa încuiată. „Ia stai, gândi ea, să mă uit pe geam”.

S-a uitat pe geam mai mult de o jumătate de minut.

„Asta-i bună, nu-i nimeni! Absolut nimeni. Nu mă urmărea nimeni. Nimeni nu alerga după mine”.

Își ținu răsuflarea și râse de ea.

„E la mintea cocoșului. Dacă un bărbat m-ar fi urmărit, m-ar fi prins. Nu-s în stare să fug prea repede. Nu era nimeni nici pe peron, nici în curte. Ce proastă am fost! Nu fugeam de nimeni decât de mine însămi! Râpa era fără niciun pericol. În orice caz, tare te simți bine acasă. Nimic nu se compară cu casa ta. Este singurul loc unde te simți în voie”.

Întinse mâna către întrerupător și se opri.

— Ce e? întrebă ea. Ce e? Ce se întâmplă?

În spatele ei, în camera obscură, cineva își dregea glasul...

Dashiell Hammet
Hârtia de muște

Era vorba de-o daraveră de dispariție.

Hambletonii erau de mai multe generații o familie din New York bogată și relativ cunoscută. Nimic în istoria Hambletonilor nu putea să explice atitudinea lui Sue, mezina clanului. Ea ieșise din copilărie cu o proastă deprindere care generase dezgustul pentru tot ceea ce era convenabil și gustul pentru ceea ce nu era. Când a atins vârsta de 21 de ani, în 1926, a preferat deschis cea de-a Zecea stradă celei de-a Cincea, pe escroci bancherilor și pe Hymnie Pistolarul onorabilului Cecil Windown care-i ceruse mâna.

Hambletonii încercau să-i impună o conduită decentă, dar era

prea târziu. Era din punct de vedere legal, majoră. Când, într-un sfârșit, ea hotărî să-i trimită la naiba și o șterse de acasă, familia n-avu ce-i face. Tatăl ei, maiorul Waldo Hambleton, renunțase la toate speranțele pe care le avusese vreodată de-a o salva, dar nu ținea ca ea să-și atragă tot felul de neplăceri nedorite. Se adresă, deci, agenției detective „Continental” din New York și ceru ca ea să fie urmărită cu discreție.

Hymnie Pistolarul era un scandalagiu din Philadelfia care, după o neînțelegere cu asociații săi, urcase spre nord și spre marele oraș înzestrat cu o mitralieră Thompson învelită într-o bucată de pânză cerată cu carouri albastre. Thompsonul rămăsese nefolosit aproape un an, timp în care Hymnie își asigura viața datorită unui pistol automat luând bir micilor jucători de „passe anglaise” din Harlem.

Trei sau patru luni după ce Sue a început să facă menaj comun cu Hymnie, acesta a inițiat tratative care păreau să-i ofere perspective promițătoare cu reprezentanții echipei care venea de la Chicago la New York pentru a organiza orașul la scară occidentală. Dar băieții din „Chi” nu pe Hymnie îl voiau, ci Thompsonul. Când l-a arătat, ca atu major al cererii sale de angajare, ei îi transformară creștetul capului în strecurătoare și plecară cu mitralieră cu tot. Sue Hambleton îl îngropa pe Hymnie, petrecu două săptămâni în singurătate, în timpul cărora își amanetă un inel, ca să aibă ce să mănânce, apoi găsi o slujbă de animatoare într-un „speakeasy” ținut de un grec pe nume Vassos.

Unul dintre clienții lui Vassos era Babe McCloor, o sută zece kile de oase și mușchi irlando-indo-scoțieni, un uriaș bronzat cu părul negru și ochi albaștri care se odihnea după ce făcuse cincisprezece ani la Seaven pentru că devalizase cele mai multe oficii de poștă între New Orléans și Omaha. În timp ce se odihnea, Babe își câștiga băutura fugărind trecătorii pe străduțele întunecate. Sue îi plăcea lui Babe. Sue îi plăcea lui Vassos. Babe îi plăcea lui Sue. Treaba asta nu-i plăcea lui Vassos. Gelozia tulbură judecata grecului. El închise ușa localului într-o seară, când Babe voia să între. Babe intră luând în trecere bucăți din ușă. Vassos scoase pistolul, dar nu reuși s-o desprindă pe Sue agățată de brațul lui. Încerca să facă sforțări în această direcție în clipa în care Babe îl lovi cu bucata de ușă în care se găsea mânerul de aramă. Babe și Sue plecară

împreună de la Vassos.

Până atunci, biroul de la New York reușise să păstreze contactul cu Sue. Nu era supravegheată permanent: mama ei n-o dorea. Era vorba doar ca în fiecare săptămână să fie trimis în recunoaștere un om care să vadă dacă fata mai e în viață și să culeagă câteva informații de la prieteni și vecini, bineînțeles fără ca ea să observe că e filată. Toată treaba asta era relativ ușoară, dar, când ea și Babe plecară, după devastarea bistroului, dispărură cu totul din circulație. După ce răscoli tot orașul, biroul din New York trimise un raport asupra afacerii la celelalte sucursale din țară, dând informațiile necesare și adăugând la dosar: fotografiile și semnalmentele lui Sue și ale noului ei partener. Asta se petrecea spre sfârșitul lui 1927. Aveam la dispoziția noastră suficiente copii fotografice și, în luna următoare, toți cei care aveam un pic de timp liber ni-l petreceam căutând la San Francisco și Oakland cuplul dispărut. N-am reușit să-i găsim. Agenții din alte orașe, îndeplinind aceeași misiune, n-au avut mai mult noroc. Pe urmă, aproape un an mai târziu, ne-a sosit o telegramă de la biroul din New York. Decodificată, suna așa: „Maiorul Hambleton a primit azi o telegramă de la fiica sa din San Francisco. Textul: «Trimite telegrafic te rog o mie dolari, apartament 206 Eddis Street, număr 601, Stop. Mă întorc acasă dacă permiți; Stop. Te rog spune dacă pot veni, dar trimite banii totuși». Sfârșitul citatului. Hambleton autorizează vărsarea imediată a sumei. Stop. Dacă e posibil, să fie însoțită de un bărbat și o femeie de la agenție. Stop. Hambleton, îi telegrafiază. Stop. Adresați imediat raport prin telegraf”.

Bătrânul mi-a dat telegrama și un cec, spunându-mi:

— Cunoști situația, descurcă-te!

M-am prefăcut că-s de acord, m-am dus la bancă, am schimbat cecul pe un teanc de bancnote de diferite valori, am luat un tramvai și m-am dus la Eddis Street 601, un imobil destul de mare situat la colț de Larkin. Numele de pe cutia de scrisori a apartamentului 206 era J.M. Wales. Am apăsat pe buton la 206. Când intrarea automată s-a deschis, am pătruns în imobil, am trecut prin fața ascensorului și am urcat un etaj pe scară, 206 era la colțul palierului.

Un om înalt și slab, de aproximativ 30 de ani, în costum de culoare închisă bine cusut, mi-a, deschis ușa. Avea ochi negri

înguști, într-o față palidă. Câteva fire cenușii îi stricau părut negru, lipit de craniu.

— Miss Hambleton? am spus.

— Mm... În legătură cu ce?

Vocea era onctuoasă, dar nu chiar neplăcută.

— Aș vrea s-o văd.

Pleoapele au coborât și sprâncenele s-au apropiat.

— În legătură cu?... a întrebat și s-a oprit, cercetându-mă cu atenție.

Am păstrat tăcere. Atunci și-a terminat întrebarea:

— În legătură cu o telegramă?

— Da.

Fața-i lungă s-a luminat imediat.

— Veniți din partea tatălui ei? a întrebat.

— Da.

Dându-se înapoi cu un pas, a deschis ușa larg și a spus:

— Intrați. A primit chiar acum telegrama maiorului Hambleton. Spunea c-o să vină cineva.

Am străbătut un mic culoar care dădea într-un living-room însorit, sărăcăcios mobilat, dar bine întreținut și curat.

— Luați loc, spuse omul arătându-mi un balansoar cafeniu.

M-am așezat. El se așează pe divanul acoperit cu pânză, din față. Am aruncat o privire prin încăpere. N-am remarcat nimic care ar fi putut indica că o femeie locuia acolo. Tipul își frecă vârful nasului lung cu un deget și mai lung și întrebă rar:

— Ați adus banii?

I-am răspuns că aș prefera să vorbesc în prezența fetei. El își examină degetul cu care-și masase nasul, apoi înălță privirea spunând încetișor:

— Dar eu sunt prietenul ei.

— Ah, așa? replicai eu.

— Da, repetă el. (încruntă ușor sprâncenele și colțurile buzelor subțiri se strâmbară.) V-am întrebat doar dacă ați adus banii.

Nu i-am răspuns.

— Înțelegeți, reluă pe un ton conciliant, dacă ați adus banii, ea contează pe faptul că nu-i veți da altcuiva decât ei în persoană. Dacă nu i-ați adus nu vrea să vă vadă. Nu cred că poate fi determinată să-și schimbe părerea. Pentru asta v-am întrebat dacă i-ați adus.

— I-am adus.

M-a privit cu un aer neîncrezător. I-am arătat banii pe care îi scosesem de la bancă. Dintr-un salt s-a ridicat de pe divan.

— V-o aduc în câteva minute, spuse peste umăr în vreme ce picioarele lungi îl purtau către ușă. (Ajuns în prag, se opri.) O cunoașteți? întrebă el. Sau trebuie să-i spun să aducă o probă a identității?

— Ar fi mai bine, i-am răspuns.

Ieși, lăsând deschisă ușa spre culoar. Cinci minute mai târziu era înapoi cu o fată blondă și cam de douăzeci și trei de ani, îmbrăcată în mătase verde-pal. Aerul vicios al gurii mici, cearcănele de sub ochii albaștri nu erau încă destul de pronunțate pentru a o urâți. M-am ridicat.

— Iat-o pe miss Hambleton, spuse el.

Ea îmi acordă o privire scurtă, apoi își aplecă din nou ochii jucându-se nervos cu cureaua genții pe care o ținea.

— Puteți să vă probați identitatea? am întrebat-o.

— Bineînțeles, zise bărbatul. Arată-i, Sue.

Ea deschise geanta, scoase câteva hârtii și mi le întinse.

— Ședeți, ședeți! spuse bărbatul în timp ce le luam.

Se instalară pe divan. Eu m-am așezat din nou pe balansoar și am cercetat hârtiile pe care mi le dăduse ea. Erau două scrisori adresate lui Sue Hambleton la adresa unde ne aflam, telegrama tatălui ei rugând-o să se întoarcă acasă, două facturi achitate la un mare magazin, un permis de conducere și o scrisoare de la bancă care o anunța că nu mai are în cont decât 10 dolari. Când mi-am terminat inspecția, jena fetii dispăruse. Mă spiona atentă, ca și bărbatul așezat alături de ea. M-am căutat prin buzunare, am scos fotografia pe care New York-ul mi-o trimisese la începutul cercetărilor și am cercetat rând pe rând clișeul și fata.

— Gura probabil vi s-a micșorat, am spus, dar cum s-a putut ca nasul să se lungească atâta?

— Dacă nasul meu nu vă place poate vă place să vă duceți dracului, zise fata.

Se făcuse foarte roșie.

— Problema nu se pune așa. Nasul dumneavoastră este fermecător, dar nu este nasul lui Sue. (I-am întins fotografia.) Priviți.

Aplecă asupra fotografiei o privire furibundă pe care a înălțat-o apoi asupra bărbatului:

— A, ești tare deștept tu, îi declară ea.

El mă privi cu ochii negri care luceau cu o sclipire fragilă între pleoapele micșorate. Continuă să mă privească în timp ce răspunse fetei sec, din vârful buzelor:

— Ține-ți gura!

Ea și-o ținu. Nemișcat, mă privea. Nemișcat, îl priveam. O pendulă picura secundele în spatele meu. Privirea-i începu să rătăcească de la un ochi al meu la celălalt. Fata suspină.

— Atunci? spuse ea cu voce coborâtă.

— Ați apucat-o pe un drum greșit, am spus.

— Ce poți scoate din asta? întrebă el pe un ton neglijent.

— Tentativă de extorsiune.

Fata se ridică dintr-un salt și-l lovi pe umăr iritată cu dosul palmei.

— Da, tare mai ești de m-ai băgat într-o încurcătură ca asta! Totul era asigurat, nu? Împachetat și legat cu panglicuță, așa ziceai... Și acum, privește! N-ai destul curaj să-l arunci pe tip de-aici! Se întoarse ca să-mi stea în față, agresivă, cu fața împurpurată, – eram tot pe balansoar – și răcni: Ei, ce mai aștepți? Să te pupăm înainte de plecare? Nu-ți datorăm nimic, nu-i așa? Nici nu ne-am atins de banii tăi împuțiți, nu? Atunci, afară! Iute!

— Pune-ți surdina, copilă, am mormăit eu. O să-ți plesnească o arteră.

— Doamne, Peggy, interveni bărbatul, termină cu lătratul și lasă un pic oamenii să discute. (Se întoarse spre mine.) Atunci, ce mai vrei?

— Cum ați ajuns în afacerea asta? l-am întrebat.

Îmi răspunse grăbit:

— Un anume Kenny mi-a dat hârtiile și mi-a vorbit de Sue, zicându-mi că bătrânul ei e putred de bani. Mi-am spus că merită să încerc. Mă gândeam că bătrânul ori o să trimită un mandat, ori nimic. Nu m-am gândit c-o să-mi expedieze un tip. Pe urmă, când a venit telegrama, zicând c-o să vie o persoană s-o văd, ar fi trebuit să las totul baltă. Dar, Dumnezeule, iată un tip care descinde cu o mie de foițe! Ocazia era prea frumoasă. Poate aveam totuși o șansă să-i luăm, și-am rugat-o pe Peggy să joace rolul lui Sue. Dacă tipul venea astăzi, probabil că era de aici, de pe Coastă, și puteam paria că n-o cunoaște pe Sue, avea doar semnalmentele. După ce mi-a spus Kenny despre ea, știam

că fizicul lui Peggy mergea cu semnalmentele. Nu pricep cum ți-ai procurat poza. Doar ieri i-am telegrafiat bătrânului Am trimis două scrisori pe adresa asta tot ieri, ca să le avem cu celelalte hârtii de identificare să putem încasa mandatul.

— Kenny ți-a dat doar adresa tatălui?

— Păi, sigur!

— El ți-a dat-o și pe-a lui Sue?

— Nu!

— Cum și-a procurat Kenny hârtiile?

— Nu mi-a spus!

— Unde-i Kenny acum?

— Nu știu! Pleca spre Est cu alte combinații și nu putea să-și piardă timpul cu asta. De-aia mi-a vândut mie pontul.

— „Kenny inimă largă”, am remarcat. O cunoști pe Sue Hambleton?

— Nu, răspunse pe un ton categoric. Nici măcar n-am auzit vorbindu-se de ea înainte să mă pună Kenny la curent.

— Nu-mi place deloc acest Kenny, am remarcat, cu toate că fără el istoria voastră are câteva elemente interesante. N-ai putea să mi-o repovestești lăsându-l deoparte?

Scutură rar din cap de la stânga la dreapta zicând:

— N-ar avea nimic de-a face cu felul în care s-au petrecut lucrurile.

— Într-adevăr, păcat! Tentativele de extorsiune mă interesează mult mai puțin decât s-o recuperez pe Sue. Ne-am fi putut aranja...

Scutură încă o dată din cap, dar privirea îi deveni gânditoare și buza inferioară, împinsă înainte, schiță o grimasă de îndoială. Fata se dăduse înapoi ca să poată să ne observe pe amândoi, în timp ce vorbeam. Fața ei, pe care se citea doar aversiunea pe care i-o inspiram, se întorcea când spre unul când spre celălalt, pe măsură ce vorbeam. În sfârșit, privirea i se fixă pe tovarășul său, în timp ce o lucire de mânie i se aprinse în ochi. M-am ridicat și i-am spus interlocutorului meu:

— Cum vrei. Dar dacă vrei să joci cu cărțile astea sunt nevoit să vă îmbarc pe amândoi.

Tipul surâse, își mușcă buzele și se ridică.

Fata se aruncă între noi privindu-l în față:

— Ah! Momentul e nemaipomenit ca să-mi țin gura, îi scuipă ea. Varsă, nenorocitule, ori o fac eu! Dacă-ți imaginezi c-o să las

să cad mesa cu tine, nu ești zdravăn!

— Taci! îi spuse el din fundul gâtlejului.

— Fă-mă să tac!

Încercă, cu amândouă mâinile. Pe deasupra umerilor fetei îl apucai de o încheietură și îi proiectai cealaltă mână în aer; alunecând printre noi, ea alergă în spatele meu urlând:

— Joe o cunoaște bine. Ea i-a vândut pontul. E la St. Martin, în O'Farrell Street. Ea și Babe McCloor.

În timp ce ascultam această tiradă a trebuit să dau capul la o parte pentru a permite croșeului de dreapta să mă rateze, i-am răsucit brațul stâng la spate, am pivotat pe un șold ca să încasez lovitura de genunchi, i-am aplicat palmă stângă sub bărbie. Mă pregăteam să-i servesc scuturătură japoneză, când a încetat să lupte și a mormăit:

— Lasă-mă să-ți povestesc.

— Atunci, mișcă, am consimțit, lăsându-l și dându-mă la o parte. Își frecă încheietura pe care i-o răsucisem aruncând o privire amenințătoare spre fată, în spatele meu. O gratifică cu patru epitete zbârnâitoare dintre care cel mai dulce era... și îi spuse:

— Tipul blufa vorbind de închisoare. Îți imaginezi că bătrânului Hambleton îi arde de publicitate la ziar?

Nu era o supoziție proastă!

Se instală din nou pe divan continuând să-și frece mâna. Fata rămase în cealaltă parte a camerei, considerându-l cu un rictus ironic.

— Hai, dați-i drumul unul din voi.

— Știi tot ce e de știut, mormăi el. Am pus mâna pe chestiile astea săptămâna trecută într-o vizită la Babe pentru că știam povestea și mi se rupea inima să scap o ocazie interesantă.

— Ce face Babe în momentul de față?

— Nu știu.

— Lucrează tot în dinamitarea seifurilor?

— Nu știu.

— Nu mai spune!

— Nu, e adevărat, insistă el. Dacă l-ai cunoaște pe Babe, ai ști că nu poți să-l tragi de limbă despre ce face.

— El și Sue, de când sunt aici?

— Aproape șase luni, după câte știu.

— Cu cine e în trampă?

— Nu știu. Când Babe lucrează cu o bandă e doar cât dă o lovitură, între două etape.

— Are bani?

— Nu știu. E totdeauna de halit și de băut în hogeacul lor.

O jumătate de oră de dialog de tipul ăsta m-a convins că nu voi găsi nicio informație, despre clienții mei. M-am dus pe culoar să telefonez la agenție. Băiatul de la standard îmi comunică că Mac-Man se află în biroul anchetatorilor. L-am rugat să-i spună să mă ajungă din urmă și m-am întors în living-room. Joe și Peggy se depărtară unul de celălalt la intrarea mea.

Mac-Man sosi în mai puțin de 10 minute. I-am deschis ușa și i-am zis:

— Tipul zice că-l cheamă Joe Wales și fata se pare că e Peggy Carrol care locuiește deasupra, la 421. I-am prins cu tentativă de extorsiune dar am făcut un târg cu ei. Acum mă duc să văd cum se prezintă situația. Rămâi aici, cu ei în cameră. Nimeni nu intră, nimeni nu. Iese, și nimeni în afară de tine, nu se servește de telefon. E o scară de incendiu în fața ferestrei. Fereastra e închisă deocamdată. De-aș fi în locul tău, aș lăsa-o așa. Dacă târgul e valabil îi las în pace, dar dacă îți fac necazuri după plecarea mea nu te jena să le dai câteva.

Mac-Man dădu din capu-i rotund și tare și-și instală un scaun între ei și ușă. Mi-am luat pălăria.

— Ia spune, îmi aruncă Joe Wales, n-o să mă torni la Babe, ce zici? Asta face parte din târg.

— Doar dacă sunt silit.

— Mai bine o încasez. Cel puțin la pârnaie sunt în siguranță.

— Îți voi lăsa toate șansele posibile, i-am promis, doar trebuie să joc cu cărțile pe care le am servite.

Ducându-mă pe jos la St. Martin – doar la șase blocuri distanță de Wales – am hotărât să mă prezint la McCloor și la fată ca un agent de la Continental care l-ar bănui pe Babe că a participat la hold-up-ul unei bănci la Almeda săptămâna trecută. Cum nu luase parte la lovitură – dacă semnalmentele bandiților furnizate de cei de la bancă erau cât de cât corecte – așa-zisele mele bănuieli nu riscau să-l neliniștească. Ce voiam în primul rând era să arunc o privire spre fată, pentru a putea semnala tatălui său că am văzut-o. N-aveam niciun temei să cred că ea și Babe știau că taică-său încerca s-o supravegheze. Babe avea un cazier judiciar încărcat. Era destul de normal ca sticleții să

treacă din timp în timp și să încerce să-i pună în spinare o afacere sau alta. Am apăsat pe butonul soneriei. Nu s-a întâmplat nimic. Nimic nu s-a petrecut de patru ori, cât am sunat. Am apăsat atunci pe butonul indicând „Portăreasă”. Ușa s-a deschis cu un pocnet. Am intrat. O femeie buhăită în rochie de bumbac cu dungi roz care avea urgentă nevoie de un fier de călcat apăru în pragul unui apartament chiar lângă ușa de intrare.

— Locuiesc aici unii pe nume McCloor? am întrebat.

— La 313, spuse.

— Sunt aici de multă vreme?

Gura ei groasă făcu o strâmbătură. Mă privi insistent, ezită, apoi în final răspunse:

— Din luna iunie.

— Ce știți despre ei?

Dădu înapoi în fața întrebării, înălțându-și deodată și sprâncenele și bărbia.

Fără să-mi asum riscuri prea mari, i-am arătat legitimația care se potrivea aproape perfect cu pretextul pe care speram să-l utilizez sus.

Fața ei, când și-o înălță după ce examinase legitimația, lucea de curiozitate.

— Intrați pe-aici, șușoti cu o voce răgușită, intrând de-a-ndărătelea în apartament.

Am urmat-o, ne-am așezat pe o canapea.

— Despre ce e vorba? murmură ea.

— Probabil, nimic. (Intrând în joc, urmai cu voce scăzută.) A fost deja condamnat pentru spargere de seif. Pentru moment încerc să mă informez asupra lui pentru eventualitatea c-ar fi participat la o lovitură. Nu știu dacă-i cazul. Și-a cumpărat poate o mașină... se știe ceva? (Am scos o fotografie, față-profil, luată la Leavenworth.) El este?

O înhăță cu lăcomie, aprobă din cap, iar apoi răspunse: „Da, chiar el e”; întoarse clișeul ca să citească inscripția de pe dos și repetă: „Da, da, chiar el”.

— Nevastă-sa e cu el?

Aprobă viguros.

— N-o cunosc, spusei. Cum arată?

Îmi descrise o fată care ar fi putut foarte bine să fie Sue Hambleton. Nu puteam să-i arăt fotografia, m-ar fi trădat în caz

că Sue și Babe ar fi aflat.

Am întrebat-o pe femeie ce știa despre familia McCloor. De fapt, nu știa mare lucru: își plăteau chiria la termen; aveau orar neregulat, din timp în timp își ofereau seri de beție și se certau mult.

— Credeți că acum sunt acasă? am întrebat. Am sunat dar n-a răspuns nimeni.

— Nu știu, a șușotit. Nu i-am mai văzut nici pe ea, nici pe el de alaltăieri seară, când s-au certat.

— O ceartă violentă?

— Nu mai rău ca de obicei.

— Ați putea merge să vedeți dacă sunt acolo? am întrebat. M-a privit cu coada ochiului.

— Nu vreau să aveți neplăceri, am asigurat-o. Dar, dacă au șters-o, aș vrea s-o știu și dumneavoastră la fel, presupun.

— Bine, mă duc. (S-a sculat și a bătut peste un buzunar în care zornăiră cheile). Așteptați aici.

— Am să urc cu dumneavoastră până la etajul doi și o să aștept fără să mă arăt.

— De acord, spuse, nemulțumită.

La etajul doi m-am oprit aproape de ascensor. A dispărut la colțul culoarului prost luminat și curând a răsunat o sonerie înăbușită. A sunat de trei ori. I-am auzit cheile apoi scârțâitul uneia din ele în broască. Pe urmă a ajuns până la mine sunetul cheii răsucite și zgomotul clanței care se deschidea.

Liniștea lungă care urmă fu ruptă de un urlet care se repercută în culoar de la un zid la altul.

Am țâșnit spre colț, l-am depășit, am văzut o ușă deschisă în față, am intrat și am trântit-o în urma mea.

Urletul încetase.

Mă găseam într-un vestibul mic, întunecos, cu trei uși în afara celei pe care intrasem. Una din ele era închisă. Alta dădea în sala de baie.

M-am îndreptat spre cea de-a treia.

Portăreasa cea grasă era plantată chiar la intrare, cu spatele întors. Am înconjurat-o și am văzut la ce privea.

Sue Hambleton, în pijama galben-deschis brodată cu dantelă neagră, zăcea de-a curmezișul patului. Era culcată pe spate, cu un picior îndoit sub ea, altul alungit, talpa goală odihnea pe podea. Acest picior gol era mult mai alb decât poate fi un picior

viu; fața îi era la fel de albă, cu excepția unei porțiuni tumefiate și învinețite care se întindea de la sprânceana dreaptă la pometele drept și a urmelor întunecate din jurul gâtului.

— Cheamă poliția, am spus femeii și am început să cotrobăi prin unghere, prin dulapuri și sertare.

După-amiaza era pe sfârșite când am ajuns la agenție. Am întrebat la tipul de la arhivă dacă avem ceva, orice în legătură cu Joe Wales și Peggy Carrol, apoi am intrat în biroul Bătrânului.

A lăsat rapoartele pe care le citea, m-a invitat printr-un semn din cap să mă așez și a întrebat:

— Ai văzut-o?

— Da. E moartă.

— Într-adevăr? a făcut bătrânul, ca și cum l-aș fi anunțat că plouă și mi-a surâs cu o atenție politicoasă, în timp ce-i povesteam întreaga istorie, din momentul în care sunasem la Wales, până când venisem după portăreasa grăsană în apartamentul moartei.

— Fusese un pic zgâlțâită și avea urme la față și la gât, am spus în concluzie. Dar nu asta a omorât-o.

— Crezi c-a fost asasinată? m-a întrebat, surâzând în continuare cu blândețe.

— Nu știu. După doctorul Jordan, ar putea fi vorba de arsenic. Tocmai caută urmele. Am găsit o chestie bizară în apartament. Câteva foi groase de hârtie gri închis puse într-o carte – *Contele de Monte Cristo* – învelită într-un ziar vechi de o lună și îndesată într-un colț întunecos, între mașina de gătit și zidul bucătăriei.

— Ah: hârtie de muște cu arsenic, murmură bătrânul. Hârtia Maybrick-Seddons. Infuzată în apă, poți scoate de la 24 la 36 miligrame de fiecare foaie, destul să omori două persoane.

Am aprobat și am continuat:

— Am lucrat la un caz de genul ăsta la Louisville, în 1936. Portarul mulatru l-a văzut pe McCloor ieșind la nouă și jumătate ieri dimineață. Fără îndoială că ea era deja moartă. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Un pic mai devreme, în aceeași dimineață, oamenii care locuiesc în apartamentul vecin au auzit fata gemând.

Dar se certau prea des ca vecinii să le mai acorde atenție. Portăreasa mi-a spus că se certaseră și seara. Acum îl caută poliția.

— Ai spus la poliție cine era ea?

— Nu. Ce facem în privința asta? Nu putem să le vorbim de Wales fără să le spunem totul.

— Afacerea cu siguranță va izbucni la lumina zilei, observă el gânditor. Mă duc să telegrafiez la New York.

Am ieșit din birou. Băiatul de la arhivă mi-a dat două tăieturi de ziar. Din prima am aflat că, în urmă cu cincisprezece luni, Joseph Wales, alias Holy Joe, fusese arestat în urma unei plângeri depuse de un cultivator de pământ numit Toomey și care afirmă că Wales și încă trei oameni îl escrocaseră de 2500 dolari, propunându-i o așa-zisă „afacere grozavă”. A doua tăietură declara că afacerea fusese clasată pentru că Toomey nu se prezentase la proces, cumpărat în maniera clasică prin restituirea unei părți sau a întregii sume.

Asta era tot ce conțineau dosarele noastre asupra lui Wales și nu exista nimic despre Peggy Carrol.

Mac-Man îmi deschise ușa când m-am întors la Wales.

— Ce-i nou? am întrebat.

— Nimic, doar că n-au încetat să bombănească. Wales înaintă, întrebând pe un ton presant:

— Ei, sunteți mulțumit?

Nu i-am răspuns.

— Ați găsit-o? reluă Wales, încruntând sprâncenele. Era într-adevăr unde v-am spus?

— Mda, am făcut.

— Atunci e bine. (Păru să se însenineze.) Asta ne dezvinovățește, pe Peggy și pe mine, nu-i...? Se întrerupse, își trecu limba peste buza de jos, își prinse bărbia între degete și întrebă pe un ton brusc: Le-ați vorbit despre mine, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

Și-a lăsat bărbia și a întrebat iritat:

— Dar, atunci, ce aveți? Pentru ce faceți mutra asta?

În spatele lui fata exclamă cu amărăciune:

— Știam bine că așa o să sfârșească! Știam că n-o să scăpăm așa de ușor! Ce să zic, de șmecher nu te întrece nimeni!

— Du-o pe Peggy în bucătărie și închide amândouă ușile, i-am spus lui Mac-Man. Holy Joe și cu mine o să avem o șuetă pe-ndelete. Fata ieși fără să se lase rugată dar, în momentul în care Mac-Man închidea ușa, își strecură capul în cameră pentru a-i spune lui Wales.

— Sper c-o să te jupoaie dacă nu spui tot.

Mac-Man închise ușa.

— Micuța prietenă pare să creadă că știi ceva. Wales contemplă ușa cu o mutră sumbră și bombăni:

— Mă ajută ca funia pe spânzurat! (Se întoarse spre mine, sforțându-se să ia un aer franc și amical.) Ce mai doriți? Am fost sincer cu dumneavoastră adineauri. Ce se petrece acum?

— Tu ce crezi?

Își strânse buzele între maxilare.

— Vreți să mă joc de-a ghicitul? întrebă. Nu vreau decât să fiu parolist. Da' ce pot face dacă nu îmi spuneți ce vreți? Nu pot să vă citesc gândurile.

— Ce te-ai mai distra dacă ai putea s-o faci...

Clătină din cap obosit și se întoarse spre divan unde se așeză, plecat în față, cu mâinile între genunchi.

— Bine, suspină el. Întrebați-mă pe îndelete. Sunt gata să aștept.

M-am așezat în fața lui, i-am luat bărbia între degetul mare și degetele mâinii stângi, i-am înălțat capul și mi l-am plecat pe-al meu până când nasurile ni s-au atins aproape.

— Greșeala ai făcut-o, Joe, când ai trimis telegrama chiar după asasinat.

— Tipul e mort?

Aceste trei cuvinte îi țâșniră de pe buze înainte chiar ca ochii să i se rotunjească de uimire.

Întrebarea m-a zăpăcit. A trebuit să fac un efort să nu înalț sprâncenele și pe un ton prea calm l-am întrebat:

— Cine e mort?

— Cine? Cum să știu? Ce vreți să spuneți?

— După părerea ta, despre cine vorbeam? am insistat.

— Ce știu eu. Bine, fie! Bătrânul Hambleton, tatăl lui Sue.

— Asta e, am spus, și i-am lăsat bărbia.

— Și spuneți că a fost asasinat? (Nu mișcase capul din poziția în care îl lăsasem.) Cum?

— Hârtie de muște cu arsenic.

— Hârtie de muște cu arsenic? (Avea un aer gânditor.) Nostimă idee!

— Da, foarte nostimă. Cum ai face să cumperi, dacă ai vrea?

— Să cumpăr? Nu știu. N-am mai văzut de când eram puști. Oricum nimeni nu mai folosește la San Francisco. Nu mai sunt destule muște.

— Cineva a folosit aici, am spus, asupra lui Sue.

— Sue?

Tresări așa de tare că divanul scârțâi sub el.

— Da. Asasinată ieri dimineață. Hârtie de muște cu arsenic.

— Amândoi? întrebă, cu voce neîncrezătoare.

— Cine, amândoi?

— Ea și taică-su.

— Da.

Își aplecă bărbia în piept și frecă dosul mâinii cu palma celeilalte.

— Atunci, clar, sunt la strâmtoare, articula cu lentoare în glas.

— Cum ai spus, m-am apropiat, jovial. Vrei să te explici un pic, ca să încerci să ieși?

— Lasă-mă să reflectez.

L-am lăsat să reflecteze, ascultând tic-tacul pendule! în timp ce el medita. Reflexia făcea să izvorască picături de sudoare pe fruntea-i plumburie. În sfârșit, se îndreptă pe scaun și-și șterse fața cu batista multicoloră.

— Am să vorbesc, spuse. Nu mai am încotro. Sue se pregătea să-l lase pe Babe. Ea și cu mine, trebuia să plecăm împreună. Ea... Uite, o să vă arăt...

Băgă mâna în buzunar și scoase o foaie groasă de hârtie îndoită.

Am luat-o și am citit:

„Dragă Joe,

Nu mai rezist mult timp, trebuie să fugim cât mai curând posibil. Babe m-a bătut din nou astă seară. Te implor, dacă mă iubești cu adevărat, să plecăm repede.

Sue”.

— Pentru asta am încercat să-l fac pe Hambleton să” verse” 1000 de dolari, spuse el. Eram complet lefter de două luni și, când a sosit ieri scrisoarea, trebuia neapărat să găsesc undeva bani ca să pot s-o iau. Dar cum n-ar fi acceptat niciodată să-l tapeze pe tat-su, am încercat lovitura fără să-i spun.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Alaltăieri, în ziua în care mi-a trimis scrisoarea. Numai că eu am văzut-o după-amiaza – a venit ea aici – și scrisoarea a scris-o seara.

— Babe bănuia ce puneați la cale?

— Nu, după părerea noastră. Nu știu. Totdeauna a fost dement de gelos, cu sau fără motiv.

— Și avea motive?

Wales m-a privit drept în ochi și mi-a răspuns:

— Sue era o fată bună.

— Ei bine, a fost asasinată, am spus.

Nu mi-a răspuns.

Ziua scădea o dată cu lăsarea serii. M-am îndreptat spre ușă și am răsucit comutatorul. În timp ce făceam asta, nu l-am pierdut din ochi pe Wales.

În momentul în care îmi îndepărtam degetul de comutator, un zornăit a răsunat în geam. Un zornăit sec și puternic.

M-am întors spre fereastră.

Un om ghemuit pe scara de incediu privea în încăpere prin geam și prin perdeaua de dantelă. Era bronzat, cu trăsături greoaie și gabaritul lui permitea să-l identific ca fiind Babe McCloor.

Țeava unui pistol automat mare atingea geamul în care lovise ca să ne atragă atenția.

De atras, ne-o atrăsese.

În momentul acela, nu puteam face nimic. Nemișcat îl observam. Nu puteam vedea dacă se uita la mine sau la Wales. Silueta îi era foarte clară, dar perdeaua de dantelă mă împiedica să disting amănuntele. Mi-am imaginat că ne supraveghea pe amândoi și că ecranul de dantelă nu-i ascundea mare lucru. Se găsea mai aproape de perdea decât noi și tocmai aprinsesem lumina.

Wales, înlemnit pe divan, îl privea pe McCloor. O expresie ciudată, morocănoasă și înțepenită îi era fixată pe față. Avea privirea fixă. Nu respira. McCloor lovi ușor geamul cu țeava pistolului. Un triunghi de sticlă se desprinse și căzu zornăind pe podea. Zgomotul produs nu era suficient, mă temeam, pentru a-l alarma pe Mac-Man în bucătărie. Două uși închise despărțeau cele două încăperi.

Wales contemplă un moment geamul spart, apoi închise ochii. Îi închise încet, puțin câte puțin, exact ca și cum ar fi adormit. Își păstra fața morocănoasă și înțepenită întoarsă spre fereastră.

McCloor trase de trei ori.

Gloanțele îl răsturnară pe Wales de pe divan, îl proiectară în

perete. Ochii i se deschiseră brusc, holbați. Buzele rânjiră, dând la iveală dinții până la gingii. Îi ieși limba. Apoi capul îi căzu în față și nu se mai clinti.

M-am năpustit spre fereastră în momentul în care McCloor se îndepărta printr-un salt. Cât am tras perdeaua, cât am deschis fereastra, i-am și auzit picioarele lovind cimentul curții.

Mac-Man deschise ușa și se năpusti în cameră, cu fata după el.

— Ocupă-te de asta, i-am poruncit, încălecând pervazul ferestrei. McCloor l-a doborât.

Apartamentul lui Wales era la primul etaj. Scara de incendiu se termina printr-un element lestat cu fontă, care, sub greutatea unui om bascula deasupra unei curți pavată cu ciment.

Am coborât pe același drum cu Babe, m-am legănat pe ultima treaptă până am reușit să sar. O singură străduță dădea în curte. Am luat-o pe acolo.

Un omuleț speriat, oprit în mijlocul drumului, în apropierea curții, m-a privit cu ochii holbați.

L-am prins de braț și l-am scuturat.

— Un tip solid care alerga (probabil urlam) în ce parte a luat-o?

Încercă să vorbească, nu reuși, dar mișcă brațul în direcția unui panou de afișaj care mărginea un maidan de cealaltă parte a străzii. În graba mea am uitat să-i mulțumesc.

M-am strecurat pe sub panou în loc să-l ocolesc pe dreapta ori stânga, pe unde se găseau deschizături. Terenul era destul de mare și năpădit de buruieni destul de înalte ca să poată ascunde un om așezat pe burtă, decis să-și atace urmăritorul. Îl puteau ascunde chiar pe Babe McCloor.

În timp ce urmăream această eventualitate, am auzit un câine lătrând într-o margine a maidanului. Poate lătra la un om care trecuse în fugă. M-am aruncat într-acolo. Câinele se afla într-o curte înconjurată de gard, în unghiul unei ulicioare strâmte care, pornind din maidan, dădea într-o altă stradă.

Înălțându-mă pe vârful picioarelor, am zărit peste gard un fox-terrier slab singur în curte și am început să alerg de-a lungul ulicioarei, în timp ce câinele se repezi către locul unde mă arătasem.

Mi-am pus pistolul în buzunar înainte de a ajunge în stradă.

O mașină mică era garată lângă trotuar în fața unui debit la

patru-cinci metri de ulicioară. În pragul debitului, un polițist discuta cu un bărbat slab cu fața bronzată.

— Tipul înalt care a ieșit din ulicioară adineauri... am spus. În ce parte a fugit?

Polițistul părea complet imbecil. Individul slab mi-a arătat spre stradă cu capul, zicând „pe acolo” și reluându-și conversația.

— Mulțumesc, am spus, și am înaintat până la colț. Acolo era un telefon și două taxiuri care așteptau. La distanță de un bloc se îndepărta un tramvai.

— Tipul înalt care a trecut acum un minut a luat un taxi sau tramvaiul? i-am întrebat pe cei doi șoferi care stăteau rezemați de una din mașini.

— A luat un taxi.

— Am să iau și eu unul. Prinde din urmă tramvaiul.

Tramvaiul era deja la o distanță de trei blocuri când am demarat, Strada nu era destul de degajată ca să văd cine vine, cine urcă și cine coboară din el. L-am ajuns la stația Market Street.

— Urmează-mă, i-am spus șoferului, coborând dintr-un salt. Am privit prin geam pe platforma din spate. Nu erau decât opt, zece persoane.

— S-a urcat un tip solid la Hyde Street, am spus controlorului. Unde a coborât?

Controlorul privi dolarul de argint pe care îl răsuceam între degete și-și aminti că tipul a coborât la Taylor Street. Asta îi aduse un dolar.

Am sărit din tramvai în momentul în care cotea în Marcket Street. Taxiul care mergea chiar în spate a încetinit și și-a deschis portiera.

— La colțul între strada a Șasea și Mission Street, zisei urcând.

Plecând din Taylor Street, McCloor putea să se topească în oricare direcție. Trebuia să mă lansez în presupuneri. După cea mai logică ar fi trebuit să se care spre capătul lui Marcket Street.

Se făcuse noapte. Eram obligați să coborâm până în strada a Cincea, pentru a părăsi Marcket Street, s-o luăm apoi pe Mission Street și să urcăm spre a Șasea. Sosirăm pe strada a Șasea fără să-i fi zărit pe McCloor. Nu era nici urmă de el nici pe strada a

Șasea, nici la un capăt, nici la altul.

— Urcă spre a Noua, i-am spus șoferului și în timp ce rulam i-am explicat ce tip de om căutam.

Am ajuns pe a Noua. McCloor nu era. Am scos o înjurătură și am pus la lucru celulele cenușii.

Colosul era un spărgător de case de bani nomad. Începea să fie un pic prea cald pentru el la San Francisco. Instinctul îl împingea să folosească calea dură ca să scape de necazuri. Depoul de trenuri de marfă se găsea în acest cartier. Poate că era destul de isteț să facă pe mortu' în loc să încerce să fugă. În acest caz, fără îndoială că nu traversase Marcket Street. Dacă se ascundea, mai era o șansă să-l înhățăm a doua zi. Dacă avea de gând s-o întindă trebuia prins acum ori niciodată.

— Spre Harisson, i-am spus șoferului.

Am ajuns la Harisson Street, apoi am coborât până la strada a Treia, am urcat pe Bryant până într-a Opta, am coborât pe Brannan pentru a ajunge din nou la a Treia, am traversat până la Towsend, fără să-l vedem deloc pe McCloor.

— Totuși e cam nasol, mă compătimi șoferul, în timp ce opream în fața gării de plecare a Southern Pacificului.

— Mă duc să mă uit prin gară, am spus. Între timp, deschide ochii.

Când, în gară, am expus problema unui polițist m-a prezentat imediat la doi sticleți în civil care fuseseră puși acolo să pândească o eventuală apariție a lui McCloor. Această măsură fusese luată după descoperirea cadavrului lui Sue. Ei nu știau până atunci că Holy Joe Wales fusese lichidat.

Am ieșit din gară și am găsit taxiul chiar în fața intrării. Claxonul era în plină funcțiune, dar era prea astmatic ca să fie auzit și în interior. Șoferul cu față de șoarece era în culmea excitării.

— Un tip cum spuneați tocmai a apărut pe strada a Treia și a sărit în 16 în momentul în care demara, spuse.

— În ce direcție?

— Pe aici și arătă spre sud-est.

— Prinde-l, făcui urcându-mă.

Tramvaiul dispăruse la o curbă pe strada a Treia, două blocuri mai departe. Când am luat virajul, tramvaiul tocmai încetinea. Abia începu să frâneze când un om s-a aplecat în afară și a sărit din mers. Era înalt, dar nu părea din cauza lățimii excepționale a

umerilor. În loc să-și oprească elanul, îl amplifică pentru a traversa trotuarul și a dispărut. Oprirăm în locul unde omul sărise din tramvai.

I-am dat niște bani în plus șoferului și i-am spus:

— Întoarce-te în Towsend Street și explică polițistului din gară că îl urmăresc pe Babe McCloor în depozitele South Pacificului.

Credeam că înaintez fără zgomot printre cele două rânduri de vagoane, dar n-am făcut nici șase metri când un fascicul luminos a fost îndreptat spre mine și o voce tăioasă mi-a poruncit:

— Stai!

M-am oprit. Câțiva oameni au țâșnit de sub vagoane. Unul mi-a pronunțat numele și a exclamat:

— Ce dracu cauți aici? Te-ai rătăcit?

Era Harry Pebble, un inspector de poliție.

Am răsuflat cu încetinitorul și i-am zis:

— Salut, Harry. Îl cauți pe Babe?

— Da. Percheziționăm toate garniturile.

— E acolo. Eram pe urmele lui în stradă acum două minute.

Pebble scoase o înjurătură și stinse lanterna.

— Fii atent, Harry, l-am sfătuit, nu te juca cu el. Are toată artileria cu el și a mai lichidat un tip astă seară.

— O să vezi cum o să mă distrez, promise Pebble, și ceru unuia din oamenii care îl însoțeau să-i anunțe pe cei care se găseau în cealaltă parte a depoului și să ceară întăriri prin telefon.

— O să rămânem la margini și îl vom prinde aici.

Metoda părea cea mai bună. Ne-am împrăștiat și am așteptat. La un moment dat, Pebble și cu mine l-am întors pe un vagabond slăbănog care încerca să se fofileze în depou printre noi doi, și un pic mai departe unul dintre oamenii noștri a adunat un copilandru îngrozit care încerca și el să iasă. Altfel nimic altceva nu s-a petrecut până la sosirea locotenentului Duff care aduse două mașini pline cu polițiști.

Grosul trupei noastre formă un cordon în jurul depoului. Restul, împărțit în grupe mici, începu să cerceteze depoul controlând fiecare vagon, rând pe rând.

Am adunat câțiva vagabonzi pe care Pebble și oamenii lui îi scăpaseră mai înainte, dar nu l-am găsit pe McCloor.

N-am găsit nici urmă de el până când unul s-a împiedicat de

un vagabond încovrigat în umbra unei platforme. Ne-a trebuit mai mult de două minute ca să-l readucem în simțire; din nefericire nu putea vorbi. Avea falca fracturată. Când l-am întrebat dacă McCloor l-a lovit, a dat din cap, iar când l-am întrebat încotro a luat-o, a întins cu greutate mâna în direcția est. Am trecut să cercetăm depoul Santa Fe.

Nu l-am găsit pe McCloor.

Duff m-a adus la Palatul de Justiție, Mac-Man se afla în biroul căpitanului cu trei sau patru polițiști.

— Wales e mort? am întrebat.

— Da.

— A spus ceva înainte de a muri?

— A crăpat înainte să sări pe fereastră.

— I-ai dat drumul fetei?

— E aici.

— A spus ceva?

— Te așteptam să începem s-o prelucrăm, interveni sergentul detectiv O'Gar, pentru că nu știu nimic despre ea.

— Aduceți-o. N-am mâncat încă. Ce rezultat a dat autopsia lui Hambleton?

— Otrăvire cronică cu arsenic.

— Cronică? Asta înseamnă că i s-a dat în doze mici, nu deodată?

— După urmele găsite în rinichi, intestine, ficat, stomac și sânge, Jordan consideră că avea în corp nu mai puțin de șase miligrame. Era suficient s-o lichideze. Dar spune că a găsit arsenic și-n firele de păr, la vârf, și trebuie să i se fi dat de cel puțin o lună ca să-i ajungă acolo.

— E vreo posibilitate să nu fi murit din cauza arsenicului?

— Nu, doar dacă Jordan e un șarlatan.

O matroană de la poliție intră în compania lui Peggy Carrol. Fata blondă era obosită. Pleoapele, colțurile buzelor, tot corpul îi trăda un fel de prăbușire generală. Abia i-am împins un scaun că s-a și lăsat să cadă pe el.

O'Gar mi-a făcut un semn cu capul lui cărunt în formă de ou.

— Acum, Peggy, începui eu, spune-ne ce rol ai jucat în tot haloimăsul ăsta.

— Niciun rol. (Nici nu ridică capul. Vocea îi era obosită). Joe m-a vârât. V-a spus.

— Ești concubina lui?

— Dacă vreți, admise ea.

— Ești geloasă?

Deconcertată ridică ochii spre mine.

— Ce legătură are? întrebă ea.

— Sue Hambleton se pregătea s-o șteargă cu el când a fost asasinată.

Fata se îndreptă în scaun și declară pe un ton hotărât:

— Jur în fața lui Dumnezeu că nu știam că a fost asasinată!

— Dar știai că e moartă, am insistat categoric.

— Nu replică, la fel de categoric.

I-am dat un cot lui O'Gar. Se aplecă asupra ei cu falca scoasă înainte și lătră:

— Pe cine vrei să duci cu preșu'? Știai că e moartă. Cum puteai s-o omori fără s-o știi?

În timp ce ea îl privea, i-am chemat cu un gest pe ceilalți. Se îngrămădiră în jurul ei și reluară refrenul lansat de sergent. În minutele următoare, fu copleșită de lătrături, mugete, mârâituri.

În momentul în care renunțase să se mai apere am intervenit.

— Așteptați, am zis foarte convins. Poate că n-a omorât-o ea!

— Nu mai spune! se încăpățână O'Gar, păstrând rolul principal astfel încât ceilalți să se poată depărta fără ca retragerea lor să pară prea artificială.

— Nu ți-am spus că n-a făcut-o, am subliniat eu. Am spus că poate nu e ea.

— Atunci, cine?

Am pasat întrebarea fetei.

— Cine?

— Babe! răspunse imediat.

O'Gar ricană plin de scepticism.

O întrebai, ca și cum, într-adevăr aș fi fost nedumerit.

— Cum știi asta dacă nu știai că e moartă?

— Sare-n ochi că e el, spuse fata. Oricine își dă seama. A descoperit că voia să fugă cu Joe, atunci a omorât-o și pe urmă a venit la Joe și l-a omorât și pe el. E tocmai reacția pe care trebuie s-o fi avut Babe când a aflat totul.

— A, da? Și tu atunci de când știai c-or să fugă împreună?

— De când s-a hotărât, Joe mi-a spus acum o lună sau două.

— Și-ți era egal?

— N-ați înțeles nimic, răspunse ea. Bineînțeles că-mi era egal. Trebuia să-mi pice și mie ceva. Știți că taică-su era plin de

parale. Asta îl interesa pe Joe. Ea nu era pentru el decât un mijloc să-și strecoare mâna în buzunarul bătrânului. Iar eu aveam partea mea. Doar n-o să credeți că eram așa de înnebunită de Joe să fac o tâmpenie ca asta. L-au scos din minți pe Babe și i-a lichidat pe amândoi. Asta e...

— Zău? Și după părerea ta cum i-a lichidat Babe?

— Tipul? Doar n-o să credeți că...

— Vreau să zic: cum a omorât-o?

— O, (înălță din umeri!). Cu mâinile probabil.

— Odată luată hotărârea a folosit o metodă rapidă și brutală? i-am sugerat.

— E genul lui Babe.

— Dar nu ți-l închipui otrăvind-o pe-ndelete, timp de-o lună?

O sclipire de neliniște îi trecu prin ochii albaștri. Își mușcă buza, apoi răspunse cu pauze:

— Nu. Nu-l văd făcând asta. Nu Babe.

— Și pe cine vezi făcând așa ceva?

Ea deschide ochii mari și întrebă:

— Vreți să spuneți că Joe?...

Nu i-am răspuns.

— Joe ar fi fost în stare, spuse pe un ton viclean. Dumnezeu știe de ce ar fi făcut asta, pentru ce ar fi vrut să scape de o vacă așa bună de muls. Da, uneori îți venea greu să înțelegi ce vrea. Făcea tot felul de porcării. Era prea șmecher fără să fie de-adevăratelea inteligent. Dar dacă ar fi trebuit s-o omoare, în orice caz, cam așa ar fi făcut-o.

— El cu Babe erau prieteni?

— Nu.

— Se ducea des la Babe?

— Niciodată, cât știu eu. Îi era prea frică de Babe ca să riște să-l prindă acolo. De asta ne-am mutat sus, ca să poată să se vadă la noi cu Sue.

— Atunci cum a putut Joe să ascundă la ea hârtia de muște cu care a omorât-o?

— Ce hârtie de muște?...

Stupoarea ei părea relativ sinceră.

— Arată-i, i-am spus lui O'Gar.

Dintr-un sertar al biroului, el scoase o foaie și-o bagă sub nasul fetei. Ea privi fix un moment apoi sări de pe scaun și se agăță cu amândouă mâinile de brațul meu.

— Nu știam ce e, spuse pe un ton surescitat. Joe o avea aproape de două luni. Odată când am intrat tocmai se uita la ea. L-am întrebat la ce-i trebuie, a surâs superior și mi-a spus: „Ca să faci îngerași”, a împachetat-o, și a pus-o în buzunar. Nu prea i-am dat atenție. Tot timpul punea la cale vreo afacere care ar fi trebuit să-i umple buzunarele, da’ mereu s-alegea praful.

— Ai revăzut hârtia asta?

— Nu.

— O cunoșteai bine pe Sue?

— N-o cunoșteam deloc. Ba chiar n-am văzut-o niciodată. Stăteam pe tușă ca să nu stric jocul lui Joe.

— Dar îl cunoști pe Babe.

— Da, am fost la două petreceri la care era și el. Dar nu-l cunoșteam de-aproape.

— Cine a omorât-o pe Sue?

— Joe, spuse. Nu el avea hârtia asta cu care ziceți că a fost omorâtă?

— Și pentru ce a ucis-o?

— Nu știu. I se-ntâmplă să facă tâmpenii.

— N-ai omorât-o tu?

— Nu, nu, nu!

I-am făcut lui O’Gar un semn din colțul gurii.

— Minți, amenință el, fluturând hârtia pe sub nasul fetei. Tu ai omorât-o.

Restul echipei o luă din nou în antrepriză, bombardând-o cu întrebări. Continuarăm circul până când fu destul de groggy ca matroana de la poliție să se neliniștească.

Am intervenit cu voce iritată.

— Foarte bine, aruncați-o în celulă și lăsați-o să reflecteze. (M-am întors spre ea). Îți amintești ce ți-a spus Joe azi după-amiază. Nu-i momentul să-ți ții gura. Încearcă noaptea asta să-ți pui la lucru meningele.

— Vă jur că n-am ucis-o, spuse fata.

I-am întors spatele. Matroana a scos-o.

— Aaah! căscă O’Gar. A fost bine, chiar dacă a fost scurt.

— Nu prea rău, am aprobat. Dacă ar fi fost oricare alt suspect aș fi zis că n-a ucis-o pe Sue. Dar dacă spune adevărul, atunci Joe a dat lovitura. Și pentru ce ar fi otrăvit găina cu ouă de aur așa de drăguțe? Cum și de ce a ascuns otravă în apartamentul lor? Babe avea un scop, da’ nici eu nu-l văd în pielea unuia care

otrăvește pe-ndelete. Dar nici asta nu poți ști; el și Holy Joe puteau fi înțeleși.

— Probabil, zise Duff. Dar îți trebuie o grămadă de imaginație ca să crezi asta. Poți întoarce chestia pe toate fețele, Peggy rămâne pentru moment atu-ul nostru principal. Mâine dimineață o fierbem din nou la foc mic?

— De acord, am spus. Și trebuie găsit Babe.

Ceilalți deja mâncaseră. Mac-Man și cu mine ne-am dus să mâncăm ceva. Când ne-am întors după o oră biroul inspectorilor, aproape toată echipa obișnuită plecase.

— Au întins-o toți la cheiul 42; li s-a vândut pontul că ar fi acolo McCloor, ne-a anunțat Steve Ward.

— De mult timp?

— De zece minute.

Mac-Man și cu mine luarăm un taxi pentru cheiul 42. N-am ajuns niciodată la cheiul 42. Pe strada Unu, la jumătate de bloc de debarcader, taxiul se opri brusc în scrâșnet de frâne.

— Ce s-a?... începui, și văzui un om care se ținea în fața mașinii, un uriaș înarmat cu un pistol enorm. „Babe”, am mormăit și-am pus mâna pe brațul lui Mac-Man să-l împiedic să-și scoată arma.

— Conduceți-mă la... era pe cale să spună McCloor șoferului înspăimântat, când ne-a zărit. A înconjurat taxiul ca să vină pe partea mea și a deschis portiera ținându-mă sub amenințarea pistolului. Cu capul gol, avea părut umed lipit de craniu. Izvorâse de apă i se scurgeau pe față. Hainele-i erau muiate.

Ne-a privit uimit și-a ordonat:

— Coborâți!

În vreme ce ne executam, a bombănit la adresa șoferului:

— Ce dracu nu stângi lumina dacă ai clienți? Șoferul nu mai era acolo. Coborâse pe partea cealaltă și galopa în lungul străzii. McCloor îl înjură și mă împinse ușor cu țeava armei mormăind:

— Hai, Ștergeți-o!

Părea că nu mă recunoscuse. Lumina era îndoielnică și acum eram cu pălărie. Nu mă zărise decât câteva secunde în camera lui Wales.

M-am îndepărtat cu un pas. De cealaltă parte, Mac-Man a înaintat.

McCloor dădu înapoi ca să ne împiedice să-l încadrăm și scoase o exclamație iritată.

Am expediat un pumn în falca lui McCloor. Nici nu se sinchisea ca și când aș fi dat într-altul. Dintr-un dos de palmă mă îndepărtă și-i arse una peste gura lui Mac-Man. Mac-Man, proiectat înapoi, se opri în taxi, scuipă un dinte și porni din nou la atac.

Încercai și eu la fel din flancul stâng. Mac-Man, îl atacă din dreapta, nu reuși să se ferească de o lovitură cu patul pistolului, și încă drept în creștet, și se prăbuși cu zgomot rămânând la podea. I-am dat lui McCloor una-n gleznă, n-am reușit să secer; i-am expediat o dreaptă la rinichi cu mâna stângă. L-am prins de părul ud trăgând din toate puterile. A scuturat din cap ridicându-mă de la pământ.

Mi-a aplicat apoi un swing în coaste și le-am simțit lipindu-se de mațe ca foile unei cărți.

Îl lovii cu pumnul în ceafă, ceea ce îi displăcu. Emise un grohăit din fundul pieptului, îmi zobi umărul cu mâna stângă și abătu asupra mea arma pe care o ținea în dreapta. I-am aruncat o lovitură de picior la întâmplare și l-am atins din nou la ceafă.

În capătul străzii, la Debarcader, se înălță trilul unui fluier de poliție. Oamenii urcau în fugă strada Unu, venind spre noi.

McCloor, suflând ca o locomotivă, încercă să scape de mine. Nu voiam să-l las și mă cramponam de el din răsputeri. Sfârși prin a mă arunca cât colo și o luă la galop.

M-am pus grăbit pe picioare și m-am aruncat în urmărirea lui, scoțându-mi pistolul. La primul colț de stradă se opri ca să tragă în direcția mea trei gloanțe. Trăsei și eu în el. Niciunul din cele patru lovituri nu-și atinse ținta.

Dispăru la colțul străzii. Am luat virajul foarte larg așa ca să fiu pregătit în cazul că m-ar fi așteptat lipit de zid. Nu era cazul. Treizeci de metri mai departe sprinta într-un spațiu gol, între două hangare. M-am năpustit în urma lui și am ieșit pe cealaltă parte, înaintând mult mai repede cu cele optzeci și cinci de kile ale mele, decât el cu o sută zece. Traversă o stradă și o luă oblic îndepărtându-se de chei. În colț se înălța un felinar. În momentul în care ajungeam sub conul de lumină se răsuci și îndreptă arma asupra mea. N-am auzit țăcănitul, dar am înțeles că era goală când mi-a aruncat-o în cap.

Pistolul mă rată cu cincizeci de centimetri și lovi cu mare gălăgie o ușă din spatele meu.

McCloor se întoarse și o luă iar la goană, urcând strada. O

urcai Urmărindu-l. Am tras un glonte în direcția lui pentru a indica celorlalți pe unde eram. La colțul următor se pregăti s-o ia la stânga, se răzgândi și o ținu drept.

Am grăbit ritmul, reducând distanța dintre noi la cincizeci de metri și am urlat:

— Stai sau trag!

Dintr-un salt lateral s-a mistuit pe o străduță îngustă.

Am depășit-o în viteză, am constatat că nu mă pândea și am intrat la rândul meu. Era destulă lumină ca să putem să ne vedem și să distingem decorul înconjurător. Aleea sfârșea într-o fundătură închisă pe fiecare parte de ziduri și în fund de o fațadă înaltă de beton cu obloane metalice și uși închise.

McCloor mă aștepta, la mai puțin de zece metri, cu bărbia înainte, cu brațele atârnând, ușor îndepărtate, cu capul ghemuit între umeri.

— Mâinile sus! am ordonat ochindu-l.

— Cară-te din calea mea, stârpitură, a mormăit făcând un pas spre mine, cu trupul țeapăn. Am să te înghit cu pene cu tot.

— Continuă să te apropii și te curăț, am spus.

— Încearcă. (A înaintat încă cu-n pas, ghemuit tot). Pot să te ajung chiar dacă mă nimerești.

— Nu acolo unde știu eu. (Mă arătam vorbăreț, sperând să-l fac să aștepte până la sosirea celorlalți. Nu voiam să fiu obligat să-l împușc. Am fi putut s-o facem în taxi). Eu nu sunt Annie Oakley, dar dacă nu pot să-ți zbor rotulele din două focuri de la distanța asta, atunci zic „pas”. Dacă îți imaginezi că e nostim să ai rotulele bucățele, fă o încercare.

— Ah! Rahat! făcu și se năpusti.

I-am zdrobit genunchiul drept.

Clătinându-se merse înainte.

I-am zdrobit genunchiul stâng.

Se prăbuși.

— Ce-ai căutat, ai găsit, m-am plâns.

S-a răsucit din mijloc și, sprijinindu-se pe amândouă brațele, ajunse să se ridice în capul oaselor.

— Nu credeam, că te țin bateriile s-o faci, spuse el cu dinții strânși.

I-am vorbit lui McCloor la spital. Era culcat pe spate, cu capul ridicat pe două perne. Avea pielea cenușie și trasă în jurul gurii și ochilor, dar nimic altceva nu arăta cât suferă.

— Al dracului m-ai zdrobit! spuse el la intrarea mea.

— Îmi pare rău, dar...

— Nu mă plâng. Am căutat-o cu lumânarea.

— Pentru ce l-ai omorât pe Holy Joe? am zis, fără nicio introducere, trăgând un scaun lângă pat.

— Țț, țț... ai greșit numărul.

Am început să râd și i-am spus că eu eram în camera lui Joe când s-a întâmplat treaba asta.

McCloor surâse și replică:

— Îmi tot spuneam eu că te-am mai văzut pe undeva. Asta era. Nu mă prea interesa moaca ta atât timp cât nu mișcat labele.

— De ce l-ai ucis?

Făcu o mutră, încreți ochii, gândi un moment și răspunse:

— A mierlit o gagică pe care o cunoșteam.

— El a ucis-o pe Sue Hambleton? am întrebat.

Mă privi lung înainte de a răspunde:

— Mda.

— Cum îți explici asta?

— Rahat! Ca să-mi explic? Sue mi-a spus. Dă-mi o țigară.

I-am dat, i-am aprins-o cu bricheta și am obiectat:

— Asta nu se potrivește cu alte detalii pe care le știu. De fapt, ce s-a petrecut și ce ți-a spus ea? Poate poți începe de la seara când i-ai făcut o vânătaie.

Cu un aer gânditor, lăsă fumul să se prelingă încet pe nări, apoi declară:

N-ar fi trebuit s-o plesnesc peste ochi, asta așa e. Dar bagă de seamă, toată după-amiaza fusese naiba știe unde și nu voia să-mi spună unde a fost, atunci ne-am luat la harță. Ce zi e... joi dimineață? Atunci, luni a fost. După meci, am plecat și am petrecut noaptea într-o camera mobilată pe Army Street. M-am întors pe la 7 a doua zi dimineață, Sue era bolnavă ca un câine, dar n-a vrut să chem doctorul. Da’ să știi că era tare ciudat, căci murea de frică.

Gânditor, McCloor se scărpină în creștet și trase cu sete din țigară că nu mai rămase nimic din ea. Lăsă fumul să se filtreze printre buze și pe nări, privindu-mă posomorât prin norul albăstrui. Apoi, declară cu bruschețe:

— Scurt, a dat ortul popii. Da’nainte mi-a spus că a fost otrăvită de Holy Joe.

— Ți-a zis cum?

— Am întrebat-o de mai multe ori ce are și nu scotea o vorbă. Deodată începe să geamă c-a fost otrăvită. „Sunt otrăvită Babe”, schiaună. „Cu arsenic. Porcu de Holy Joe!”, zice. Și pe urmă n-a mai scos o vorbă.

— A, da? Și tu, ce-ai făcut atunci?

— M-am dus să-l caut pe Holy Joe ca să-l împușc. Îl cunoșteam, dar nu știam unde are hogeacul și nu l-am găsit până ieri. Erai acolo când am apărut. Zulisem o mașină și am garat în Turk Street ca să pot s-o șterg. Când m-am întors era un sticlete lângă ea. Mi-am zis că poate știe că-i furată și așteaptă să vadă cine vine, atunci n-am atins-o și am luat un tramvai spre docuri. Acolo am căzut peste o grămadă de copoi și a trebuit să mă arunc în China Basin, am înotat până la un ponton unde alt gardian era cât pe-aici să mă vadă și m-am bălăcit până la altul. Acolo, în fine, am reușit să trec barajul da’ înc-odată n-am avut noroc. Niciodată n-aș fi făcut semn unui taxi ocupat.

— Știai că Sue voia să te lase și să fugă cu Joe?

— Nici acum n-o știu, mi-o întoarse el. Știam al dracului de bine că mă traduce, nu cu cine.

— Și dacă ai fi știut-o, ce-ai fi făcut? l-am întrebat.

— Eu? (Avu un rânjet de lup). Exact ce-am făcut.

— I-ai fi lichidat pe amândoi, am spus.

Își frecă buza de jos cu degetul și întrebă calm:

— Crezi c-am omorât-o pe Sue?

— Tu ai omorât-o.

— Mă doare-n cot, zise. M-am tâmpit la bătrânețe.

Dracu’ mă pune să pălăvrăgesc c-un polițai? Asta n-a adus nimănui nimic, decât necazuri. Ei bine, băiete, ai face mai bine s-o întinzi. Am terminat conversația.

Și era adevărat. N-am mai scos un cuvânt de la el.

*

Bătrânul mă asculta ciocănind încet în birou cu vârful unui creion lung și galben și ochii lui binevoitori, albaștri, în spatele ochelarilor fără montură, priveau în gol undeva deasupra capului meu. Când am adus povestea la zi, m-a întrebat cu amabilitate:

— Ce face Mac-Man?

— A pierdut doi dinți, dar capul nu-i spart. Va fi pe picioare în

două, trei zile.

Bătrânul aprobă din cap și întrebă:

— Ce rămâne de făcut?

— Nimic. Putem s-o strângem cu ușa pe Peggy Carroll, dar e puțin probabil c-o să mai scoatem ceva de la ea. Afară de asta, avem toate rapoartele.

— Și ce concluzie tragi?

— Sinucidere.

Bătrânul îmi adresă un surâs politicos, dar sceptic.

— Nici mie nu-mi place, am mormăit eu. Și nu sunt încă gata să fac raportul. Dar e singura concluzie la care putem ajunge ținând seama de toate elementele de care dispunem. Hârtia de muște era ascunsă în spatele mașinii de gătit. Nu-i nimeni așa de nebun să încerce să ascundă ceva de-o femeie în propria ei bucătărie. Dar femeia însăși poate alege această ascunzătoare.

După Peggy, Holy avea hârtie. Dacă Sue a ascuns-o. O avea de la el. Ei proiectau să plece împreună și mai așteptau doar ca Joe, care era lefter, să găsească destui bani. Poate că Babe îi îngrozea și păstrau otrava pe aproape să-i administreze o doză, dacă afla de proiectul lor. De altminteri, poate că oricum voiau să i-o dea.

Când am început să-i vorbesc lui Holy Joe de omor, a crezut că Babe a mierlit-o. Era poate surprins, dar surprins că asta a venit așa repede. A fost și mai tare când a aflat că și Sue e moartă, dar mult mai puțin ca atunci când l-a văzut pe McCloor viu la fereastră.

Ea a murit blestemându-l pe Holly Joe și știa că a fost otrăvită și n-a vrut ca McCloor să cheme un doctor. Oare asta n-ar putea însemna că s-a întors împotriva lui Joe și a înghițit ea însăși otrava în loc să i-o dea lui Babe? Otrava ascunsă pentru ca Babe să n-o găsească. Dar chiar de ar fi găsit-o, nu-l văd în rolul de otrăvitor. E prea violent. Doar dacă nu a surprins-o încercând să-l otrăvească și atunci a silit-o să înghită ea otrava. Dar asta nu explică urmele de arsenic din păr, vechi de o lună.

— Și ipoteza sinuciderii explică? întrebă Bătrânul.

— N-ar fi imposibil, am zis. Nu începeți să-mi demolați teoria. Șchioapătă destul și așa. Dar dacă s-a sinucis de data asta, poate că a mai încercat și înainte, – să zicem, după o ceartă cu Joe, acum o lună, – și a ratat. Prin urmare ar fi avut arsenic în corp. Nu există nicio probă valabilă că a mai înghițit de acum o

lună până ieri.

— Nicio probă valabilă, protestă politicos Bătrânul, în afara raportului de autopsie: otrăvire cronică.

Nu eram genul care să se lase tulburat de concluziile experților.

— Se bazează pe o mică cantitate găsită în corp – inferioară dozei mortale. Și cantitatea găsită în stomac după moarte depinde de ce a vomitat înainte de a muri.

Bătrânul îmi surâse cu blândețe.

— Dar nu ești gata – așa spui – să-ți expui teoria într-un raport? Între timp ce-ți propui să faci?

— Dacă nu-i nimic de făcut aici, m-aș duce acasă să fac o ședință de afumarea creierului cu țigări Fatimas și să încerc să fac un bilanț al întregii daraveri. Cred că o să-mi procur un exemplar din „Contele de Monte Cristo” și am să-mi arunc ochii prin el. Nu l-am mai citit de când eram puști. Se pare că cartea fusese învelită în hârtia de mușcate, doar ca să facă un pachet destul de gros ca să poată fi bine înțepenit între zid și mașina de gătit, ca să nu cadă. Dar poate e totuși ceva în carte. Oricum, vreau să verific.

— E ceea ce am făcut ieri seară, murmură Bătrânul.

— Și? am întrebat.

Scoase o carte din sertarul biroului, o deschise la o pagină marcată cu o foaie de hârtie și mi-o întinse, indicându-mi cu degetul rozaliu un paragraf.

— Să presupunem că iei un miligram din această otravă în prima zi, două miligrame în a doua zi și așa mai departe. După zece zile ai absorbit un centigram: după douăzeci de zile, mărind doza cu un alt miligram vei fi absorbit trei sute de centigrame. Adică, o doză pe care o vei suporta fără niciun inconvenient și care ar fi extrem de periculoasă pentru oricare altă persoană ce n-ar fi luat aceleași precauțiuni. Astfel, la sfârșitul lunii, bând apă dintr-o carafă, ai putea ucide persoana care ar bea și ea această apă, fără ca tu însuți să observi, – în afara unei ușoare indispoziții, – că o substanță otrăvitoare era amestecată în apă.

— Deci, iată explicația, am spus. Asta e. Le era frică să fugă fără să-l ucidă pe Babe, știind foarte bine că-i va urmări. Ea a încercat să se imunizeze cu arsenic obișnuindu-și organismul cu doze din ce în ce mai puternice ceea ce i-ar fi permis, când ar fi

strecurat o doză bună în mâncarea lui Babe, să mănânce și ea fără niciun pericol. Ar fi fost bolnav, dar ar fi scăpat și poliția n-ar fi putut să-i pună în spinare moartea lui Babe, pentru că ea înseși ar fi consumat din hrana otrăvită.

Toate astea se potrivesc perfect. După cearta de luni seara, când i-a scris un bilet lui Joe, implorându-l să grăbească plecarea, a încercat să accelereze imunizarea și a crescut rapid dozele și așa a luat o doză prea mare. Pentru asta l-a blestemat pe Joe înainte de a muri; planul era al lui.

— Poate că a exagerat doza ca să activeze procesul, încuviință Bătrânul, dar nu neapărat. Există oameni care posedă facultatea de a putea înghiți cantități excesive de arsenic fără primejdie dar se pare că e un fel de dar natural, o singularitate a constituției lor. Normal, orice persoană care-și asumă acest risc va ajunge la același rezultat ca și Sue Hambleton: se va intoxica lent până când rezultatul cumulat va fi destul de violent pentru a-i provoca moartea.

Babe McCloor a fost spânzurat pentru uciderea, lui Holy Joe Wales șase luni mai târziu.

Constantin Alexe

Antipatie la prima vedere

1

Este cât se poate de adevărat, se putea spune că la vârsta mea – nu mai mult de 40 de ani – realizasem aproape tot ce-și poate dori un bărbat modest, cu o doză apreciabilă de bun simț. Faima mea de avocat era recunoscută, înfățișarea – mai mult decât agreabilă. În consecință, reflectam – nu de puține ori – că norocul a fost darnic cu mine.

Cu puțini ani în urmă o cunoscusem pe Stela – frumoasa Stela, cum îi spuneau mai în glumă, mai în serios, prietenii. Și, slavă Domnului, de așa ceva nu ducea lipsă, lucru ce nu-mi era indiferent. În scurtă vreme ne-am căsătorit. În ceea ce mă privește, eram fericit, iar Stela părea să fie, sau cel puțin așa îmi spunea mie.

Un singur lucru, minor de altfel, umbrea într-o anumită măsură existența noastră. Pe vremea când am cunoscut-o, Stela avea o prietenă, Clara, o fată de aceeași vârstă, dar cu totul

altfel decât cea care avea să-mi devină soție. Clara nu era calmă, ci, dimpotrivă, avea o fire energică – chiar repezită, fapt ce nu părea ca pentru Stela – înaltă și suplă, cu un aer de manechin, dar cu un suflet de înger – să fie deranjant. Un mic renghi al soartei, bombăneam eu uneori, fără a încerca să influențez relațiile dintre ele, deși respectiva îmi era antipatică.

Ca și în alte veri, în anul acela ne-am hotărât să ne petrecem concediul la Neptun, perlă a litoralului românesc al Mării Negre. Ca de obicei, Stela a plecat înaintea mea cu două săptămâni, însoțită de prietena ei, Clara, ce urma să-i țină de urât, până la venirea mea. Mi-a trimis vreo două ilustrate cu banalele „Vremea este frumoasă", și „Te aștept cu nerăbdare". Ziua când trebuia să plec se apropia, bagajele erau făcute, când...

Într-o dimineață, telefonul zbârnâi agasant:

— Alo, domnul Sorescu? O chestiune urgentă. Vă rog să m-ascultați. Știu că urmează să plecați în concediu, dar, cu scuzele de rigoare, aș insista să mă apărați într-un proces... Numele meu este Barbu, Nicolae Barbu, și țin în mod deosebit la asistența dumneavoastră. Sunt învinuit de comiterea unei crime și... sunt nevinovat. (Interlocutorul meu ezită puțin, bănuind probabil zâmbetul meu neîncrezător).

— Dar, domnule, nu vă cunosc. Cine v-a îndreptat spre mine?

— Nimeni, în afara faimei dumneavoastră. Vă implor să nu mă refuzați.

Evident, a trebuit să mă predau – fie vorba între noi, devenisem curios –, așa încât, o jumătate de oră mai târziu, aveam în față un tânăr de 28–30 de ani, cu o înfățișare de atlet și cu o privire pe care aș fi catalogat-o imediat drept cinică. Intrând direct în subiect, omul îmi spuse că era acuzat de asasinarea prietenei sale, o anume Roxana, care fusese găsită moartă în apartamentul ei, ca urmare a unei lovituri de cuțit bine plasată, în noaptea de 2–3 iulie.

— Dar, de fapt, o iubeai pe această Roxana?

— Să fim serioși, domnule avocat. Roxana nu era genul de femeie pe care s-o iubești... Este adevărat, te incita, te făcea eventual gelos, dar nu reușea să-ți stârnească o reală pasiune. Mai mult decât atât; pentru ea, fidelitatea în dragoste era numai o jalnică prejudecată. Mi-a plăcut, recunosc, dar de aici și până la crimă este o distantă mare. Vedeți... știam că mă înșală, dar aceasta nu era nici pe departe un motiv pentru a comite un act

disperat.

Și totuși, se părea că poliția judeca altfel.

— Domnule Barbu, ce-ai făcut dumneata în noaptea cu pricina? Se pare că anchetatorii nu au fost mulțumiți de alibiul pe care l-ai oferit...

— Ce să vă spun... (omul părea puțin dezorientat). În noaptea de 2 spre 3 iulie, mă întorceam de la Neptun, unde dădusem o raită, după o discuție destul de aprinsă cu Roxana.

— Ai fost singur acolo?

— Din păcate, da!

— Ei, chiar așa? mă arătai eu neîncrezător. Nu găsești nici măcar un cunoscut care să fie martorul prezenței dumitale în acel loc, și încă în plin sezon? Este cât se poate de ciudat.

— Ciudat sau nu, asta-i realitatea. N-am stat acolo nici măcar 24 de ore, răstimp în care n-am întâlnit niciun cunoscut. Dar... stați o clipă! Tânărul părea că gândește intens. Ceva, ceva tot s-a întâmplat. Dar nu știu dacă-mi va fi de folos, păru el descurajat.

— Spune, totuși!

— Să vedeți... Plimbându-mă. Pe plajă, după miezul nopții, o blondă, cum poți întâlni cu zecile în timpul sezonului, singură, mi-a cerut o țigară. Am servit-o, i-am aprins-o, după care m-am așezat lângă ea. Eram într-o stare de spirit contradictorie. Nu știam care era starea ei de spirit, dar fără prea multe vorbe sau formalități – ca să mă exprim mai delicat – a fost... a mea.

— Era o profesionistă obișnuită? Ți-a spus cum o cheamă?

— Nu cred; nu numai că nu mi-a cerut nimic, dar – la plecare –, când am dorit să-i aflu numele, m-a refuzat. Reține că venise cu un Ford de culoare bej și că... pe coapsă, avea o aluniță ceva mai mare, care prin forma ei mi-a sugerat un cap de câine. Nu purta verighetă; probabil nu era căsătorită. La plecare, i-am lăsat ca amintire un breloc, în forma unui disc solar. Fleacuri, nu-i așa? Nimic din care să poți încropi un alibi!

2

Așadar, poliția îl acuza pe Nicolae Barbu, fiindcă găsise amprentele lui în toată casa (era normal, de luni de zile o vizita foarte des pe Roxana), pentru că femeia îl înșela evident și pentru că împricinatul nu putea justifica cum a petrecut noaptea

de 2 spre 3 iulie, răstimp în care prietena sa fusese asasinată. Dacă Nicolae Barbu putea să dovedească prezența sa la Neptun, era salvat!

Cu modestele mele posibilități, am reușit să amân începerea procesului, grăbindu-mă să ajung acolo unde Stela mă aștepta. Am regăsit-o bronzată, caldă, prevenitoare și parcă mai frumoasă decât în urmă cu 15 zile. Era exact ce-mi trebuia după agitația din Capitală și a tribunalelor, după un an de muncă epuizantă. Înțelegând necesitatea de a-și îndepărta prietena cel puțin un timp, chiar în prima seară Stela a organizat o cină simplă, dar foarte plăcută, în doi, în camera hotelului. Mai târziu, la lumina slabă a veiozei, admirându-i suplețea și tinerețea trupului, am remarcat puțin tulburat faptul că pe coapsa dreaptă avea o aluniță care, într-un fel, semăna cu un minuscul cap de câine. În mintea mea plutea impresia, că, de curând, cineva îmi vorbise de acest lucru, dar nu-mi aminteam cu precizie. Când aproape renunțasem să mă mai gândesc, copleșit poate și de frumusețea și prospețimea femeii de lângă mine, mi-am adus aminte de cel care îmi devenise client. Brusc, am privit mâna Stelei și am încremenit – verigheta lipsea.

Am început să gândesc în viteză: Stela venise într-adevăr aici cu un Fort bej; Stela era blondă, de o frumusețe un pic standard, cum găsești cu zecile pe litoral; Nicolae Barbu îmi vorbise de o tânără blondă, fermecătoare, ce părea necăsătorită... M-am auzit întrebând ca un dobitoc:

— Draga mea, niște cunoscuți – care credeau că mă găsesc cu tine aici – mi-au spus că m-au căutat în noaptea de 2 spre 3 iulie și nu m-au găsit. Cum se face că n-au dat de tine?

— De asta îți arde ție acum, când suntem împreună după atâta vreme, răspunse femeia întorcându-se pe-o parte. În noaptea de 2 spre 3? Probabil că am fost, ca de obicei, cu Clara, să mâncăm undeva și apoi ne-am plimbat pe faleză. Așa că nu este de mirare...

Într-adevăr, nu era de mirare. În ceea ce mă privește, eram aproape sigur că mă înșelase cu Nicolae Barbu. Îmi imaginam tot felul de scene, una mai deochiată decât alta, dar asta poate că era numai în imaginația mea. Din scenariul construit de mine însumi poate că lipseau anumite elemente, pe care numai eu trebuia să le deduc. Voi avea această putere? Probabil că da – tot eu am fost acela care mi-am dat răspunsul cât mai potrivit în

aceste împrejurări. Iată de ce, nu-mi mai rămânea decât să găsesc – scotocind prin lucrurile ei – brelocul de care-mi vorbise cel care la un moment dat, poate că fără să vrea, mi-a tulburat liniștea, o liniște instaurată printr-o conviețuire pe care eu o consideram normală de ani buni. Dar mă puteam înșela, aspect ce nu-mi era deloc străin. Am căutat cu o anumită discreție timp de câteva zile, dar nu am găsit ceea ce – după părerea mea – trebuia. În pofida lipsei acestei probe – pe care o consideram finală – liniștea mea, încrederea mea se pulverizaseră ca și când n-ar fi existat. Mi-am amintit, poate fără să vreau, că ei îi displăceau multe lucruri: să petreacă câteva zile singură pe litoral, să evite să meargă de una singură în localurile de noapte, chiar dacă atracțiile erau bine dimensionate, iar banii – de ce să-l mânii pe Cel de Sus – nu lipseau. Începuse, din nefericire, să-mi fie clar: din teama de a nu da ochii cu partenerii aventurilor ei fugitive. Convingerea mea este că asta era realitatea, o realitate care – de ce să mint – mă exaspera. Totuși, mă perpeleam de unul singur – și nu-mi era deloc ușor –, fără a-mi exterioriza gelozia care mă sfâșie precum o gheară nevăzută. Iată însă că atunci când mă așteptam mai puțin, veni și lovitura de grație. Într-o dimineață, Stela mă părăsi moțăind la soare și se duse pentru a se încredința îmbrățișării calde a valurilor. La întoarcere, cu o fizionomie radioasă, îmi arătă în palmă un breloc auriu, ca un soare miniatural sclipitor, spunându-mi: – Uite ce am găsit pe plajă! Îți place? În momentul respectiv am avut nu numai confirmarea faptului că nu-l uitase pe Nicolae Barbu, dar am înțeles că păstra acel blestemat obiect, pentru că amintirea bărbatului – fie el iubit de o clipă – nu i se șterse din minte. Se pare că în acea clipă m-am hotărât s-o omor. Eram probabil singurul om din Univers care știam precis că Nicolae Barbu este nevinovat, și aveam să distrug dovada, chiar dacă eu eram cel care voi deveni incriminat.

3

Apoi, cele ce au urmat s-au derulat cu repeziciune, ca un vis urât, din nefericire bine programat și pus la punct. Eram doar avocat, un om obișnuit cu procesele, cu anchetele, probe și expertize. Știam cum trebuie să procedez, astfel încât să ofer

impresia unui accident nenorocit.

Așadar, în zilele următoare, am închiriat un mic vas cu pânze și m-am îndepărtat împreună cu ea spre un mic golf pe care, în mod obișnuit, turiștii îl evitau, întrucât acolo erau nenumărate stânci. După ce m-am îndepărtat la o distanță apreciabilă de mal, asigurându-mă de singurătatea locului, am manevrat în mod complicat și contradictoriu, până când barca s-a răsturnat. Evident, Stela – care nu știa să înoate – a fost aruncată de valuri spre malul stâncos. După câtva timp, fiind sigur că nu mai trăiește, am început să mă agit și să țip, chemând ajutoare. Ele au apărut, dar dacă în ceea ce mă privește au putut face ceva, scoțându-mă epuizat din apă, referitor la Stela orice încercare de readucere la viață a fost sortită eșecului. Moartă părea și mai nevinovată, dar eu mi-am propus să nu mă mai las impresionat. Formalitățile cu poliția au fost relativ facile: eram cunoscut ca un soț iubitor, la prima vedere accidentul părea unul simplu, în general, nici nu cred că a existat măcar suspiciunea că mi-aș fi asasinat soția.

M-am întors în Capitală și, după scurt timp, mi-am reluat activitatea. Intenționam să-mi desăvârșesc răzbunarea apărând prost pe cel care, oricum, avea să fie condamnat, întrucât alibiul lipsea.

Triumfam în ceea ce mă privește, când o probă neașteptată, zdrobitoare, avea să conducă la acuzarea mea de omor: un film, un banal film tras de un amator ascuns după stânci, situat însă prea departe pentru a putea interveni. Amatorul nu era altul decât Clara, prietena răposatei mele soții, care – în calitatea sa de martor ocular – a întărit cele dovedite îndeajuns de peliculă. De ce îl oferea așa de târziu justiției? Din pură perversiune – este impresia mea. Nu a intenționat altceva decât să mă lase să mă bucur de triumful meu, să cred că am reușit să păcălesc toată lumea, în așa fel încât lovitura să fie cât mai bine percepută.

Înainte de a fi judecat și condamnat, am aflat că poliția dăduse de urma adevăratului asasin al Roxanei și că Nicolae Barbu fusese eliberat.

Și toate acestea mi s-au tras din pricina Clarei, pe care – instinctiv – n-am putut s-o sufăr din prima clipă în care am cunoscut-o.

Agatha Christie
O pereche abilă

— E foarte ciudat, spuse Joyce Lemprière, dar nu-mi face prea mare plăcere să vă povestesc întâmplarea asta. S-a petrecut demult, mai precis acum cinci ani, dar mea mă urmărește. Iar tabloul pe care l-am pictat atunci, în acel loc, păstrează în întregime atmosfera în care am trăit. La prima vedere pare doar o schiță a unei stradele în pantă din Cornwall. Imaginea e însorită, dar îndărătul veseliei, a strălucirii se ascunde ceva sinistru, care nu poate să nu ți se strecoare în suflet. N-am vrut să vând tabloul, îl păstrez pentru mine, dar nu-l privesc niciodată.

Povestea s-a petrecut la Rathole, un mic sat din Cornwall, un loc foarte pitoresc, chiar prea pitoresc.

— Da, îl știu, oftă Raymond West, foarte pitoresc, dar neadăpostit și cu niște drumuri foarte înguste.

— Da, toate drumurile care duc acolo sunt înguste și accidentate... Dar să ne întoarcem la ce vă spuneam. Mă dusesem în Cornwall pentru cincisprezece zile ca să pictez. La Rathole există un vechi han cu numele de The Polharwith Arms. Se spune că este singura clădire rămasă în picioare după bombardamentul spaniol de pe la o mie cinci sute și nu știu cât.

— Un bombardament, protestă Raymond, încruntându-se. Caută și tu să respecți cât de cât istoria!

— În orice caz, au debarcat cu tunuri undeva pe coastă, au tras și au distrus case. Dar asta n-are importanță. Hanul e încântător, păstrează stilul epocii și are în față, la intrare, o mică verandă susținută de patru stâlpi. Descoperisem un colț minunat și mă pregăteam să pictez, când pe colină apăru o mașină care cobora. Desigur că avea să se oprească la han, chiar în clipa când asta mă deranja cel mai mult.

Un bărbat și o femeie coborâră din mașină. Nu le-am dat atenție; am remarcat doar că ea purta o rochie de stambă mov și o pălărie de aceeași culoare. Spre marea mea bucurie, bărbatul se înapoie la mașină pentru a o duce puțin mai departe pe chei, unde o lăsă.

La înapoiere, trecu prin spatele meu, se îndreptă spre intrarea hanului. Chiar în clipa aceea apăru o altă mașină veche, prăpădită, condusă de o femele îmbrăcată într-o rochie înflorată,

de un roșu aprins cum nu mai văzusem niciodată și cu o pălărie de paie cu boruri foarte mari.

Nu opri în fața hanului ci își continuă drumul în direcția unde se afla cealaltă mașină. Acolo opri și coborî. Văzând-o, bărbatul care trecuse prin spatele meu exclamă puternic, entuziasmat:

— Carol! Extraordinar, minunat! Nici nu mi-ar fi trecut prin minte să te întâlnesc în acest colț îndepărtat. Sunt ani de când nu ne-am mai văzut! Tocmai am sosit și eu cu Margery... soția mea, înțelegi. Trebuie să vii să ți-o prezint.

Urcară strada împreună și se îndreptară spre han. În clipa aceea, cealaltă femeie ieși și se opri în fața lor. Abia am putut-o zări pe aceea care se numea Carol, când au trecut prin dreptul meu. Mi-a fost destul însă ca să remarc un chip puternic fardat și o gură de un roșu violent. Mă întrebam doar dacă lui Margery îi va face mare plăcere să se afle în tovărășia ei. N-o văzusem de aproape, dar de la distanță părea lipsită de eleganță, țeapănă și cu ifose vulgare.

Firește, asta nu mă privea. Dar se întâmplă uneori să prinzi în fugă aspecte ale vieții care te îndeamnă la unele presupuneri. Din locul unde se aflau nu ajungeau până la mine decât frânturi de conversație. După câte am înțeles era vorba să meargă să facă o baie în mare. Soțul, care cred că se numea Denis, le propunea să ia un vapor și să facă o plimbare de-a lungul coastei. La vreo 500 metri – spunea el – se afla o grotă interesantă pe care ar fi ținut să o viziteze. Carol era și ea dornică să vadă grota, dar întrucât îi displăceau vapoarele, prefera să meargă până acolo pe faleză. Până la urmă au hotărât ca cei doi soți să meargă cu vaporul, iar Carol, pe jos, pe faleză.

Auzindu-i vorbind, mi-a venit și mie poftă să fac o baie. Era foarte cald, mă simțeam moleșită și nu lucram bine. Mi-am luat deci lucrurile și m-am instalat pe plajă, într-un colț mai retras, în dreptul grotei. Am făcut o baie minunată, urmată de un dejun excelent iar după aceea m-am apucat de lucru cu mult entuziasm.

Întregul sat părea adormit. Nu mă păcălisem; umbrele deveniseră acum mult mai expresive. Hanul forma obiectul principal al tabloului meu. O rază care cădea oblic lumina solul din fața lui, producând un efect eu totul deosebit.

Îmi spuneam că baia și expediția la grotă a celorlalți trebuie

să se fi terminat cu bine. Două maiouri, unul roșu și altul albastru închis, atârnate pe balcon, se uscau la soare.

Un mic detaliu al tabloului mă supăra. M-am aplecat să-l îndrept, iar când ridicai capul, am văzut un bărbat apărut ca din pământ, rezemat de unul din stâlpii de la intrarea hanului. Purta îmbrăcăminte pescărească și avea o barbă neagră lungă. Dacă aș fi căutat un model pentru un căpitan spaniol crud n-aș fi putut găsi altul mai bun. Mă apucai să-l desenez în grabă, până ce nu pleca. Dar el se mișcă din locul unde era și veni spre mine ca să-mi vorbească. Și încă în ce chip!

— Rothole a fost cândva un loc fără pereche!

O știam deja și deși i-am spus asta, nu l-am împiedicat să-mi depene toată povestea eu bombardamentul... vreau să spun distrugerea satului și a hangiului, ultimul om ucis de sabia unui căpitan spaniol chiar în pragul hanului. Sângele lui a curs pe trotuar și nici până acum, după sute de ani, petele nu s-au șters.

În timp ce îmi vorbea, continuam să lucrez. Deodată însă îmi dădui seama că ascultându-i povestea, pictasem un lucru care nu exista. Pe porțiunea albă de trotuar din fața hanului, aflată în bătaia soarelui, pictasem niște pete de sânge. Mă gândeam cât de ușor poate fi abătut spiritul omenesc de influențe din afară. Dar ridicând capul, încercai o nouă emoție. Mâna mea nu făcuse decât să reproducă ceea ce văzuseră ochii: sânge pe trotuarul alb.

Am rămas o clipă nemișcată, cuprinsă de groază. Apoi am închis ochii, spunându-mi în sinea mea: „Nu fii proastă... nu-i absolut nimic”. Am deschis ochii din nou. Petele erau tot acolo.

Simțeam că nu mai puteam suporta. Oprii brusc torentul de cuvinte al pescarului:

— Eu nu văd prea bine. Nu-i așa că acelea de acolo de pe trotuar sunt pete de sânge?

El se întoarse către mine surâzând blând, îngăduitor:

— Nu e sânge de acum, doamnă. Ceea ce vă povestesc s-a petrecut acum aproape cinci sute de ani.

— Bine, bine, dar acum... pe trotuar... și cuvintele mi s-au oprit în gât.

Știam, știam bine că ei n-are să vadă ceea ce vedeam eu.

Mă ridicai și cu mâna tremurând începui să-mi strâng lucrurile. În acel moment însă tânărul sosit de dimineață cu mașina ieși din han și privi în stradă îngrijorat. Soția sa apăru pe

balcon și luă costumele de baie. Tânărul porni către mașina sa, apoi se întoarse brusc, traversă strada și se opri în fața pescarului:

— Spuneți-mi, vă rog, nu știți cumva dacă doamna aceea care a sosit azi dimineață eu cea de a doua mașină s-a întors?

— Cine? Doamna aceea cu rochia înflorată? Nu, domnule, n-am văzut-o. S-a dus la grotă pe drumul de pe faleză.

— Știu, știu, am făcut baie împreună. Apoi s-a despărțit de noi și s-a întors singură. Dar nu știu de ce întârzie atâta? Credeți că i s-a putut întâmpla ceva?

— Păi știu și eu?

Tânărul se repezi spre han și începu: să o strige pe soția sa:

— Margery! Carol nu s-a întors încă. Nu ți se pare ciudat?

N-am auzit ce i-a răspuns ea. Soțul ei însă continuă:

— Nu putem să mai așteptam mult. Trebuie să mergem la Penrithar. Ești gata? Mă duc să întorc mașina.

Între timp încercam să mă conving că ceea ce mi se păruse era cu totul ridicol. Când mașina cu cei doi soți plecă, mă apropiai de han și începui să cercetez trotuarul cu atenție; desigur, nici urmă de sânge. Eram încă aplecată asupra trotuarului când auzii vocea pescarului:

— Credeți că o să vedeți petele de sânge?

Îl privi nedumerită. El continuă calm:

— Se spune pe aici că dacă cineva vede petele de sânge, asta înseamnă...

Pescarul se opri.

— Ce înseamnă? îl întrebai îngrijorată.

— Înseamnă că moare cineva în 24 de ore.

Mă trecu un fior. Nu credeam în astfel de lucruri, dar nu-mi dădeam seama ce se petrece cu mine. M-am despărțit de pescar și am plecat buimăcită spre vila unde stăteam. În momentul când am ajuns, am zărit-o în depărtare pe femeia cu numele de Carol. Silueta ei se contura pe fondul cenușiu al stâncilor ca o floare roșie otrăvitoare. Pălăria ei avea culoarea sângelui. Mă cutremurai. În adevăr, peste tot vedeam numai sânge.

Mai târziu mașina ei trecu prin fața vilei. Mă întrebam dacă și ea se ducea tot la Penrithar. Dar mașina coti spre stânga în direcție opusă. O priveam cum urca pentru ca apoi să dispară după colină. Respirai ușurată. Mi se părea că Rathole redevenea

un mic loc liniștit, adormit.

— Dacă asta e toată povestea, spuse Raymond West, pot să dau verdictul. Petele acelea de sânge după un prânz excelent nu înseamnă altceva decât proastă digestie.

— Stai că n-am terminat, răspunse Joyce. Trebuie să asculți cele ce au urmat. Le-am citit după două zile într-un ziar, sub titlul: *Baie de mare fatală.* Se relata cum doamna Dacre, soția căpitanului Denis Dacre, se înecase aproape de Lander Cove, deci la o mică distanță pe coastă. Ea și soțul ei locuiau la hotel și proiectaseră să facă o baie. Cum deodată se porni un vânt puternic, soțul se răzgândi și se duse la o partidă de golf cu niște prieteni. Doamna Dacre s-a dus deci singură să facă baie.

Văzând că întârzie, soțul ei coborî pe plajă împreună cu prietenii lui și îi găsiră hainele lângă o stâncă. Dar nici urmă de doamna Dacre. Asta au spus ziarele imediat, dar corpul nu a fost găsit decât după o săptămână, împins de valuri la o distanță bună de țărm. Avea pe cap urmele unei lovituri. Fără îndoială, purtată de valuri, se izbise de o stâncă. După câte am înțeles, murise exact la 24 de ore după ce văzusem eu petele de sânge.

— Îmi pare rău, spuse Sir Henry, dar asta e doar o poveste cu fantome.

Domnul Petherick tuși de două ori ca de obicei și apoi interveni calm:

— Totuși există un detaliu care îmi dă de gândit: acea lovitură de la cap. Evident, nu putem înlătura ipoteza unei crime, dar nu văd niciun punct de reper. Halucinația domnișoarei Lemprière sau, dacă vreți, viziunea sa, este desigur interesantă, dar nu duce la nimic.

— Proastă digestie și coincidență, spuse Raymond. Și în orice caz, nu putem fi siguri că personajele au fost aceleași.

— În ce mă privește, spuse Sir Henry, împrejurările îmi par dubioase, dar ca și domnul Petherick nu găsesc niciun punct de reper.

Joyce privi atunci întrebător spre domnișoara Marple care îi răspunse surâzând:

— Și eu, dragă Joyce, găsesc că n-ai fost deloc precisă. Dar, firește, văd lucrurile în chip diferit. Fiind femei, ne putem da seama de valoarea detaliului vestimentar. E o problemă care nu poate fi supusă unui bărbat. Trebuie că a fost o schimbare foarte rapidă. Ce femeie rea! Și ce bărbat ticălos!

Joyce își ațintì privirea asupra ei:

— Domnișoară Marple, vreau să spun... cred... sunt convinsă că dumneavoastră cunoașteți adevărul.

— Realitatea este că mie mi-e mult mai ușor să trag unele concluzii, decât dumitale. Fiind artistă, te integrezi în atmosferă, pe când eu văd faptele. Picăturile de sânge au căzut pe trotuar de la costumul de baie care atârna deasupra. Și costumul fiind roșu, nu și-au putut da seama nici chiar criminalii.

— Scuzați-mă, vă rog, domnișoară Marple, interveni Sir Henry, dar am impresia că dumneavoastră și domnișoara Lemprière știți despre ce e vorba, pe când noi, ceilalți, plutim în necunoscut.

— Lăsați-mă deci să vă spun sfârșitul poveștii, zise Joyce. Un an mai târziu, mă aflam într-o mică stațiune balneară pe coasta de est, când deodată am avut emoția ciudată pe care o încerc ori de câte ori mi se întâmplă să retrăiesc un fapt din trecut. În fața mea, pe trotuar, se aflau o femeie și un bărbat care salutau pe o a treia persoană, îmbrăcată într-o rochie roșie înfloratâ: „Carol – spuse bărbatul – extraordinar, minunat! Nici nu mi-ar fi trecut prin minte să te întâlnesc după atâția ani în acest colț îndepărtat. O cunoști pe soția mea? Joan, iată o prietenă bună. Domnișoara Harding”.

Pe bărbat l-am recunoscut imediat. Era același Denis pe care îl văzusem la Rathore cu un an în urmă. Dar soția era alta și se numea Joan, nu Margery. Era însă același tip de femeie tânără, ștearsă și îmbrăcată fără gust. I-am auzit și de astă dată vorbind despre o baie în mare.

Și atunci n-am mai stat pe gânduri și m-am dus glonț la poliție. Îmi spuneam că vor crede despre mine că mi-am pierdut mințile, dar nu-mi păsa. Iar cele ce au urmat au dovedit pe deplin că aveam dreptate.

Se afla acolo un detectiv de la Scotland Yard, sosit anume pentru această afacere. Poliția îl suspecta de mai mult timp pe Denis Dacre. De fapt acesta nu era numele său adevărat. Își schimba numele de fiecare dată când urma să dea o lovitură. Își căuta victimele în rândul fetelor tinere, timide și fără multe rude sau cunoștințe. De asemenea, se căsătorea cu ele, după câtva timp făcea o asigurare de viață pe o sumă importantă în folosul său iar după aceea... ah, ce îngrozitor!

Tânăra cu numele de Carol era adevărata lui soție și erau

complici. Societățile de asigurare au început să aibă unele bănuieli și astfel a pornit urmărirea. Denis sosea în câte o mică stațiune balneară împreună cu noua lui soție. Apoi sosea și cealaltă femeie și porneau să facă baie împreună. Acolo cei doi complici ucideau victima. Carol își trăgea repede pe ea îmbrăcămintea acesteia și astfel travestită se întorcea cu vaporul împreună cu Denis. Tot împreună părăseau localitatea după ce se interesau îngrijorați de soarta așa-zisei Carol. Ajunsă într-un loc unde nu putea fi văzută, femeia cobora, își îmbrăca straiele ei de un roșu aprins, își refăcea la loc machiajul bătător la ochi și se întorcea pe jos să-și ia mașina.

Aveau grijă întotdeauna să observe sensul curenților apei pentru a hotărî locul unde așa-zisul accident putea avea loc. Cred că atunci când au ucis-o pe biata Margery sângele a țâșnit pe costumul de baie al lui Carol și acesta fiind roșu – așa cum spunea adineauri domnișoara Marple – nu l-au observat. Când au pus costumele pe balcon la uscat, sângele s-a scurs. Ah, îl văd încă!

— Exact, spuse Sir Henry, îmi amintesc acum foarte bine. Individul se numea în realitate Davis. Uitasem că printre numeroasele sale nume false, figura și acela de Dacre. Da, o pereche extraordinar de abilă. M-am întrebat cum de nu au fost remarcate acele multiple schimbări de identitate. Cred în adevăr – așa cum spunea domnișoara Marple – că îmbrăcămintea e mai ușor de identificat decât figurile. Era un aranjament foarte subtil și, deși bănuit, Davis se făcea ușor confundat cu alte personaje; în plus, se punea întotdeauna la adăpostul unor alibiuri de neînlăturat.

— Domnișoara Marple, spuse Raymond, cum se face că deși duceți o viață atât de liniștită nu vă surprinde nimic?

— Cred că în lumea aceasta lucrurile se petrec de multe ori în același chip, răspunse domnișoara Marple. Vă amintiți de acea doamnă Green? Își îngropase cinci copii și fiecare avea viața asigurată în folosul ei. Asemenea situații este imposibil să pară curate.

Apoi oftă adânc:

— Se petrec multe lucruri urâte în micile noastre sate. Poate că sunteți prea tineri ca să vă dați seama până unde poate merge uneori răutatea omenească.

Ioan Georgescu

Nu poți să te-ascunzi...!

1

Inginerul Sorin Lupașcu depunea eforturi vizibile pentru a-și estompa emoția ce se dovedea tot mai copleșitoare. Pentru el, în acele clipe, era vital să aibă mintea limpede. Dorea să înțeleagă... să găsească cele mai potrivite răspunsuri la întrebările care-l chinuiau. Nu putea să îndepărteze imaginea soției sale moarte în patul conjugal, a camerei într-o cumplită dezordine, a inelului cu pietre prețioase pe care îl dăruise cu atâta plăcere și dragoste cu puține săptămâni în urmă, cadou costisitor prilejuit de aniversarea căsătoriei lor... Apoi cordonul telefonului strâns în jurul gâtului ei, chipul crispat până la desfigurare al soției sale, ușa dinspre etajul al doilea deschisă... Acum nu mai simțea decât o durere cruntă în cap și niște crampe puternice în stomac. Ca prin vis auzea vocea prietenului său, Radu Petrescu, care răspundea la întrebările ofițerului de poliție.

— Dacă am văzut starea în care era Sorin, spunea Radu Petrescu pe un ton puțin nesigur, ei bine, l-am dus acasă.

— La ce oră ați ajuns la domiciliul domnului Lupașcu?

— Cred că era nouă și jumătate. Îmi amintesc că am aruncat o privire la pendula de pe perete când am părăsit barul. Arăta ora nouă. Iar ca să ajungi din centru la locuința prietenului meu durează aproximativ o jumătate de oră.

— Așadar, după opinia dumneavoastră, domnul Lupașcu se întrecuse cu băutura și a fost necesar să-l conduceți până acasă.

— Este absolut exact, domnule căpitan.

— Soția lui era acasă?

— Ce să vă spun... nu mi-am dat seama.

Răspunsul lui Radu îl determină pe Sorin Lupașcu să tresară. Până în acel moment nu fusese capabil să urmărească decât frânturi din relatarea prietenului său, dar de această dată fu surprins.

— Luminile erau aprinse în casă?

— Da! După toate probabilitățile Angela era acasă. Jos era lumină, dar pe ea n-am văzut-o.

— Deci, ceea ce v-a determinat să credeți că totuși Angela

Lupașcu era acasă este faptul că lumina era aprinsă jos, concluzionă căpitanul.

— Cred că da.

„Radule, ar fi dorit să spună Sorin Lupașcu, ea era acasă. Am văzut-o la fereastră după ce am coborât din mașină. Îmi amintesc bine că privea afară”.

„Dar dacă totuși Radu n-a observat-o? Totodată, este posibil ca ea să nu fi fost la fereastră și mie să mi se fi părut numai că o văd. După ce băusem atât de mult, acest lucru ar fi fost posibil. Fără îndoială, Radu a spus adevărul. Nu avea motiv să mintă”, completă, mai liniștit, în gândul său Sorin Lupașcu.

— Foarte bine, spuse polițistul. Și după ce ați ajuns acasă...?

— Am intrat în biroul lui Sorin, l-am așezat pe o canapea, l-am învelit cu ce am găsit la îndemână, după care am plecat acasă. Angela nu a apărut și nici n-am auzit-o. Apoi, astăzi după-amiază am primit telefonul lui Sorin.

— Domnul Lupașcu?

Sorin tresări iarăși, fixându-și privirea asupra bărbatului care stătea la birou. Ținuta sa era impecabilă. Avea ochi albaștri, care nu clipiră când întrebă:

— Sunteți de acord cu afirmațiile domnului Petrescu?

Sorin Lupașcu ridică din umeri ușor descumpănit:

— Nu... Nu știam că avea un amant, îngână el, mirându-se singur că poate spune ceva.

— Lăsați asta... Vom discuta mai târziu pe o astfel de temă. Avem timp suficient. Spuneți-mi acum dacă aveți ceva împotriva celor declarate de prietenul dumneavoastră.

— Îmi amintesc cu certitudine că am intrat împreună în bar pentru a servi un păhărel. De asemenea, știu că m-am urcat în mașina lui Radu. Despre tot ceea ce a urmat nu sunt însă sigur. Eram atât de confuz!

— Domnule Petrescu, spuse căpitanul, vă mulțumesc că ați venit.

— Domnule căpitan, credeți că prietenul meu va fi reținut mult timp aici?

— Nu știu ce să vă răspund... Aș dori să ascult și versiunea sa.

— Totuși, dacă nu vă inoportunez, pot să aștept?

— Nu este nicio problemă, numai că s-ar putea să aveți cam mult de așteptat.

— Atunci... Radu ezită câteva minute, după care privi spre

prietenul său. Sorine, cred că mă înțelegi, mă voi duce acasă... Mioara, copiii... Mioara are să fie îngrijorată.

— Sigur că da, Radu!

— Când termini, te rog să ne dai un telefon. Sau, mai bine, ia un taxi și vino la noi! Te așteptăm...

— Bine, voi lua un taxi, Radule. Îți mulțumesc!

— Domnule căpitan... Radu Petrescu era încurcat și căuta cele mai potrivite cuvinte pentru a-și exprima gândurile. Domnule căpitan, vă voi atrage atenția asupra unui aspect pe care trebuie să-l rețineți. Sorin și cu mine ne cunoaștem de mult timp... Suntem foarte legați sufletește. Dar Anglea, soția lui Sorin, și cu mine aveam vederi diferite în foarte multe privințe. Acesta este motivul pentru care aseară nu m-a preocupat ideea de a vedea dacă era acasă. Am socotit că îl pot așeza pe Sorin pe canapeaua din birou și... Radu se opri și ezită din nou... în realitate, nu era un conflict fățiș, nimic serios. Dar eram firi diferite, fiecare își avea personalitatea sa.

— Da, știu cum se petrec lucrurile în asemenea situații.

Radu Petrescu se îndreptă spre ușă, se opri o clipă, privi rapid spre Sorin și apoi părăsi biroul.

Inginerul Sorin Lupașcu îl privea fix pe polițist în vreme ce acesta schimba banda din magnetofon. Durerea de cap se accentuase, iar junghiurile din abdomen deveniră și mai ascuțite. Regreta faptul că băuse atât de mult alcool.

— Și acum, domnule Lupașcu, spuse căpitanul Mircea Sava, preferi să-ți pun eu întrebări sau poți să-mi relatezi singur lucrurile, așa cum le cunoști dumneata?

— De unde să încep?

— Să zicem de ieri. Mai precis de când te-ai trezit în dimineața zilei de ieri.

2

Sâmbătă fusese o zi însorită, liniștită, o zi bună pentru o partidă de tenis, dar mai rămăseseră unele treburi neterminate în cursul săptămânii. În plus, se ivise perspectiva unui nou client. Sorin Lupașcu se trezise pe la ora nouă presentimentul că va avea o zi bună. Rămase câtva timp în pat, cu ochii ațintiți spre tavan, fumând prima țigară a zilei și ascultând respirația liniștită a soției sale, care dormea în patul alăturat. Apoi se dădu

jos din pat, făcu un duș, se bărbieri și își pregăti micul dejun.

Angela intră în bucătărie în momentul când își turna cea de a doua ceașcă de cafea. Purta o pijama și un halat foarte strâns pe talie. Părul îi era zbârlit, iar buzele nerujate lăsate în jos îi dădeau o expresie de nemulțumire. Îi întinse o ceșcuță ca să-i toarne și ei cafea.

— Iar mă doare spatele, se văită ea, întinzându-și oasele ca o pisică, înainte de a se așeza la masă și de a lua de pe scrumieră țigara pe care o fuma el. Trase adânc un fum și începu să tușească.

— Îți spun Sorine, dacă nu cumpărăm alte saltele...

Fu primul semn prevestitor al unei zile rele. Buna dispoziție cu care se sculase, începea să se destrame.

— Te dulci la birou? întrebă ea.

— Da, am ceva de rezolvat.

— Opresc mașina pentru mine.

— Desigur, e sâmbătă.

— Am de făcut o mulțime de lucruri.

— Nu uita să umpli rezervorul de benzină. E aproape gol.

— Mă așteptam. Așa se-ntâmplă întotdeauna. Lasă-mi ceva bani!

Sorin o privi mirat:

— Dar nu ți-a mai rămas nimic din ce ți-am dat ieri?

— Știi că ai haz! N-oi fi vrând să cumpăr lumea întreagă cu ceea ce mi-ai lăsat tu! Au fost cumpărături la băcănie, la măcelărie, curățenia în casă, rufele, mașina... Ce-oi fi crezând?

Sorin scoase din portofel câteva bancnote și le puse pe masă.

— Cred că are să-ți ajungă, Angela. Știi că ultimele două săptămâni au fost cam grele.

— Bine, dă-mi o țigară!

Angela luă ziarul de pe masă, îl desfăcu și parcurse în grabă prima pagină. Luă țigara de la Sorin fără să-și ridice ochii de pe ziar.

— La ce oră te întorci? întrebă ea când se pregătea să iasă din bucătărie.

— Nu știu, răspunse acesta în silă.

Autobuzul întârzia. Sorin Lupașcu aștepta nerăbdător în stația de la intersecție. Simțea o neliniște surdă, mocnită. Se bătu cu palma pe picior. Poate că ar fi mai bine să le lase pe toate baltă și să se ducă să bea. Cel puțin Angela ar avea un motiv de

gâlceavă.

Autobuzul se opri scârțâind, iar Sorin urcă. În afară de el mai erau puțini pasageri, fapt ce-i reaminti că era sâmbătă și că ar fi trebuit să fie în drum spre terenul de tenis. Trecu prin fața stației service unde lucra prietenul său Radu Petrescu, dar pe el nu îl văzu.

La birou se cufundă într-o serie de socoteli încurcate. Cifrele nu se potriveau și se încăpățână să refacă toate calculele. La ora prânzului se ridică necăjit și se duse la un expres să guste ceva. Rezistă ispitei de a intra într-un bar. Apoi se înapoie la lucru la fel de plictisit. Pauza de la prânz nu-i schimbase starea de spirit.

Deodată fu cuprins de o dorință nestăvilită de a bea. Avea nevoie de o băutură tare, care să-l zgâlțâie puțin și să-l readucă la o altă stare de spirit. Îl trecu un fior.

Știa că nu se poate opri la un singur pahar. Începu iar să lucreze, dar după o oră renunță. Strânse toate hârtiile. Se hotărî să-i telefoneze Angelei. Poate că s-a îmbunat între timp și ar vrea să meargă cu el să bea acel pahar de care avea atâta nevoie. Poate că l-ar asculta. Cu ea alături, s-ar opri la timp.

Telefonul sună. Auzi vocea lui Radu:

— Sorine, trebuie neapărat să te văd!

Vocea lui Radu era tremurătoare. Fără îndoială, se întâmplase ceva.

— Ce s-a întâmplat, Radule? întrebă Sorin alarmat.

— Îți telefonez din oraș. În zece minute pot să fiu la tine. Trebuie să-ți vorbesc.

Radu Petrescu sosi imediat. *Se* așeză într-un fotoliu alăturat și aprinse nervos o țigară. Era îmbrăcat în costumul său de lucru.

— N-are să-ți facă plăcere deloc, spuse el în cele din urmă. Poate că n-ar trebui să mă amestec eu în asemenea lucruri.

— Hai, dă-i drumul! Spune tot ce ai pe suflet!

— Bine, Angela a trecut pe la mine la stație nu cu mult timp în urmă. Tocmai își luase benzină și...

— Cred că face asta aproape în fiecare sâmbătă.

— Da, dar astăzi a trebuit să fac un drum în oraș. Îndată ce a plecat Angela, am primit un telefon de la o cunoștință care rămăsese în pană în apropierea hotelului *Continental.* Înțelegi? Nu chiar în fața hotelului, dar destul de aproape ca să pot vedea foarte bine intrarea principală.

— Și... și...

— Ei bine, tocmai înlocuiam o baterie la mașina aceea, când a apărut Angela.

Sorin aștepta urmarea cu un presentiment sumbru.

— Firește, am recunoscut îndată mașina ta. Dar nu puteam să-mi explic de ce Angela parca mașina în zona rezervată hotelului.

— Deci după aceea ai văzut-o coborând din mașină. Nu? Continuă!

— I-a ieșit în întâmpinare un individ, chiar în fața hotelului. Individul ieșea din hotel. S-au sărutat și după aceea au intrat...

— Să se sărute în stradă! Imposibil, nu era Angela. Te înșeli.

— Nu Sorine, era ea. Pot să jur. Dar cine m-a pus să vin să-ți spun toate astea! Văd că ești gata să explodezi.

Mânia lui Sorin era ca un torent interior violent și tumultuos, ca un râu, gata să-și reverse apele cu furie.

— Ce-ai de gând să faci? Unde te duci?

Sorin Lupașcu nu-și dăduse seama că se ridicase de la birou. Era acum cu mâna pe clanța ușii, cu ochii pironiți încă asupra prietenului său.

— N-ar fi trebuit! N-ar fi trebuit să-ți spun. Dar nu m-a răbdat inima când am văzut-o cu un alt bărbat după atâția ani de căsnicie. Am făcut rău?

— Ne vedem mai târziu.

— Ce-ai de gând să faci? Parc-ai vrea să...

— S-o omor?

— S-ar putea. Cred că ar trebui să merg cu tine. Să te ajut să te mai liniștești.

— Ca să-mi ții mâna stângă în timp ce-i înfig cuțitul cu dreapta?

— Nu, Sorine, nu vorbi așa!

— Să mă îmbăt, Radu. Asta-i tot ce vreau să fac. Să beau în neștire. Nu sunt un asasin.

3

Sorin Lupașcu simțea ochii albaștri ai polițistului scrutându-l stăruitor. Se cufundă mai adânc în fotoliu, încercând să-și rețină senzația de greață care-i venea de la crampele abdominale amestecate cu durerea cruntă de cap.

— Iată, domnule căpitan, reuși el să spună. Asta a fost ziua de sâmbătă. Radu v-a povestit restul. O zi rea.

— Și spui că după ce ai fost la bar, nu-ți mai amintești nimic?

— Totul e foarte tulbure, domnule căpitan. Mi se pare că văd câte ceva, dar în realitate nu e nimic. Îmi amintesc vag că m-am urcat în mașina lui Radu. Cred că îmi amintesc și că am ajuns acasă. Dar din momentul când am intrat...

— Nimic după aceea?

— Nimic. Un gol întunecos... până azi.

— Înțeleg. Căpitanul Mircea Sava făcu o pauză. Atunci, astăzi! Spune-mi ce s-a întâmplat astăzi!

— Oare ziua de astăzi există cu adevărat? Continui să cred că am să mă trezesc la un moment dat și că totul nu e decât un coșmar.

— Pentru moment, spuse polițistul, caută să te concentrezi asupra dimineții de astăzi. Când te-ai trezit în birou, știai unde te aflai?

— Da, știam.

Sorin Lupașcu se străduia să-și pună ordine în idei, dar îi era greu din cauza durerii cumplite de cap și a crampelor. După un efort continuă:

— M-am trezit cu o durere de cap îngrozitoare, una din cele mai îngrozitoare dureri de cap din viața mea. M-am dat jos din pat și m-am dus să-mi fac o cafea. Asta mi-a făcut bine. Ceva mai târziu, m-am întins pe pat și am adormit din nou. Când m-am trezit era ora unu și jumătate. Durerea de cap reîncepuse. Am luat aspirină. Un flacon întreg, dar nu mi-a făcut inimic.

— Și descoperirea corpului soției? întrebă căpitanul pe un ton apăsat.

— Da, mi-am dat seama cât era ceasul. Am început să o caut pe Angela. Am căutat-o în camerele de jos. Atunci m-am înfuriat. Mi-am adus aminte de cele ce-mi spusese Radu ieri. Am urcat și... și am găsit-o.

— Îți iubeai soția, domnule Lupașcu.

— V-aș spune, răspunse Sorin după o îndelungată tăcere, că eram căsătoriți de douăzeci de ani.

— Dar o iubeai? Infidelitatea ei nu a...

— Angela în brațele altui bărbat! Angela sărutându-se cu un alt bărbat! Evident, un asemenea lucru m-a zdruncinat. Mariajul nostru nu a fost dintre cele mai fericite, domnule căpitan.

Vorbind deschis, soția mea nu era o ființă agreabilă. N-avea dușmani, dar nu avea niciun prieten. Era o ființă dominatoare, egoistă, invidioasă.

Dacă este posibil ca un bărbat să iubească o astfel de femeie, atunci pot să spun că o iubeam.

— A fost vreodată vorba de divorț?

— O dată sau de două ori.

— Și cine a vrut să divorțeze?

— Ea.

— De ce? Căpitanul devenea din ce în ce mai insistent.

— Beau din când în când.

— Cei mai mulți bărbați beau.

— Da, dar nenorocirea este că nu țin la băutură. Mă dă peste cap imediat. Complet.

— După cele ce s-au spus aci azi după-amiază, am și eu aceeași impresie, confirmă ofițerul.

— În mod obișnuit beau de unul singur și mă trezesc într-un hotel, sau mai știu eu unde, fără bani, doborât, bolnav... Și nu-mi mai reamintesc nimic. Este ca și când s-ar fi lăsat o cortină.

— Și nu te întrebi niciodată ce-ai făcut, pe cine ai întâlnit sau unde...

— Până în prezent nu.

— Și de ce îți pui acum asemenea întrebări?

— Fiindcă am senzația că mă bănuiți că mi-aș fi omorât soția.

— Și ai omorât-o?

— Aș bănui mai degrabă pe un răufăcător neidentificat.

— Crezi deci că efectiv cineva a intrat în casă. S-a cățărat pe spalierul viței de vie, a urcat pe balcon și a intrat în casă pe ușa ce fusese lăsată deschisă ca să intre puțin aer în acea noapte călduroasă. Boabele de struguri verzi care au fost găsite strivite fac să se creadă că cineva...

— Da și starea camerei. S-a scotocit peste tot. Și nu uitați inelul care i-a fost scos de pe deget. Ea nu-l scotea niciodată.

— Domnule Lupașcu, ce l-ar fi făcut pe un hoț să intre în casa d-tale? Ai reputația unui om atât de bogat?

Această întorsătură bruscă a sensului întrebărilor îl luă pe Sorin prin surprindere. Trebui să facă un efort pentru a se adapta la aspectul nou al discuției. În cele din urmă spuse:

— Trebuie să recunoașteți, domnule căpitan că locuința mea are o înfățișare deosebită. Este posibil ca răufăcătorul s-o fi

privit din afară și să-l fi ispitit. El n-a avut de unde să știe că am la C. E. C. O sumă modestă... Nu cunoaște datoriile pe care trebuie să le achit, n-a știut că nu mi-am permis până de curând să-mi cumpăr o mașină.

— Totuși, casa are fără îndoială un aspect deosebit de plăcut.

— Am cumpărat-o în primii ani de căsătorie, când treburile mergeau altfel. Angela ținea mult să aibă o casă frumoasă.

— Soția d-tale avea un cont personal la C.E.C.?

Sorin Lupașcu păru surprins:

— Știați acest lucru?

— Am găsit un carnet de cecuri în cutia de bijuterii.

— Da, Angela era un spirit independent. Ținea să aibă banul ei. Îi dădeam când puteam. Nu în mod regulat. Au fost săptămâni când n-am putut să-i dau nimic.

— Domnule Lupașcu, cred că ți-ai omorât soția. Cred că ai fost adus acasă într-o stare gravă de către Radu Petrescu, dar în același timp cred că ai simulat în mare măsură această stare. Cred că ai așteptat până dimineața foarte devreme, din moment ce ai urcat pe spalierul viței de vie, că ai pătruns prin ușa deschisă de la balcon și ți-ai ucis soția în timp ce dormea. Apoi ai răvășit toată încăperea și i-ai smuls inelul ca să lași impresia că mobilul crimei a fost jaful și că ea a fost săvârșită de un bandit. Cred că ai coborât apoi în birou și ai dormit tot restul nopții și chiar după aceea. În fine, după-amiază l-ai chemat pe Radu Petrescu la telefon, afectând o criză de nervi.

— Era mai mult decât o criză de nervi, domnule căpitan, eram doborât, abrutizat complet.

— Ești arestat, domnule Lupașcu!

— Dar de ce l-aș fi chemat pe Radu dacă o omorâsem? De ce l-aș fi grăbit să vă anunțe? De ce n-am fugit?

— E lămurit. Să zicem că n-ai știut că ai omorât-o și că nu-ți dai seama de asta nici acum. Admit chiar că te găseai în starea despre care mi-ai vorbit. Dar crima rămâne. Ți-ai ucis soția!

— Motivul?

— Celălalt bărbat.

— S-ar putea susține și asta, spuse Sorin Lupașcu privind în gol.

Apoi, dintr-un salt ajunse la ușă. Străbătu coridorul în fugă. Întâlni un polițist în uniformă și îl îmbrânci. Ajunse afară, în plină lumină a soarelui. Îi atrase atenția un taxi care staționa. Fugi

spre el, sări înăuntru și îi spuse gâfâind șoferului:

— La aeroport! Repede de tot!

Taxiul porni în mare viteză. Dar după câteva sute de metri, într-un cartier de locuințe, îi spuse șoferului să oprească, plăti și coborî. Înaintă în grabă vreo cincizeci de metri, coti pe o alee până în spatele unei case care avea o scară de incendiu. Urcă până la acoperișul-terasă al clădirii și se așeză cu spatele rezemat de parapet. Respira normal pentru prima dată în cursul acelei mizerabile zile.

Rămase așa, lipit de parapetul acoperișului, cu picioarele aduse lângă corp, încercând să-și adune gândurile. Unde putea să fugă? Există o limită în posibilitățile unui om de a se face nevăzut. Își scoase portofelul și fu cuprins de o descurajare profundă. Cu banii pe care îi avea la el, nu putea ajunge prea departe. Era duminică după-amiază și la C. E. C. Era închis. Casa lui era desigur supravegheată de poliție. Nu-și putea lua nici mașina, nici banii, nici alte lucruri. Singura lui nădejde rămăsese Radu.

4

Radu îl privea pe prietenul său fără să-i vină să creadă ochilor. Îl invită repede în bucătărie, unde Mioara, soția lui, rămăsese pe scaunul ei. Era în așteptarea unui copil și se mișca greu.

— Ce... Ce-i cu tine aici?

Sorin Lupașcu se duse precipitat la fereastră, dădu perdeaua puțin deoparte și privi în curtea din spatele casei. Era liniște, casa nu părea să fie supravegheată. Se întoarse cu spatele spre fereastră. Radu stătea acum în spatele soției lui, cu mâinile pe umerii ei și cu degetele încleștate. Părea înspăimântat.

Mi-a telefonat căpitanul Sava chiar acum câteva minute. Știm totul. Poate c-ar fi mai bine să dispari fără întârziere.

— N-am omorât-o pe Angela, Radule!

— Nici nu poate fi vorba de așa ceva, dar...

— Unde sunt copiii?

— La mama, spuse Mioara. Vrei să-ți fac o cafea?

Luă ibricul și îl puse pe un reșou electric. Apoi scoase o ceașcă dintr-un dulap.

— Se pare că ai nevoie de ceva, îi spuse ea când îi turna

cafeaua.

Îi era sete. Se simțea istovit. Cafeaua fierbinte îi făcea bine.

— A venit poliția pe aici?

— Nu, răspunse Sorin Lupașcu.

— În cazul ăsta nu pot rămâne. Au să vină, sigur că au să mă caute acasă, la birou, aici și oriunde or socoti că...

— Dar te putem ascunde Sorine, zise Mioara.

— Mioara! izbucni soțul ei.

Femeia rămase înlemnită.

— Dacă noi nu l-am ajuta!

— Bine, bine, dar...

— L-ai ajutat pe Sorin ieri. Ai avut grijă de el noaptea.

— Adevărat, dar...

— Nu trebuia să-l duci acasă. Știai doar ce făcea Angela când auzea că a băut. Mai bine îl aduceai la noi, decât să fi stat acolo până după miezul nopții. Ne-am fi ocupat amândoi de el și n-ar mai fi avut toată povestea asta de azi.

— Mioara, am mai discutat deja chestia asta. N-are niciun rost.

— Nu, nu rămân, Radu. Nu vreau să aveți necazuri din pricina mea. Însă am nevoie neapărat de ceva bani. Îmi trebuie pentru drum. Vreau să plec din oraș.

Radu tresări, dar nu spuse nimic.

— Nu mult, n-am nevoie de mult. Doar ca să mă văd ieșit din oraș. Pe urmă am să văd ce-oi face.

— Să trecem în camera din față! spuse Mioara.

— Nu e timp, răspunse Sorin. Trebuie să plec repede.

— Putem sta de vorbă acolo, tot atât de bine ca și aici. Nu mă simt prea bine, s-ar putea să mi se facă rău. Dacă vine poliția, pot să-i rețin.

Încăperea din față era foarte curată, bine îngrijită. Într-un colț se afla un baston solid, noduros – o amintire de la bunicul Mioarei. Radu îl luă în mod inconștient și începu să-l bată cu palma nervos.

Sorin se duse la fereastră și privi afară. Strada era liniștită. Nu se vedea decât un copil într-o curte, agitându-se pe o tricicletă, și o fetiță care traversa strada.

— Radu!

— Urletul Mioarei îl puse pe Sorin în gardă. Se dădu deoparte, se lăsă pe vine, iar vâjâitul bastonului îi răsună puternic în

urechi. Nu-l lovise, ci îi trecuse doar foarte aproape peste creștetul capului. Se lăsă și mai jos, se răsuci pe picioare și îl lovi puternic pe Radu în abdomen, mai întâi cu pumnul drept, apoi cu stângul.

Acesta se prăbuși pe covor, ținând încă în mână bastonul care nu-i mai servea la nimic. Gâfâia din greu și rostea printre dinți:

— Poliția...! Au să-l găsească...! A omorât-o! Noi nu trebuie să fim amestecați în ticăloșia asta!

Sorin aruncă în treacăt o privire către Mioara, care stătea în genunchi lângă soțul ei.

— Bine i-am făcut! O merita! spuse el răstit. Multă sănătate, ție și copilului pe care îl aștepți!

Mioara coborî capul întristată. Plângea.

— Mult noroc, Sorin! Să ai noroc oriunde te-ai duce! Și-mi pare rău de cele întâmplate.

Recepționerul astmatic cu fața plină de coșuri de la acel hotel de mâna a doua fu încântat să primească de la Sorin un bacșiș gras și îl înscrise de formă în registru.

Apoi îl conduse într-o cameră de la etajul doi...

Când se trezi, știa unde se afla, chiar fără să deschidă ochii. Se simțea totuși istovit. Dar trebuia să fugă cu orice preț. Ieși din cameră. La biroul din hol nu era nimeni. Deci, nu avea cine să spună mai târziu poliției la ce oră părăsise hotelul. Merse pe jos vreo două sute de metri. Soarele era fierbinte. Se aștepta ca oamenii de pe stradă să-l remarce, să întoarcă după el capul, să-l fixeze curioși, dar nimeni nu-i acorda nicio atenție. La colțul unei stradele văzu o camionetă care staționa. Motorul nu fusese oprit și vibra surd. Să fie oare camioneta salvarea lui? Se opri, camioneta era goală. Inima îi bătea puternic. Sări în camionetă și porni în viteză. Din stradă se auzeau strigăte de protest.

Trebuia acum să-și încerce norocul. Camioneta furată va fi cu siguranță identificată, dar avea nevoie de ea, ca să iasă din oraș. Întoarse după un colț și înaintă pe o arteră principală unde circulația era foarte intensă. Știa că se află la câțiva kilometri de stația service unde lucra Radu Petrescu. Poate că, de voie, de nevoie, Radu îl va ajuta. Acesta părea să fie singur când opri camioneta în fața pompelor de benzină. Ridicându-se de la masa de lucru unde studia un prospect, Radu ieși și se îndreptă spre camionetă nu prea încântat.

„Radu – își spunea Sorin în gând – dacă ar fi Mioara în locul tău! Ea a vrut să mă ajute, a vrut să mă ascundă ieri. Ți-a făcut reproșuri pentru că m-ai dus acasă sâmbătă seara. A spus că...”

Se crispă când îi veniră în minte cuvintele Mioarei: „Mai bine îl aduceai la noi, decât să stai acolo până după miezul nopții.”

Când Radu ajunse la camionetă, Sorin coborî brusc. Erau acum față în față, corp la corp. Radu se trase un pas îndărăt, Sorin îl prinse cu mâna stângă de reverul hainei și ridică pumnul drept amenințător.

— Ai mințit la poliție, Radu! Ai spus că m-ai dus acasă la nouă și jumătate, că m-ai așezat în pat și că ai plecat imediat acasă. Dar ieri Mioara spunea că te-ai întors târziu, după miezul nopții. De ce ai mințit? Radu se îngălbeni la față, fălcile i se contractară și îl apucă pe Sorin strâns de mână. Atunci Sorin auzi niște pași în spatele lui. Se răsuci brusc. Bărbatul care stătea în fața camionetei ținea în mână un revolver îndreptat spre el.

— Stai, domnule Lupașcu! spuse el poruncitor.

Sorin aștepta ca glonțul să iasă din revolver. Dar la un moment dat simți o lovitură puternică în cap. Făcu trei pași clătinându-se și se prăbuși. Văzu doi oameni aplecați asupra lui. Unul avea un revolver în mână, iar celălalt un baston de cauciuc. După aceea, n-a mai văzut nimic.

5

Sorin își reveni. Era lumină.

Lângă patul lui se aflau căpitanul Sava și un alt bărbat îmbrăcat în alb. Ofițerul surâse blajin:

— Ne-ați dat mult de furcă, domnule Lupașcu.

— Am fost operat?

Sorin își dădea seama că fusese operat, dar ținea să i se confirme.

— Da, ați avut o apendicită. Vă supăra de mai mult timp, nu?

— Da, dar nu știam...

— Radu Petrescu a omorât-o pe soția d-voastră. Nu știați? După cele ce v-au auzit spunând cei care se aflau la stație...

— Îmi dădeam seama că mințise. Asta era tot.

— Da, Petrescu era amantul soției d-voastră, domnule Lupașcu. Povestea cu întâlnirea de la hotel a născocit-o el ca să vă deruteze. Știa cum veți reacționa. Știa că vă veți găsi refugiul

în băutură și ținea să vă aflați acasă beat în timp ce el avea să urce pe spalierul viței de vie și s-o omoare. De asemenea, ținea ca d-voastră să-i găsiți dimineața corpul neînsuflețit. Și mai ales ținea ca d-voastră și noi să credem că ați ucis-o în timp ce erați beat.

— Radu și Angela?

— Nu se mai văzuseră de mult timp, mai precis de opt luni. Dar până atunci se întâlneau cu regularitate. Când Radu Petrescu a aflat că va fi tată al unui alt copil s-a hotărât să rupă. Asta a determinat-o pe soția d-voastră să recurgă la șantaj. L-a amenințat că se va duce la Mioara și îi va spune totul. Așa-zisul d-voastră prieten a obținut tăcerea ei în schimbul sumei de 1000 lei pe săptămână pe care i-o dădea în fiecare sâmbătă după-amiază când d-voastră o trimiteați cu mașina ca să facă plinul. Apoi, în fiecare luni, soția d-voastră depunea banii în contul ei de la C. E. C. Extrasul de cont confirmă aceste depuneri efectuate regulat în cursul ultimelor opt luni și nu a fost nicio retragere în această perioadă.

Sorin respiră adânc.

— Dar cum ați aflat toate acestea, domnule căpitan?

— Mai întâi, am respins din capul locului povestea cu răufăcătorul care s-ar fi introdus în casă. Sunt polițist vechi și știu cum lucrează hoții. Camera era răvășită, dar se vedea clar că nu fusese un jaf. În afară de inelul care fusese scos de pe degetul soției d-voastră, nu lipsea nimic.

— Și inelul? L-a oprit el?

— Nu, l-a aruncat într-un canal. Cutia era la locul ei, încuiată. Mai târziu am găsit în ea un carnet de cecuri și zece bancnote de câte o sută de lei. N-a mai apucat să le depună la contul pe care-l avea la C. E. C. Vă amintiți de insistența mea în legătură cu situația d-voastră financiară și cu locuința pe care o ocupați.

— Da, spuse Sorin.

— Ei bine, în momentul acela vă socoteam asasinul soției d-voastră, dar m-am mirat când mi-ați spus că nu-i dădeați o sumă fixă în fiecare săptămână. Mi-ați spus acest lucru din proprie inițiativă, fără să vă întreb. Aveam deja cutia de bijuterii și carnetul de cecuri și mă întrebam dacă soția d-voastră nu avea anumite venituri care vă erau necunoscute. Am verificat și situația contului d-voastră de la C.E.C. și m-am convins că informațiile pe care mi le dăduserăți erau exacte. Aceasta mi-a

mărit curiozitatea asupra depunerilor săptămânale pe care le făcea soția d-voastră. Avea vreo slujbă care îi aducea acel venit? Sau poate că avea un amant care îi furniza fonduri? Radu Petrescu mi-a spus și mie că a văzut-o sărutându-se în stradă cu un individ și apoi intrând cu el la hotel. O întâlnise într-o sâmbătă după-amiază când avea mașina la dispoziția ei, situația părea foarte probabilă și explica și sursa din care proveneau depunerile acelea în fiecare luni. Apoi am mai făcut o descoperire, domnule Lupașcu. Am aflat că Radu Petrescu minţise în legătură cu cele petrecute sâmbătă.

— Mioara? îngăima Sorin.

— Da, am interogat-o și pe ea ca să aflu cum și-a petrecut domnul Petrescu timpul sâmbătă. La urma urmelor, s-ar fi putut ca el să vă fi adus acasă și să fi urcat apoi la ea în dormitor, în timp ce d-voastră dormeați. Mi se părea improbabilă această presupunere, dar în asemenea afaceri nicio ipoteză nu poate fi exclusă din capul locului. Soția lui mi-a confirmat însă că el stătuse la d-voastră acasă până după ora două noaptea. Și mă întrebam de ce un om n-ar spune tot adevărul, când ia inițiativa de a da o informație. Asta m-a făcut să-mi pun unele întrebări în legătură cu Radu Petrescu. Eram în posesia mai multor fapte. Erați pe de o parte d-voastră, un om care nu rezistă la băutură și după propria mărturisire, beat în seara aceea. Era soția d-voastră, care depunea aceeași sumă la C. E. C. În fiecare săptămână. Exista faptul că ea încasa probabil acești bani sâmbăta după-amiaza când se ducea să-și umple rezervorul de benzină. Și acum, presupunând că Radu Petrescu era sau fusese amantul ei, că înscenase povestea cu întâlnirea din fața hotelului, că banii proveniți din șantaj puteau fi încasați de la el...

— Radu este acum arestat?

— Da.

— Și a mărturisit?

— Imediat.

— Azi dimineață la stație, spuse Sorin erau doi bărbați. Veniseră să-l aresteze pe Radu? Nu cumva eu...

— Nu, îl întrerupse căpitanul Sava, continuam încă să verific presupunerile pe care le făcusem. Cei doi oameni aveau sarcina de a-l supraveghea. Aveam alți oameni prin preajma casei d-voastră, a casei lui Radu Petrescu și în alte câteva locuri. Așa se

obișnuiește.

Sorin rămase tăcut. Era copleșit de gândurile care se învălmășeau în mintea lui.

— Deci, eu nu mai sunt implicat cu nimic în această afacere.

— Poate ca martor. Dar nu vă faceți griji. Ați scăpat de orice neplăcere, chiar și de durerile acelea din abdomen.

— Da, dar capul tot mă doare.

Căpitanul Sava îl privi îndelung, înțelegător, fără să spună niciun cuvânt.

Kate Chopin

O bucurie... ucigătoare

Cunoșteam foarte îndeaproape – nu, nu puteam fi bănuit de ceva relații intime, pentru că nu era genul meu o astfel de legătură cu soția unui prieten – că doamna Galland avea ceva probleme cu inima. Tocmai din acest motiv eram conștient de faptul că decesul atât de neașteptat al soțului ei trebuie să-i fie adus la cunoștință cu cât mai multe menajamente. Iată că această sarcină dureroasă îmi revenea mie, deși nu o doream în niciun fel. Totuși, cineva mi-o luase înainte, pentru că – nu este o regulă – dar mai sunt oameni de acest gen, care nu au auzit de faptul că tăcerea poate fi de aur. Iar atunci când este vorba de o femeie, chiar dacă aceasta este atrăgătoare, multe lucruri se explică. Nu vă temeți, pentru că – din punctul meu de vedere – nu este vorba despre doamna Galland, care – ce-i drept – avea farmecul ei, pentru mine oarecum însă enigmatic, ci de sora sa, Karen, ce era tocmai pe placul meu din mai multe motive pe care nu are rost să le enumăr aici. Ei bine, tocmai aceea care-mi plăcea – Karen, deci – i-a comunicat în propoziții scurte adevărul despre soțul ei, ascunzând acel adevăr doar pe jumătate. Lângă ea mă aflam chiar eu, unul dintre cei mai buni prieteni ai domnului Joseph Galland, dar credeți că atunci când o femeie – fie ea chiar fermecătoare – deschide gura mai poți spune ceva?

Pe scurt, mă găseam în acea dimineață însorită în biroul meu, la redacția ziarului la care lucram de puține luni – prietenul meu intervenise pentru a fi angajat acolo –, când se primise știrea despre acel accident rutier în care Joseph Galland își pierduse viața. Fără a pune sub semnul întrebării veridicitatea acestui mesaj care mi-a stricat toată ziua – și veți vedea cum –, m-am

grăbit spre locuința familiei Galland în ideea de a o lua înaintea oricărui alt prieten mai puțin grijuliu în transmiterea tristei vești. Dar am făcut o mică eroare: am sunat-o în prealabil pe Karen.

Doamna Galland a recepționat frazele oarecum redundante, dar conținând totuși informația utilă ce o privea în mod direct, nicidecum cu abilitate, ci cu un torent de lacrimi, după care – eu având o semnificație în mare măsură neglijabilă – se aruncă în brațele surorii sale. După ce deznădejdea s-a mai atenuat, urcă în camera ei fără a permite nimănui să o urmeze.

Locul acțiunii se schimbă, ea având acum ca decor camera elegantă, mobilată confortabil, a doamnei Isabelle Galland. În fața ferestrei larg deschise spre o pajiște acoperită cu verdele crud al primăverii se afla într-un dulce repaus un fotoliu capitonat, care peste câteva momente adăpostea nu fără a geme oarecum nemulțumit din arcuri trupul copleșit de osteneală psihică aparținând doamnei Galland. Privea aproape fără adresă pe deasupra copacilor înmuguriți; sunetele unui cântec pe care cineva îl fredona în depărtare ajungeau la ea ca mângâierea blândă a unei șoapte, iar nenumărate vrăbii ciripeau, lipsite de orice grijă, sub streșini. Capul ei se sprijinea pe perna fotoliului; femeia – tânără, de obicei cu o față calmă, deschisă, ale cărei linii dovedeau de regulă reținere și chiar tărie sufletească – stătea acum nemișcată, cu o privire mohorâtă, fixată undeva printre peticele de albastru ale cerului. Din când în când, numai suspinele ei scuturau trupul oarecum firav, poate dornic de-o îmbrățișare cu adevărat bărbătească, ca pe al unui copil ce a adormit cu obrazul brăzdat de lacrimile supărării.

În atmosfera calmă ce-o înconjura fără a-i păsa de zbuciumul tinerei femei, ceva – care o învăluia încetul cu încetul –, mult prea subtil pentru a fi delimitat, curgea, se târa spre ea prin mirosurile și culorile ce umpleau văzduhul. În cele din urmă, acel „ceva”, pe care nu fără frică încerca să-l izgonească cu toată fermitatea, începea să aibă contururi din ce în ce mai clare.

Într-un târziu, ridicându-și capul de pe perna fotoliului, cu privirea lipsită de expresia inițială de prostrație și de teama ce-i urmase, un cuvânt abia șoptit îi scăpă printre buzele întredeschise. Acum ochii îi erau plini de strălucire, iar sângele clocotitor al anilor tineri îi încălzea trupul în mod plăcut. Cu răsuflarea tăiată, repetă acel cuvânt, care – se pare – pentru ea

reprezenta foarte mult: „Liberă, liberă, liberă!”

Nu-și punea nicidecum întrebarea asupra eventualei monstruozități a bucuriei care o însufleția. De altfel, o percepție curată și înălțătoare o determina să considere lipsită de trivialitate o astfel de întrebare.

Dincolo de mâinile reci, altădată tandre și bune, acum încrucișate pe piept, dincolo de chipul celui care-i fusese soț, acum imobil, pământiu, ea vedea cu bucuria pe care ți-o conferă doar tinerețea lunga înșiruire a anilor care urmau și care îi vor aparține integral numai ei. Numai ei și celui care-i va fi iubit... îl va chema nu peste mult timp, îl va avea mereu în apropierea ei, îl va păstra doar pentru ea. Știa unde să-l găsească, fusese de multe ori în casa lor, se plăcuseră, dar puținele clipe petrecute împreună le lăsaseră amândurora numai gustul neputinței și al dragostei neîmplinite...

„Liberă! În sfârșit, liberă!”, continuă ea să șoptească.

Îngenuncheată în fața ușii închise, cu gura lipită de gaura cheii pentru a fi auzită mai bine, Karen cerea voie să pătrundă în camera surorii sale:

— Isabelle, deschide ușa! Te implor... deschide ușa... O să te îmbolnăvești... Ce faci, Isabelle? Pentru numele lui Dumnezeu, deschide ușa!

— Lasă-mă, te rog! Nu mi-e rău, mă simt mai bine.

Da, este adevărat, se simțea mult mai bine pentru că se gândea la viața viitorilor ani, pentru că, prin fereastra larg deschisă a camerei sale sorbea cu nesaț și speranță însuși elixirul vieții.

Imaginația îi zburda spre acele zile care nu vor înceta să i se aștearnă în cale. Zile de primăvară, zile de vară, tot felul de zile numai ale ei și ale iubitului său. De pe acum îi simțea sărutările fierbinți, de dor nestins, și un fior îi scutură trupul. Murmură în gând o rugăciune ca viața să-i fie cât mai lungă... Numai până acum puține ore se gândea cu groază că viața i-ar putea fi lungă...

La insistențele surorii sale deschise în cele din urmă ușa, după care coborâră amândouă treptele. Le așteptam jos, în capul scărilor, rămânând contrariat atunci când în ochi i-am citit triumful.

Brusc, un zgomot mi-a atras atenția: cineva depunea eforturi pentru a descuia ușa de la intrarea locuinței.

Era însuși Joseph Galland, puțin cam murdar de pe urma călătoriei, în mână cu o mică valiză și nelipsita-i umbrelă. Se aflase departe de scena accidentului și nici măcar nu știa că avusese loc vreun accident. Se opri uimit de țipătul soției sale, ca și de mișcarea bruscă cu care încercam să-l ascund de privirile ei. Dar m-am mișcat mult prea încet...

Când – după puțin timp – a venit, medicul a constatat că numita Isabelle Galland decedase în urma unui atac de inimă provocat de o bucurie... ucigătoare.

Robert Pohl

Capcana

Soții Emory Sinclair ar fi trebuit să fie o pereche fericită. Erau proprietarii casei din New York în care locuiau, precum și ai unei somptuoase vile la Palm Beach, unde-și petreceau iernile. Iar bani aveau cu nemiluita.

Dar Emory Sinclair, care făcuse o mare avere înainte de a împlini treizeci și cinci de ani, încerca acum, la patruzeci și cinci, să o dubleze. Drept care, Helen Sinclair se simțea neglijată și plictisită și, ca să scape de urât, frecventa zilnic saloanele de înfrumusețare, unde se lăsa masată, coafată, ajustată. În consecință, deși avea treizeci și șase de ani, nimeni nu i-ar fi dat o zi peste treizeci.

Toate ar fi fost bune dacă Emory Sinclair nu și-ar fi concediat secretara. Nutrind convingerea că toate femeile sunt imbecile din născare, i-a făcut vânt fetei și l-a angajat în locul ei pe Paul Fanion. Doamnei Sinclair nu i-a trebuit mult până să remarce că tânărul secretar era un bărbat foarte atrăgător și necăsătorit.

Din biroul său de la etajul trei al imobilului în care locuia, Emory Sinclair mânuia mari fonduri valutare. Investindu-și vastul capital în toate colțurile globului, miza pe informații legate de iminența prăbușire a unui guvern, de asasinarea unui dictator, sau de ruinarea recoltei din cutare țară. Și, pentru ca secretarul particular să-i fie oricând la îndemână, a ținut morțiș să-l instaleze în locuința lui.

Paul Fanton, pe lângă îndeletnicirile sale obișnuite, avea grijă

și de conturile doamnei Sinclair. Și cum era plăcut la înfățișare și bine îmbrăcat, familia Sinclair îl invita adeseori la dineuri dacă se întâmpla ca numărul musafirilor să fie fără soț. Uneori, când Emory Sinclair era prea covârșit de treburi, Paul o însoțea pe doamna la teatru.

N-a trecut mult timp când intuiția feminină a lui Helen a avertizat-o de cele ce se întâmpla. Paul era foarte amuzant, dar Helen știa bine ce riscă înșelându-l pe Emory. Primejdia adăuga o nouă savoare la întreaga aventură.

Din legătura lor, începută ca un flirt banal, a izbucnit însă o pasiune mistuitoare, care i-a luat pe amândoi prin surprindere; i-a copleșit, au devenit conștienți că nu pot trăi unul fără de celălalt. Paul ar fi dorit să se ducă la Emory Sinclair și să-i spună totul, pe față, deși asemenea declarație ar fi atras după sine pierderea slujbei. Helen însă l-a oprit. În aparență, nu era decât o femeiușcă obișnuită, drăguță; totuși bărbia ei delicată trăda oarecare dârzenie, iar ochii de un albastru profund ascundeau sub privirea lor catifelată o bine tăinuită viclenie. Helen nu-și făcea iluzii cu privire la reacția lui Emory Sinclair, dacă i-ar fi cerut să divorțeze. Și apoi ea nu dorea niciun fel de avere personală, iar Paul beneficia de salariu doar atâta timp cât își păstra slujba. Iubire într-un apartament mizer, fără apă caldă, nu era o treabă pe gustul lui Hellen. Pe de altă parte, nu avea chef să se despartă de o avere care, după câte știe, depășea un milion de dolari.

În următoarele câteva săptămâni chibzui asupra a ceea ce era de făcut: de fapt, gândul acesta nu o părăsise niciun moment. Uneori, avea impresia că pe fața rotofeie și trandafirie a lui Emory adie un zâmbet batjocoritor și în acele clipe se întreba dacă nu cumva știe totul și se amuză în sinea lui; îl credea în stare să se joace de-a șoarecele și pisica. Acest fapt îi sporea senzația de frustrare și-i crea o stare de furie înăbușită. În mintea ei porniră să încolțească tot felul de idei cum să se descotorosească de el (se ferea de cuvântul „omor”, care nu-i plăcea), numai că nu găsea o cale care să nu fie violentă și să nu atragă bănuielile asupra ei. Dar Helen Sinclair nu se lăsa cu una cu două și, în cele din urmă, ticlui un plan ingenios.

Prilejul de a-l pune în aplicare se ivi în ziua când urmau să închidă casa din New York pentru lunile de iarnă. Helen se afla în biroul de la etajul trei, așteptând în timp ce Emory Sinclair

revedea împreună cu Paul niște hârtii. În mai puțin de o oră urmau să plece. Totul era pregătit: mobila fusese acoperită cu huse, valizele așteptau jos în hol, servitorii își primiseră simbriile.

— Acesta este biletul dumneavoastră de avion, doamnă Sinclair, îi spuse Paul îndreptându-se spre ea.

Helen văzu că Emory îi urmărea fața. Cum îi mai ura zâmbetul zeflemitor! Niciodată nu puteai ști ce gândește omul ăsta: o enigmă vie.

— Mulțumesc. Paul, răspunse ea, zâmbindu-i grațios.

— Paul trebuie să se ducă imediat în oraș cu hârtiile astea pe care le așteaptă Lazard, interveni Emory, așa că i-am cerut lui Johnson să-l conducă cu mașina. Noi n-o să mai avem nevoie de ea, o să luăm un taxi până la aeroport. Apoi, întorcându-se spre Paul: Spune-i lui Barton să cheme un taxi peste cincisprezece minute.

În timp ce Paul îi dădea valetului dispoziții la telefonul interior, mintea lui Helen lucra cu rapiditate. După ce Paul va fi plecat, ea va rămâne singură cu Emory în casă. Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușă. Inima îi bătea cu furie, dar își păstra o aparență foarte calmă când spuse:

— Atunci îl anunț pe Barton că poate să plece. După ce cheamă taxiul, nu mai avem nevoie de el.

Intră în camera ei, aflată cu un etaj mai jos, și ascultă cu nervii încordați. În aceste clipe de așteptare, revăzu în minte tot ce avea de făcut după plecarea lui Paul. Se stabilise ca ea și Emory să se ducă împreună la aeroport, de unde Helen urma să ia avionul spre Florida, pentru a face o vizită familiei Henderson, la care avea să stea timp de o lună, înainte de a-și deschide vila de la Palm Beach. Emory pleca la Chicago, unde urma să locuiască trei săptămâni la clubul Monahan, după care avea să vină s-o ia pe Helen de la Hendersoni. Paul se ducea în Philadelphia, la familia lui. Totul era perfect.

Timp de trei săptămâni nimeni nu va afla nimic. Cei de la clubul Monahan, când vor constata că Emory nu a sosit, își vor închipui că și-a schimbat planul. Și în momentul când se va constata că nu e nicăieri de găsit va fi deja prea târziu. Ceea ce-i rămânea ei acum de făcut era foarte simplu, o chestiune de sincronizare. Și când totul se va termina, nu va avea decât să trimită niște telegrame. Metoda era cu totul lipsită de primejdii

pentru ea.

Zgomotul ușii din față care se deschise și se închise o făcu să se ridice în picioare. Când ajunse la fereastră, mașina tocmai demara. Acum că Paul plecase, trebuia să scape de Barton. Își luă în grabă mantoul, poșeta și mănușile. O ultimă privire în oglindă, o ușoară rearanjare a căciuliței de blană, ca să arate și mai cochetă, și apoi intră în liftul cu care coborî la parter.

— Barton, domnul Sinclair s-a răzgândit, îi spuse valetului. Va pleca mai târziu. Lasă-i valizele aici în hol, iar pe ale mele du-le la taxi. Spune-i șoferului să aștepte câteva minute.

Barton se întoarse după ce-i executase ordinele, dar Helen îl asigură că nu mai e nevoie să aștepte. După plecarea valetului, încercă ușa din față, pentru a se convinge că e bine închisă.

Își consultă ceasul. Urmau să plece spre aeroport la zece treizeci. Acum era zece și douăzeci și patru de minute. Se îndreptă spre coridorul care ducea din hol la bucătărie, aprinse lumina și deschise un dulăpior, a cărui ușă masca întrerupătoarele și tabloul electric. Pe un raft, sub tablou, se găsea o cutie de carton cu felurite siguranțe. Le cercetă: unele erau noi, altele arse. Scoase o siguranță arsă și o așeză la îndemână pe raft, apoi se întoarse în hol și aștepta lângă ușa liftului. Întreaga casă părea moartă, cufundată în tăcere. Avea impresia că așteptarea nu va mai lua sfârșit. Se străduise să nu se gândească la nimic, dar imaginația ei o lua razna. Când simți că începe să tremure, se întrebă dacă va avea tăria să ducă totul la bun sfârșit.

Înțepeni brusc când auzi ușa biroului lui Emory închizându-se cu zgomot și apoi pașii lui grei îndreptându-se spre lift. Așteptă să audă bâzâitul motorului, după care se repezi în coridor, la tabloul electric, întinse mâna, demontă siguranța pe care scria „Ascensor”, și introduse în locul ei siguranța arsă; pe cea bună o trânti în cutie și închise ușa dulăpiorului. Respiră adânc. Acum urma partea cea mai cumplită.

În timp ce străbătea în goană coridorul, îl auzi bătând de zor în ușa liftului oprit între ziduri. Când ajunse în hol, bubuiturile se reverberau în tot puțul liftului, asurzind-o, înnebunind-o. Dar când tocurile pantofilor ei țăcăniră pe dalele de marmură din hol, izbiturile în ușă încetară brusc. Pe măsură ce se apropia însă de ușa de la intrare, bubuiala reîncepu violent, umplând întreaga casă de larmă; deodată, un răcnet înfiorător făcu să-i

îngheț sângele în vine. Deschise ușa smucind-o, apoi o trânti în urma ei și se opri pe prima treaptă, trăgând adânc aer în piept. Îl văzu pe șoferul taxiului holbându-se la ea. *E posibil să fi auzit*? se întrebă îngrozită. Rămase locului, ascultând atentă, în timp ce se prefăcea că scotocește prin poșetă. Nu era cu neputință să se fi auzit ceva până acolo și apoi ușa nu fusese deschisă decât o frântură de secundă. Își recăpătă stăpânirea de sine, coborî scările în fugă și urcă în mașină.

— Te rog, grăbește-te, că pierd avionul, rosti cu o voce gâfâită.

În avion luă o pilulă de dormit și-i ceru stewardesei să nu fie deranjată. Se trezi când aterizau în Florida. Soții Henderson o întâmpinară la aeroport și o conduseră la casa lor de pe plaja scăldată în soare.

În primele câteva zile, Helen Sinclair își alungă orice gând din minte. Înota; juca tenis; făcea cumpărături. Nicio clipă nu era singură. În fiecare seară se dădea câte o petrecere pe undeva, iar când se ducea la culcare lua somnifere. Se dovedea capabilă să-și mențină conștiința liniștită. În cea de-a șasea noapte, visă însă că cineva izbea cu pumnii în ușa camerei ei, că se târî până la ușă, dar când încercă s-o deschidă, rămase cu clanța în mână. Bănuielile continuau fără oprire. Înnebunită de spaimă, se năpusti în ușă, agățându-se cu unghiile de ea. Dar ușa rămase neclintită ca o stană de piatră.

Se deșteptă țipând, leoarcă de sudoare. Câtva timp stătu în capul oaselor, ascultând. Casa era învăluită în liniște deplină. Nimeni n-o auzise strigând. Întrebarea pe care zile întregi încercase să o înăbușe țâșni acum la suprafață. Oare Emory murise sau mai trăia încă? Această întrebare nu se mai lăsa ocolită; mintea ei părea să aibă o viață proprie asupra căreia își pierduse controlul. Cu o înfiorătoare limpezime îl vedea în fața ochilor pe Emory, întemnițat în cușca liftului, strigând după ajutor, ghemuit pe podea, izbind cu pumnii în ușă; și murind lent, inexorabil.

Helen simțea că nu mai poate îndura. De-ar reuși măcar să povestească cuiva. Privirile îi lunecară spre telefonul de pe noptieră. Se întrebă dacă va avea curajul să-l cheme pe Paul. Ridică receptorul și formă numărul pentru a cere o convorbire interstatală, dar înainte ca operatoarea să-i răspundă, lăsă din nou receptorul în furcă. Ar fi fost prea periculos. Își dădea seama

că era vorba de un lucru pe care va trebui să-l păstreze numai pentru sine, pe vecie.

Dar pe măsură ce treceau zilele, conștiința lui Helen Sinclair se despovăra. Și după trei săptămâni, întreaga întâmplare lunecase în trecut, încetând să o mai tortureze.

În acea seară, Hendersonii dădeau o petrecere pentru a sărbători ziua ei de naștere. Se afla în mașină cu Lois Henderson, amândouă ducându-se la coafor, când prietena ei o întrebă:

— La ce oră va sosi Emory?

Helen tresări. Aproape uitase că astăzi era ziua în care Emory ar fi trebuit să vină.

— Bănuiesc că în cursul după-amiezii, răspunse.

— Mă rog, dac-o fi semănând cu bărbatu-meu, o să-și amintească la anul că a fost ziua ta, comentă Lois.

— Exact așa-i și Emory, râse Helen.

Își aduse aminte, cu o ironie crispată, că în urmă cu două luni admiraseră împreună un superb colier de smaragde; Emory decretase însă că e prea scump, dar Helen își făgădui să și-l cumpere de îndată ce se va întoarce la New York.

După masă urcă în camera ei să se odihnească puțin înainte de petrecere și-și repetă în gând cum trebuie să se comporte când Emory nu se va arăta. Va trebui să-i lase pe Hendersoni să vadă că e îngrijorată, dar nu va întreprinde nimic până a doua zi. Dimineață va telefona la clubul Monahan în Chicago și lui Paul în Philadelphia. O să-l anunțe pe Paul că se reîntoarce la New York și o să-i ceară să-i comunice lui Barton să redeschidă casa. O să-i mai ceară lui Paul să anunțe dispariția lui Emory. Totul o să meargă ca pe roate. Și până o să ajungă ea la New York, partea neplăcută se va fi terminat. Începu să viseze cu ochii deschiși la o călătorie în Europa, la Paul, la o cununie discretă.

Mai târziu, după ce se îmbrăcă și coborî scările, intră în salon și se pomeni față-n față cu Emory Sinclair. Rămase împietrită, simțind că se făcuse albă ca varul. Avu impresia că o să leșine. Se căzni să vorbească. Buzele i se mișcară, dar nu reuși să articuleze niciun sunet. Emory stătea în picioare, cu un pahar în mână, și o privea zâmbind în felul lui batjocoritor.

— Bună, Helen, îi zise, arăți de parc-ai fi văzut un strigoi.

Se uită la el, mută, întrebându-se ce s-o fi întâmplat. Nu era

cu putință să se fi salvat singur din lift. Probabil că l-a scos șoferul de taxi sau Barton. Da, asta era – Barton. El era singurul care avea o cheie a casei. Probabil că uitase ceva și se întorsese. Helen se prăbuși într-un fotoliu.

— Nu mă simt bine, încercă să spună, dar nu izbuti decât să scoată un murmur indistinct.

Fără să rostească o vorbă, Emory se îndreptă spre bar, turnă o băutură și i-o oferi. Whisky sec. Helen îl sorbi până la ultima picătură.

— Nu încerca să vorbești, îi spuse el și, așezându-se alături, își aprinse un trabuc.

Helen rămase liniștită, simțind cum, treptat îi revin puterile. Privindu-l pe sub gene, încerca să citească pe fața lui dezlegarea misterului.” Mă ține în șah”, își spuse ea.

— Acum ți-ai mai revenit, i se adresă Emory după un timp. Crezi că poți rezista la o surpriză?

Se înclină în față, urmărind-o, dar Helen nu-i răspunse.

Emory își lăsă trabucul într-o scrumieră și își vârî mâna în buzunarul hainei.

— De data asta n-am uitat că-i ziua ta. Scoase din buzunar o cutie neagră și i-o întinse, deschizând capacul. Îți aparține, adăugă el.

Helen întinse o mână șovăitoare. Pe un culcuș de satin alb scânteia colierul de smaragde. Se uită la colier, apoi din nou la fața lui Emory, încercând, descumpănită, să-i scruteze taina.

— Când l-ai...

— L-am cumpărat când m-am dus în oraș, în dimineața plecării. Țineam să-l iau înainte de a pleca la Chicago.

— Te-ai dus în oraș în dimineața aceea? se auzi ea întrebând.

— Da, de asta nu am venit cu tine la aeroport, îi răspunse, însoțindu-și cuvintele de un zâmbet ciudat. I-am cerut lui Paul să te anunțe că m-am dus eu în locul lui cu hârtiile acelea pe care le aștepta Lazard. Nu voiam să ai vreo bănuială. Doream ca darul să fie o adevărată surpriză.

Helen scoase un țipăt:

— Paul rămăsese sus, în biroul tău?

— Desigur, l-am lăsat să pună hârtiile la punct.

Helen se ridică în picioare, tremurând toată, și se încleștă de speteaza unui scaun ca să nu se prăbușească.

Emory o privi amuzant, batjocoritor.

— Pe urmă m-am întors acasă, să-mi iau valizele, și Paul mai era acolo.

Îl privi cu ochii dilatați de groază, amuțită, și cu fața ca de cenușă.

— Și când am plecat, încă mai era acolo, adăugă Emory cu calm.

Pat McGerr

Falsa valoare a unei iluzii

1

În vreme ce dormea adânc, James Brock fu năpădit pe nepusă masă de unul din acele vise grele, care îl urmăreau de atâta vreme. Strigătul cumplit pe care îl percepu cu întreaga sa ființă făcea parte tot din visul acela. Trezindu-se brusc, realiză că de fapt fusese glasul real al soției sale, pătrunzător și plin de groază. Observă imediat că Sally se afla lângă el, în patul conjugal, apăsându-și gura cu o mână, iar cu cealaltă arătând spre birou. În clipa aceea se auzi o împușcătură, iar femeia se prăbuși pe pernă.

Instinctiv, Brock dădu pătura la o parte și se aruncă după umbra întunecată de lângă birou. Din nou răsună o împușcătură, glontele rănindu-l la umărul stâng. Aflat în plin avânt, el se azvârli cu atâta furie asupra intrusului, încât arma îi zbură acestuia din mână, căzând apoi ceva mai departe. Străinul – cu dorința de a se face cât mai repede nevăzut – se smulse din strânsoarea lui Brock și dispăru pe ușa deschisă pe care de altfel și venise. Urmăritorul său. Se lovi cu piciorul stâng, desculț, de pistolul căzut pe podea, se opri, ridică arma, apropiindu-se apoi de fereastră. Apucă să observe cum intrusul se făcea nevăzut printre copacii ce înconjurau clădirea, urmele pașilor lui observându-se foarte clar la lumina lunii, pe stratul subțire de zăpadă. Gândindu-se instinctiv la soția lui, realiză faptul că de acum înainte nu se vor mai certa niciodată...

„Sally e moartă, iar eu...”, își zise el în gând.

2

— Apoi cred că am leșinat.

Brock trebui să repete mereu și mereu întâmplarea cu pricina, mai întâi la poliție, apoi avocatului său și în cele din urmă în fața tribunalului.

— După ce mi-am revenit, a trebuit să mă lungesc pe canapea, deoarece capul îmi vâjâia nebunește. Mi-am adunat toate puterile și am încercat s-o observ pe Sally. Am constatat că nu mai respira. Apoi am sunat la poștă, dar se pare că nu am fost prea clar. Totuși, domnișoara aceea a înțeles despre ce este vorba și a informat pe cine trebuia. Eu nu a trebuit decât să aștept...

Unul dintre polițiști, un căpitan trecut de vârsta a doua, îl asculta cu un aer prietenesc, punându-i doar câteva întrebări. A manifestat o anume bănuială numai atunci când Brock îl descrise pe intrus.

— Afară, pe zăpadă, se văd urmele. Vă pot spune ele ceva despre cât era el de înalt? Nu cumva v-ar putea ajuta să-l identificați?

— Dar nu se vede nicio urmă, răspunse căpitanul. Și chiar dacă ar fi existat niște urme, le-ar fi acoperit zăpada...

— Ce neșansă, își spuse Brock, gândindu-se în momentul acela la cu totul altceva.

— Așa cum bine știți, la sfârșitul lui noiembrie pe acolo nu prea mai sunt oaspeți. Locuința dumneavoastră este singura ocupată până la această dată.

— Cunosc, răspunse Brock. Familia Glessing, vecinii noștri s-au întors în oraș încă de acum zece zile. Cred că acel care ne-a agresat a mizat pe faptul că acolo totul era pustiu, fapt ce constituia pentru el un bun prilej de a fura câte ceva.

— S-ar putea, gândi cu voce tare căpitanul.

În acel moment, din dormitor își făcu apariția doctorul, pe care căpitanul îl întrebă:

— Totul este în regulă, doctore?

— Da, tocmai am terminat. Dar a fost un nonsens să chem salvarea aici până a nu se lumina de ziuă.

— Îl las aici pe sergentul Tate, zise căpitanul. Dumneavoastră, domnule Brock, ce aveți de gând să faceți? Rămâneți sau mergeți cu noi în oraș?

— Rămân aici, deși poate că v-aș putea fi de folos în urmărirea și prinderea făptașului.

— Treaba asta lăsați-o pe seama noastră. Dacă el se mai află

încă în pădure, îl găsim până dimineață. Dacă a reușit să o șteargă, atunci treaba o să dureze ceva mai mult. Sunteți gata, doctore? Putem pleca?

— Da. Domnule Brock, continuă el, nu trebuie să vă faceți griji din pricina rănii de la umăr. Pansamentul pe care vi l-am aplicat este suficient. Cel puțin de această dată norocul a fost de partea dumneavoastră.

„Ce să spun, am avut noroc, gândi Brock în vreme ce urmărea mașina poliției care cobora pe serpentina îngustă. Încerca să nu se gândească la faptul că în dormitor somnul de veci al soției sale era vegheat de un tânăr sergent de poliție.

3

A doua zi, căpitanul începu să se intereseze de cu totul alte lucruri, părând că părăsește pentru moment problema depistării asasinului.

— Este al cincilea an de când vă petreceți vara aici, nu-i așa domnule Brock? De fiecare dată ați rămas până în noiembrie?

— Nu. Până acum ne-am întors în oraș de fiecare dată la sfârșitul lui octombrie. Știți, soția mea iubea viața în mijlocul naturii. Nu se sătura niciodată să umble hai-hui pe dealurile împădurite sau să pescuiască în pârâie. În acest an a hotărât să rămânem aici cât timp ne va permite vremea.

— Dar dumneavoastră nu erați grăbit să vă întoarceți la slujbă?

— Păi, ce să vă spun? Slujba mea putea aștepta mult și bine. În glasul bărbatului domina un vădit ton de amărăciune. Știți, lucrez la firma familiei.

— A familiei dumneavoastră?

— Nu, a familiei soției.

În cele din urmă, sesizând lipsa de tact a întrebărilor formulate de căpitan, Brock izbucni:

— La dracu, unde vreți să ajungeți cu întrebările astea, căpitane? Soția mea a fost ucisă, în vreme ce dumneavoastră vă băgați în viața mea personală. Credeți cumva că punându-mi tot felul de întrebări indiscrete veți reuși să-l prindeți pe asasin?

— O să-i găsim noi, nu vă fie frică, răspunse polițistul. Știu că vă aflați într-o pasă proastă, dar noi trebuie să luăm în considerare toate posibilitățile.

În consecință, James Brock trebui să răspundă la tot felul de întrebări, în aparență fără niciun rost, până când discuția le-a fost întreruptă de sosirea fratelui lui Sally. James și Richard schimbară câteva fraze de condoleanțe și abordară probleme legate de înmormântare. Deși cei doi nu se prea iubeau, acum erau însă reținuți, date fiind împrejurările morții sărmanei Sally.

4

Ce este drept, Brock nu bănuia nimic despre situația periculoasă în care ajunseseră lucrurile. El a înțeles acest fapt numai după ce a trecut în revistă edițiile de seară ale ziarelor:

În ceea ce privește relatarea lui despre intrusul înarmat, ziarele conțineau remarci sceptice, de genul! „după cum afirmă Brock”, „zice Brock”, „după presupunerea lui Brock...” etc.

„Ah, Doamne! zise Brock pentru sine, cu glas tare totuși. Gazetele scriu ca și când aș fi premeditat nenorocirea, ca și când n-ar fi existat niciun asasin, ca și când... Ah, Doamne!”

Panica de care părea brusc invadat se risipi însă cu repeziciune. În acest sens a fost ajutat de faptul că îl văzuse cu ochii lui pe asasin. „Se înțelege că-l vor găsi, gândi el, și eu asta toate se vor lămuri... Am arma cu care s-a tras... în mod sigur, trebuie să-i afle proveniența. Mai ales că asasinul și-a lăsat amprentele pe ea”.

5

La următoarele interogatorii, James Brock rezistă cu mult calm. Comportamentul său s-a păstrat în aceeași notă chiar după înmormântarea soției sale, când – de altfel – fără să înțeleagă motivul, a fost arestat. Năucit, învinuit de uciderea lui Sally, medita cuprins de neîncrederea în dreptate într-o mică celulă a închisorii locale. Nu aștepta ajutorul nimănui, fiind convins că trăiește un vis urât, al cărui sfârșit îl aștepta totuși cu înțeleasă nerăbdare.

Gravitatea situației i-a fost cât se poate de clară în momentul când s-a aflat în prezența avocatului trimis de cumnatul său.

Omul legii îl puse la curent cu câteva noutăți. Problema provenienței armei ucigașe fusese lămurită pe deplin. Ea aparținea vecinului său.

— Cum? Pistolul lui Jeff Glassing? întrebă Brock înnebunit. Bine, dar n-are nicio legătură logică...

— Au forțat broasca ușii locuinței lui Glassing și au răscolit toată casa. Proprietarul a declarat că păstra arma într-un sertar al biroului.

— Asta înseamnă că individul îl furase de acolo mai înainte de a veni la noi! zise Brock, aflat acum într-o dispoziție mult îmbunătățită. E posibil, nu? Este cea mai relevantă dovadă că a existat un răufăcător, chiar dacă poliția nu a reușit încă să-i dea de urmă. Atunci din ce motiv sunt ținut la închisoare?

— Poliția are altă teorie, spuse avocatul. Glassing afirmă că știați și dumneavoastră de pistolul lui...

— Desigur, știam. Glassing putea sosi acolo, la casa lui de odihnă, numai la sfârșit de săptămână, iar soția sa – cam nervoasă – se temea când trebuia să rămână acolo singură. Din acest motiv i-a cumpărat pistolul cu pricina. Bun, și ce-i cu asta? Nu cumva poliția crede că eu am devastat casa lui Glassing, că eu aș fi sustras pistolul, urmărind apoi să... Bine, dar asta-i adevărată demență!

— Situația trebuie apreciată foarte exact, zise avocatul. Familia Glassing o părăsit locuința de vacanță în urmă cu zece zile. Așa încât, acolo sus pe deal ați rămas cam singur, având deci suficient timp pentru a putea pregăti totul și pentru a pune în aplicare planul pe care l-ați elaborat. Cel puțin așa privește poliția chestia asta...

— La toți dracii, să vă spun eu cum vede poliția treaba asta! Ea trebuie să-l prindă pe asasin, numai că asasinul s-a făcut nevăzut. În această situație, poliția nu dorește nimic mai mult decât să aibă pe cineva după gratii pentru a putea declara închis acest caz, fără ca dumnealor, polițaii, să-și fi ridicat măcar fundul de pe scaun. Căutările pentru prinderea acelui individ au fost oprite, nu?

— Am convingerea că n-au fost oprite, încercă să-l liniștească avocatul, dar speranța de a-l găsi este din ce în ce mai mică.

— Chiar nu i-au găsit amprentele?

— Nu, probabil că făptașul avea mănuși.

Veștile proaste curgeau una după alta. Niciun fel de amprente! Pistolul furat din locuința vecinului! Și zăpada care a acoperit urmele pașilor! Și, mă rog, ce mai are poliția împotriva mea?

— Pe pijamaua dumneavoastră, în jurul rănii primite, s-au găsit urme de praf de pușcă. După părerea poliției, aceste urme constituie dovada cea mai sigură că este vorba despre o rană pe care v-ați provocat-o singur. În cel mai rău caz, ea demonstrează că s-a tras foarte de aproape.

— Ce să vă spun... Auzi, că s-a tras foarte de aproape! exclamă Brock. Păi dacă tocmai fugeam spre derbedeul ăla care a tras! Dumnezeule! Am senzația că mă scufund tot mai adânc în mocirlă! Se pare că nimic nu mă mai poate salva!

6

Acum, toate știrile publicate în ziare referitoare la acest caz erau cât se *poate* de clare. Ele nu vorbeau decât despre vinovăția lui Brock, dar lăsau să se înțeleagă faptul că nu există nicio dovadă despre existența acelui individ, în afara afirmației, nedovedite, a lui Brock.

Chiar și datele cele mai simple din biografia lui James Brock – cel puțin așa i se părea lui – erau astfel stilizate și aduse din condei, încât și acestea erau în defavoarea lui.

— Membrii juriului trebuie să vină la tribunal fără a fi influențați în prealabil și fără să fie porniți împotriva cuiva! strigă Brock, aruncând pe masă un braț de ziare, atunci când avocatul său îl vizită din nou. Dacă ziarele vor continua să prezinte lucrurile pe acest ton, cetățenii întregii țări vor fi asmuțiți împotriva mea. Cum este posibil una ca asta?!

— Ce să vă spun, domnule Brock. De asta n-avem cum ne apăra. În ciuda faptului că ziarele au făcut publice unele lucruri neadevărate.

— Bine, dar procedându-se astfel adevărul va fi falsificat. Asta urmăresc ziariștii noștri? zise Brock repezindu-se asupra ziarelor pe care le mototoli și le aruncă într-un colț. Nu neg că Sally era bogată iar eu sărac. Un agent fără nicio importanță la o mică dar prosperă societate; da, ăsta eram când am început să umblu cu Sally. Iar apoi m-am trezit dintr-o dată vicepreședintele firmei. Dar nu ăsta a fost motivul pentru care m-am căsătorit cu Sally! În niciun caz! Dar și dacă ar fi fost, de la căsătorie din interes la crimă este o cale foarte lungă, nu găsiți?

— Ba da, desigur, fu de acord avocatul.

— La început, între noi doi... Sally și cu mine, adică, a fost

ceva aparte, ceva frumos, continuă Brock. Numai că asta n-a durat prea mult. Motivul principal l-a constituit Richard, cumnatul meu. El voia să mă ocup mult de fericirea lui Sally și mai puțin de întreprindere, unde ideile mele erau în permanență tratate cu suficiență. Au apărut discuțiile, iar Sally a alunecat în patima beției, eu urmând-o aproape imediat. Dar sunt convins că toate acestea le-ați aflat deja de la Richard.

— Da, e adevărat, Richard m-a introdus puțin în viața dumneavoastră particulară.

— Despre viața noastră particulară știu mulți oameni; vreau să spun, dintre cei care au fost martori. Numai că acum asta nu-mi este de niciun folos, știți?

— Este adevărat, acum nu v-ar putea ajuta nici măcar martorii care ar fi în stare să demonstreze că în căsnicia aceasta eșuată dumneavoastră nu purtați nicio vină. Atâta vreme cât adevăratul asasin nu va fi prins, nimeni nu vă poate ajuta. Am însă o veste bună pentru dumneavoastră. Domnul Richard Stevenson, cumnatul dumneavoastră. A angajat un detectiv particular pentru a ajuta poliția.

— Asta-i foarte frumos din partea lui, deși mă surprinde puțin. Nu sunt prea bucuros să primesc dovezile de dragoste pe care mi le arată. Mă îndoiesc însă că ar pune la bătaie banii lui Sally pentru a mă scoate din închisoare. Dumneavoastră ce credeți?

— Posibilitatea asta nu vă surâde, într-adevăr, zise avocatul. Atâta vreme cât sunteți suspectat de uciderea soției dumneavoastră, n-o puteți moșteni...

— Da, da... Dacă voi fi eliberat, mie îmi va reveni tot ce aparținuse până acum lui Sally, în primul rând jumătate din întreprinderea „Stevenson Company”. În cazul însă că voi fi condamnat, totul îi va rămâne lui Richard.

— Domnul Stevenson este convins de nevinovăția dumneavoastră, îl asigură avocatul. Am discutat serios această problemă înainte de a mă hotărî să accept acest caz. El vrea ca asasinul sorei lui să fie prins și tradus în fața tribunalului. Se-nțelege că domnul Stevenson este interesat ca povestea asta să nu degenereze într-un scandal, care ar fi de neevitat dacă dumneavoastră ați apărea în fața tribunalului și ați fi condamnat pentru crimă.

— O chestie tipică pentru iubitul nostru Richard, continuă Brock spusele avocatului. Dacă ești asasinat de un străin, asta

nu-i nicio problemă, dar dacă crima se petrece în familie, ea trebuie să rămână ascunsă pentru vecie. Cu toate astea trebuie să recunosc că Richard este de partea mea. Dar ce se va întâmpla dacă își. Schimbă poziția?

— Cunoașteți vreo situație care l-ar determina să-și schimbe părerea?

— Nu, spuse Brock cu glas ferm. Nu există nicio dovadă reală pentru învinuirea asta caraghiosă de a fi comis crima... Tot ce va reuși poliția să afle de la acest detectiv particular nu va putea decât să confirme faptul că în locuința mea de vacanță s-a aflat într-adevăr un intrus care a împușcat-o pe Sally.

7

Totuși, investigațiile detectivului particular nu au dus la rezultatele scontate. Și ca mâine urinează să aibă loc înfățișarea în fața tribunalului...

Că într-un vis se vedea șezând în sala tribunalului alături de avocatul apărării și față în față cu procurorul. Gândurile lui se întoarseră chiar la începutul poveștii, în clipa când s-a trezit brusc, când l-a văzut pe necunoscutul acela lângă birou... Apoi fulgerul acela...

„Totul o să fie din nou în ordine, își zise în timp ce încerca cu disperare să-și domine neliniștea. Da, totul o să fie în ordine... Numai să le spun cum s-au petrecut lucrurile și totul o să fie în ordine... O să le înfățișez întregul caz și ei o să mă creadă. Trebuie să mă creadă”.

Da, dar el povestise toate acestea la poliție și, totuși, fusese arestat sub acuzația de crimă. Le relatase și ziariștilor, ale căror articole erau însă pline de tot felul de aluzii la așa-zisa lui vinovăție.

— Insul acela... zise el încetând să se mai stăpânească. Insul acela, repetă el printre dinți, aplecându-se spre avocat, de ce nu poate fi găsit?! Doar există!

Nu l-au găsit pe cel în cauză. În schimb, au găsit o femeie.

Într-adevăr, în a treia zi a procesului, Mary a apărut ca martor al acuzării. Când a văzut-o, Brock își dădu seama că era pe cale să piardă partida.

Cu mici ezitări, Mary începu să povestească. De fapt, ezitarea ei provenea din grija pentru propria-i reputație și nicidecum

pentru soarta celui acuzat. Pentru o clipă el îi surprinse privirea; femeia însă se uită repede în altă parte. Privirea ei era cât se poate de edificatoare; îi spunea – ca, de altfel, toți ceilalți – că, la rândul ei, crede că el își ucisese cu sânge rece soția și că o făcuse din cauza ei, a lui Mary, și că se temea de ea. Cu toate acestea simți aproape involuntar o dorință nebună de a o cuprinde și a o strânge în brațe.

La întrebările procurorului, Mary relată aproape totul despre relațiile ei cu inculpatul. Rezulta foarte clar că fusese iubita lui, dar Brock nu-și putu da seama de impresia pe care acest lucru o făcu asupra membrilor juriului.

La un moment dat, întrebarea procurorului sună ca o sentință:

— Ați avut vreun motiv să credeți că acuzatul ar avea de gând să se căsătorească cu dumneavoastră?

— Oh, desigur! Mi-a promis chiar de la început că va divorța pentru a se căsători cu mine. Zicea că este nevoie de puțin timp pentru asta și că trebuie să am răbdare.

— Și cum ați procedat atunci când v-ați dat seama că divorțul lui nu avansează?

— I-am spus în mod direct că între noi totul s-a sfârșit și că nu vreau să-l mai văd niciodată.

Brock își aminti foarte bine cearta lor din seara aceea. Multe, multe vorbe urâte rostite de o parte și de alta. Femeia se arătă nerăbdătoare, iar el încerca să temporizeze. Până la urmă, fără niciun fel de menajamente, i-a fost arătată ușa. Părăsi locuința lui Mary, dar în aceeași seară hotărî să se ducă cu Sally, soția lui, la locuința lor de vacanță din munți.

După câteva săptămâni, începu să-și zică cum că Mary nu se gândise în mod serios la despărțire. O iubea aproape cu disperare, momentele lor de adâncă intimitate fiindu-i întipărite adânc în memorie. Nu-și făcea prea multe procese de conștiință, întrucât – mai ales din cauza pretențiilor cumnatului său de a conduce întreprinderea, el trebuind să se declare mulțumit cu locul doi oferit cu multă larghețe – relațiile cu soția sa se răciseră aproape până la punctul de îngheț.

După ce chibzuise o bună bucată de vreme, Brock îi scrisese lui Mary. Nu a primit însă niciun răspuns. Din acest motiv era obsedat de dorința de a se întoarce în oraș. Era convins că Sally îi va reproșa acest lucru, dar ce mai conta...

Aici, în sala tribunalului, își dădu seama cu groază că scrisoarea pe care i-o expediase lui Mary va fi folosită drept probă! Oare ce scrisese în ea? Încercă cu disperare să-și amintească măcar câteva fraze: „Îmi lipsești cumplit de mult!”, „Te iubesc!”. Și mai ce, încă? Ah, da: „Îți promit, draga mea, că voi lua rapid toate măsurile pentru a putea trăi împreună de acum încolo”. Este cât se poate de adevărat. Era hotărât să-și găsească o slujbă care să-i permită să divorțeze de Sally, și să se căsătorească cu Mary.

După ce Mary și-a terminat depoziția, pe Brock îl cuprinse disperarea. Era și firesc, întrucât pentru juriu Mary reprezenta întruchiparea perfectă a motivării crimei. Ca s-o obțină pe Mary trebuia ca mai întâi să scape de soția lui și; să pună mâna pe banii ei. Cum altfel decât așa, ar fi putut judeca membrii juriului? Își dădea seama că spusele lui nu convingeau pe nimeni.

La un moment dat, procurorul îl întrebă:

— Domnule Brock, vreți să credem că individul acela necunoscut, care s-a dovedit un maestru al artei tirului, țintind atât de exact asupra soției dumneavoastră, a fost totuși un amărât de începător când a tras în dumneavoastră?

— Nu-mi dau seama dacă a fost un trăgător excelent...

— Atunci îmi permit să vă împrospătez puțin memoria. Unul dintre gloanțe a fost găsit de poliție în tăblia patului conjugal. Altul v-a lovit în umăr... Și dumneavoastră vreți să credem că acest presupus trăgător a reușit să o lovească pe soția dumneavoastră exact în inimă, în timp ce pe dumneavoastră, trăgând de la aceeași distanță, nu v-a nimerit?

— Când a tras asupra mea eu m-am mișcat...

— Da, desigur, v-ați mișcat. În felul acesta, prima lovitură ce vă era destinată a intrat în tăblia patului. Din această cauză, individul a tras a doua oară. Și doriți să credem că v-a lovit absolut din întâmplare în locul care abia sângerează, rana abia zărindu-se... Fiți amabil, domnule Brock, chiar sperați să vă creadă cineva?

— Nu am nimic de adăugat... Lucrurile s-au petrecut așa cum v-am spus.

— După părerea mea, ținu să concluzioneze procurorul,

dumneavoastră singur v-ați ucis soția, după care tot dumneavoastră ați tras al doilea glonte în tăblia patului, iar cu al treilea v-ați rănit la umăr pentru ca versiunea cu intrusul să pară cât mai demnă de crezare.

— Nu eu m-am împușcat, strigă Brock. Criminalul acela m-a rănit!

Așezându-se din nou pe bancă, Brock avu convingerea că nimeni nu dădea crezare spuselor sale, că judecătorul considera că în realitate nu a existat niciun intrus și că deci nimeni nu trebuia căutat. James Brock aștepta cu nerăbdare cuvântul avocatului său. Alocuțiunea sa a fost însă axată numai și numai pe mărturia lui Brock, fundamentându-se pe afirmația despre intrusul în a cărui existență nu credea nimeni.

Rechizitoriul procurorului a fost cuprinzător și convingător. Dacă s-ar referi la altcineva – își zise Brock – aș crede tot ce spune; că tipul acela mânat de dorința aprinsă de frumoasa lui iubită, a pregătit asasinarea soției sale, că el a intrat în casa părăsită de vecinii săi de unde a furat un pistol, despre a cărui existență știa dinainte, că și-a ucis soția cu acest pistol...

— Desigur, aș fi putut face tot ceea ce a spus procurorul, îi zise Brock avocatului său în timp ce aștepta pronunțarea sentinței. În acest caz aș fi știut să-mi trag singur capul în laț. Dar să inventez un intrus care nu a existat niciodată, asta ar fi fost o chestie prea primitivă. Necunoscutul acela despre care am pomenit nu este o inovație a mea. El există și trebuie căutat!

— Vom încerca să-l găsim, îl asigură avocatul.

Sentința, pronunțată rapid, nu a constituit o surpriză pentru nimeni: VINOVAT. Pentru crimă – moartea!

— O să facem recurs, zise avocatul. Deja am vorbit cu domnul Stevenson pentru o recompensă consistentă celui care ne va pune pe urmele adevăratului făptaș. Încă nu suntem la pământ!

9

Resemnarea lui Brock era atât de accentuată, încât cu zece zile înainte de execuție, când avocatul îi aduse vestea dătătoare de speranță, abia avu putere să-l asculte.

— Desigur, s-au prezentat numeroși oameni, în primul rând cei nedemni de încredere, care sunt vânduți banului – zise

avocatul – și este de la sine înțeles că numai recompensa substanțială l-a condus la noi și pe individul acela care n-are o faimă prea bună. Ceea ce a spus el este foarte promițător și corespunde celor spuse de dumneavoastră. Pe la orele trei noaptea, când a fost comisă crima, omul acela se deplasa pe șoseaua din care se desprinde drumul ce duce spre locuința dumneavoastră. Poliția a primit mesajul dumneavoastră pe la orele două și cincizeci de minute. Dacă acceptăm ipoteza că asasinului i-a trebuit cam o jumătate de oră pentru a ajunge pe drumul înzăpezit de la casa dumneavoastră la șosea, atunci ar merge. Ce ziceți de asta?

— Cred că ar merge. Eu însă nu m-am uitat deloc la ceas.

— Omul acela, care a venit de bunăvoie, a spus că nu departe de drumul care duce spre locuința dumneavoastră de vacanță stătea un tânăr care i-a făcut semn să oprească. Omul a oprit și l-a luat pe tânăr cu el. Zicea că arăta cam la douăzeci, douăzeci și cinci de ani. Nu era înalt, în schimb era zvelt și purta blugi bleumarin și o geacă de piele. Și aceste elemente concordă cu descrierea făcută de dumneavoastră.

— Era ceva mai scund decât mine, întări Brock.

— Martorul nostru zice că băiatul acela era foarte nervos și că mormăia ceva de neînțeles... Cum că trebuia s-o șteargă cât mai repede din ținut... Mai departe, martorul susține că tânărul avea pe obrazul stâng o zgârietură prelungă, care sângera. Se pare că era făcută de o unghie...

— Cum? Era zgâriat? Da... desigur... Și pentru prima dată de la pronunțarea sentinței Brock simți că i se aprinde o luminiță de speranță. „Amintește-ți, pentru Dumnezeu – își zise în sinea sa –, amintește-ți cum s-a întâmplat. Te-ai aruncat asupra lui prinzându-i fața cu mâna... Da, zgârietura aia tu i-ai putut-o face Brock”, își mai zise în gând. „Da, cred că eu i-am făcut-o. Cu mâna dreaptă, pentru că la umărul stâng fusesem atins de glonte... Mâna stângă nici nu mi-o puteam mișca măcar. În cazul acesta ar fi trebuit ca zgârietura să fie pe obrazul stâng!”. Apoi continuă cu voce tare. Martorul spune adevărul! El l-a întâlnit pe asasin și l-a luat în mașina lui, crezându-l autostopist... Da, el poate dovedi că am spus adevărul! Ah, Doamne, acum totul o să fie iarăși în ordine...

— Sper să fie, îi spuse avocatul oarecum reținut.

10

Pentru Brock speranța începuse să renască. În a șaptea zi însă lovitura pe care o primi se dovedi cu atât mai dureroasă. Examinând cu atenție noile date ale problemei, judecătorul hotărî în cele din urmă că ele nu sunt suficiente pentru repunerea pe rol a procesului.

— Bine, dar nu-i posibil! protestă Brock. Am un martor ocular care poate întări afirmațiile mele. Ce interes ar avea să mintă?

— Ce nu face omul pentru o recompensă frumușică... Din nefericire, martorul nostru are un trecut plin de păcate. A fost condamnat în două rânduri pentru tăinuire de probe și o dată pentru mărturie falsă. Judecătorul și procurorul sunt de părere că băiatul ăsta este în stare de orice pentru câțiva dolari...

— Dar el l-a văzut pe asasin! o ținu Brock pe a lui.

— El l-a lăsat undeva în fața gării, iar într-o gară cine ar putea spune dacă l-a văzut pe tinerelul acela... Era probabil un tânăr inventiv, cum sunt astăzi atâția... Pur și simplu nu avem nicio urmă, nici măcar una singură...

11

Din clipa aceea nu a mai fost decât o problemă de timp – așteptarea zilei de pe urmă, ziua execuției. Lui James Brock îi reveniră în minte toate elementele legate de acel caz. Dintr-o dată i să păru totul foarte simplu.

...Stătea la fereastra locuinței sale de vacanță și privea urmele întipărite pe zăpadă. Cu fiecare secundă se simțea tot mai liniștit, ba chiar mulțumit de moartea soției sale. Se întoarse de la fereastră și se îndreptă spre telefon.

— A șters-o deja? auzi el deodată glasul soției. L-ai văzut fugind?

— Da... da... a fugit... Eu... eu am crezut că te-a omorât...

— Am căzut pe pat mai înainte ca individul să fi apucat să tragă. M-a salvat o fracțiune de secundă. Femeia aprinse veioza și pe figură îi apăru un zâmbet. Ești decepționat, nu-i așa? Mai mult ca sigur că ai și văzut banii pe care urma să-i moștenești, pe care să-i folosești cu frumoasa aia a ta, nu-i așa? Cum ți-ar mai fi facilitat băiatul acest lucru în cazul că m-ar fi nimerit...

„Acolo afară, undeva... gândi Brock, acolo se află individul

care a venit cu pistolul pentru a o împușca pe Sally. Dacă îl vor găsi și îi vor spune că e moartă, n-ar putea nega că el a împușcat-o...”

Brock ridică mâna cu pistolul, ochi cu grijă și observă liniștit, dar cu răutate, cum zâmbetul de pe chipul soției sale se transforma într-o grimasă a spaimei de moarte. Atunci când Sally deschise gura pentru a striga după ajutor, el apăsă pe trăgaci...

Nick Templeton

Casa ostilă

1

De la primele ore ale dimineții, razele fierbinți ale soarelui mângâiau Ondon City, prevenind locuitorii marelui oraș să se pregătească pentru o zi caniculară. Nicio adiere nu agita frunzele copacilor din *Green Parck.*

Dacă vreți alt decor, mai răcoros și poate mai intim, am putea plasa acțiunea seara ori noaptea. Am vorbi atunci de luna rotundă ca obrajii unei babe dolofane care nu-și mărturisește vârsta nici la tribunal, de stele care strălucesc ca ochii unei fecioare ce se droghează și, ca să punem vârf acestui decor atât de îmbietor, am putea adăuga o cucuvea pe creanga uscată a unui copac.

Din numeroasele mele lecturi, am observat că mulți pretinși sau veritabili autori de romane polițiste își încep cam în acest gen operele lor nemuritoare. Dacă subiectul este plin de un optimism mai mult sau mai puțin robust, debutează cu soarele; dacă, dimpotrivă, este vorba de o dramă zguduitoare, de nu îți vii în fire trei zile după ce o lecturezi, îi plasează acțiunea într-un decor nocturn.

Întrucât eu nu sunt scriitor, ci – ați ghicit, nimic nu vi se poate ascunde –, un pârlit de detectiv particular, încep prin a vă mărturisi bucuria mea că vă găsesc în deplină sănătate și prosperitate. Satisfacția pe care o încerc este îndoită, când constat că sunteți pregătiți pentru a mai schimba câteva vorbe menite să ne mai scoată din plictisul acestei vieți incolore, în care ne zbatem, dovedindu-ne nouă înșine și apoi rudelor iubitoare, ce așteaptă cu nerăbdare să ne moștenească, dar și

dușmanilor, că mai trăim încă și ne simțim bine mersi.

În ziua aceea – nu este necesar să precizez nici luna și nici anul – sosisem ceva mai târziu (nu știu cu cât, numai în romane și în filme detectivii se uită la ceas de trei ori pe secundă) la biroul meu sărăcăcios, dar nu destul de târziu ca să ajung după venirea secretarei, când soneria telefonului încercă să spargă o liniște ce tindea să devină apăsătoare. În speranța unui client dispus să-și lase o parte din economii pe biroul meu sub forma unui cec cu mai mult de două zerouri – vechiul meu vis încă neîmplinit –, am ridicat receptorul.

— Bună ziua! sună o voce acră, bătrânească.

— Bună ziua! răspunsei pe un ton neutru.

— Sunteți domnul Nick Tempest? Sunteți singur?

Mă uitai în jur și apoi, prin ușa deschisă, în anticameră. Secretara nu-și făcuse încă apariția.

— Sunt singur, spusei precaut, fără a-mi declina identitatea. Mi s-a întâmplat de câteva ori ca, după ce am confirmat cine sunt, să fiu înjurat sau împroșcat cu murdării de către demenți care nu pot dormi noaptea și nu lasă nici pe alții să se odihnească.

— Știți, eu mă numesc Maltopoulos, Aristide Maltopoulos, bancher retras din afaceri. Mi-ați fost recomandat de cineva, nu mai țin minte de cine, dar precis mi-ați fost recomandat călduros.

M-aș fi mirat să mă recomande cineva, și călduros încă. Îmi luase numele din cartea de telefon, fără îndoială.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Când îmi puteți rezerva câteva minute din timpul dumneavoastră?

— Depinde de problemă... Sunt extrem de ocupat.

Mințeam cu nerușinare. Aveam atâta timp de pierdut, cât un milionar bani la cursele de trap, dar se impunea să salvez aparențele. Domnul Aristide Maltopoulos nu trebuia să știe că în ziua aceea nu aveam nimic de făcut, în afară de nervi, pe care să mă calce cu seninătate secretara, sau să controlez dacă vreo muscă nu a căzut în plasa păianjenului de deasupra obenlihtului.

— O problemă de mare însemnătate pentru mine, de care depinde fericirea mea.

Vocea bătrânească avea ceva patetic, suna ca și cum omul de la capătul firului avea o suferință ascunsă, care mă mișcă. Știți,

trebuie să vă mărturisesc că sunt un Sentimental încă de la naștere, iar suferințele semenilor mei mă determină să regret că nu le pot lua pe toate asupra mea.

— Vă convin orele 18–19, astăzi? S-a întâmplat tocmai să am o fereastră în programul meu de lucru.

— Desigur, domnule Tempest, nesperat de bine, se bucură cel care depunea atâtea eforturi să-mi devină client. Voi fi cât se poate de punctual. La revedere!

Domnul Maltopoulos închise telefonul și după tonul cu care vorbise îmi dădeam seama că era destul de mulțumit. Eu eram mai puțin, deoarece acum mă căiam că fixasem întâlnirea mult prea degrabă. Această nesăbuință putea să mă coste, mai bine zis pe el să-l coste, un zero mai puțin pe nota de plată.

Am lăsat un bilețel secretarei să nu mă aștepte – nu mă aștepta niciodată –, întrucât nu voi reveni decât spre seară, mi-am luat pălăria și pardesiul, îndreptându-mă apoi spre barul lui Fred Device. Am stat un timp cu el la taifas – eram cunoștințe vechi – și am băut câte un scotch, apoi încă unul. Am vorbit de unele și de altele și, către sfârșit – sfârșitul celui de-ai doilea pahar – l-am întrebat ca din întâmplare dacă a mai trecut pe acolo Ken Snag, de meserie *gouge*, adică pungaș, pe care-l cunoscusem cândva. Îmi făceam pe atunci unul din obișnuitele mele stagii – scurte, din mila Domnului și a procurorului –, la *Penal Colony* – colonia deținuților – din Denver.

Stătusem câteva zile în aceeași celulă. El m-a găsit acolo, dar a rămas mult după plecarea mea. În orice caz, ne-am împrietenit și am rămas amici, mai ales că la plecare m-a rugat să-i fac un comision. Pe scurt, era vorba să merg într-un anumit loc, să spun o parolă, după care urma să primesc o sumă de bani, pe care să o predau Ednei Page, o *hooker*, adică o femeie ușoară, iubita lui Ken Snag.

M-am achitat de comision și mi-am câștigat recunoștința și prietenia lui Ken.

Fred, barmanul, tocmai îmi spunea că nu-l mai văzuse pe Snag de peste două săptămâni, când o voce de femeie, cu tonul puțin ridicat, încerca să pună la punct un bărbat insistent.

— Este pentru ultima oară, să fim bine înțeleși, rostea femeia ce urma să-mi stârnească interesul.

M-am răsucit în scaunul de la bar și la o masă nu prea îndepărtată am văzut o tânără. Avea stofă în ea, se vedea bine,

deși era destul de simplu îmbrăcată; stând în picioare, vorbea cu un individ, în care am recunoscut o veche cunoștință de-a mea.

Era – nici mai mult, nici mai puțin – Marlowe, Charley Marlowe, știut în cercul său de amici, dacă-i avea, mai mult după poreclă – Snappy, adică *Ferchețul*, un mărunt șantajist, care își făcuse în două rânduri stagiul la închisoarea din Ondon City, a doua oară eliberat înainte de termen pe cauțiune. Vă las să ghiciți dacă am contribuit cu ceva la ambele întemnițări ale sus-numitului.

Pe tânără nu o cunoșteam decât din vedere, mai bine zis din vederea nenumăratelor ei fotografii publicate în diferite ziare și reviste. Era, nu vă vine să credeți – nici mie nu-mi venea, dar aceasta era realitatea –, Sandra, unica fiică a milionarului John Massinger.

Ce căuta aici Sandra Massinger și ce putea să aibă de împărțit cu un gangster ca Marlowe? Că era unica fiică a unui milionar văduv, că era alintată, că ducea o viață dezordonată, care de multe ori friza buna cuviință, că fusese uneori amestecată în câteva hai să le zicem încurcături de ordin sentimental, că fusese eroina unor bârfe ale diferitelor fițuici de șantaj, știam. Dar nu mă așteptam să o găsesc în acest bar nefrecventat de lumea ei și încă într-o asemenea societate...

Conflictul, dacă a fost conflict, se aplanase când m-am apropiat de masa lor. Marlowe se îndepărta, introducând un plic în buzunarul de la piept, plic pe care îl primise de la Sandra.

Când îmi amintesc – când este cazul, firește – știu și pot fi gentleman din cap până în picioare: Așa că m-am luat repejor după Marlowe, ajungându-i aproape de ieșire. Cu o mișcare rapidă a brațelor – sunt meșter în asemenea mișcări, dar nu vă spun câte scrânteli și încheieturi dislocate am suportat până am ajuns la o asemenea măiestrie – l-am imobilizat. Snappy, cu brațul stâng aproape scos din articulație – știam că era stângaci –, sta cuminte, cu fruntea rezemată de perete. Eram convins că va fi liniștit, dar pentru a-i aminti că trebuia să facă dovada, i-am ars una cu vârful pantofului peste gleznă, nu-mi amintesc care. A gemut, dar nu a mișcat.

Într-o clipă, după ce l-am lăsat orfan de revolver, am transferat în buzunarul meu plicul pe care abia îl primise. L-am dădăcit cu simț de răspundere asupra comportării pe care

trebuia să o aibă față de o doamnă, conducându-l apoi de braț – cel stâng, firește – la masa pe care o părăsise de câteva minute.

— Mult stimată miss Massinger, permiteți umilului dumneavoastră servitor să se prezinte, mă adresai fiicei milionarului, aplecându-mă cu eleganță și zâmbind cuceritor cu toată gura, așa cum zâmbește un congressman la întâlnirile cu alegătorii, ori când i se ia un interviu televizat asupra mortalității infantile, chiar dacă îl dor măselele. Numele meu este Nick Tempest, detectiv particular, la dispoziția dumneavoastră. Prietenul nostru comun, Charley Marlowe, fiind o fire neobișnuit de timidă pentru vremurile noastre, m-a rugat insistent să-i însoțesc, pentru a-l încuraja și pentru a fi martor la prezentarea scuzelor sale, pe care este conștient că vi le datorează, ca urmare a comportării ce o găsește acum – mi-a mărturisit cu lacrimi în ochi – nedemnă de un gentleman. Hai, dă-i drumul, ce mai aștepți? Îl îndemnai eu părintește, schimbând tonul și atitudinea, pe Snappy, care nu mai arăta ferchеș, dezmințindu-și porecla.

— Domnișoară, rosti acesta cu un ton de parcă ar fi avut gura plină cu miere, vă rog să-mi scuzați comportarea și tonul pe care l-am folosit față de dumneavoastră. Am fost total deplasat și neinspirat. O dată cu iertarea, vă cer și permisiunea de a mă retrage.

După ce spuse toate acestea, fără a aștepta un gest ori un răspuns din partea domnișoarei Massinger, sau aprobare de la mine, făcu o reverență ca un chelner stilat și se topi parcă, lăsându-mă cu gura căscată. Unde învățase coțcarul să vorbească așa și să se comporte cu atâta stil? Nu cred că la pârnaie, în numeroasele lui retrageri la odihnă binemeritată.

— Domnule Tempest, vă rămân îndatorată, nu știu cum să vă mulțumesc, mi se adresă cu cea mai vie recunoștință tânăra din fața mea.

Mi-a zâmbit ca zorile senine după o noapte de coșmar. Iar ochii, ochii, când mă priviră – albaștri, nevinovați, imenși – mă făcură să-mi tremure genunchii și de nu ar fi fost scaunul liber în care mai mult am căzut decât m-am așezat, m-aș fi năruit cât eram de lung pe podeaua barului, la picioarele nimfei.

— Vă rog să luați loc, domnule Tempest. Iertați-mă că v-am ținut în picioare până acum, rosti ea, zăpăcindu-mă de tot cu ușorul sarcasm din glasul ei. Nu vă simțiți bine, adăugă Sandra

Massinger și glasul ei era atât de plin de compasiune, aproape dureros de dulce, încât dacă ar fi fost soră de caritate aș fi vrut să zac în grija ei toată viața.

Cu o sforțare uriașă mi-am mai revenit, am făcut un semn știut lui Fred, barmanul, care se grăbi să-mi aducă un whisky dublu, fără gheață, pe care îl dădui peste cap.

Revenit la viață, m-am ridicat de pe scaun, am scos plicul luat de la Marlowe și l-am pus pe masă în fața zânei.

— Prietenului nostru, Charley, i-a fost rușine să vă înapoieze plicul pe care i l-ați încredințat cu atâta ușurință și m-a rugat insistent să vi-l înmânez. Vă rog să controlați dacă sunt toți banii înăuntru. Dacă lipsește ceva din suma pe care i-ați împrumutat-o, vă rog să-mi spuneți deoarece chiar astăzi mă voi întâlni cu el și îi voi adresa aspre imputări.

Nu mințeam, deoarece ideea reîntâlnirii cu *Ferchețul* îmi venise pe moment.

— Repet, sunteți foarte drăguț domnule Tempest și vă rog să acceptați invitația mea de a ne revedea la locuința noastră; stau împreună cu tata, în *Pearl Street*. Locul îl recunoașteți fără dificultăți; este o vilă cam anacronică în ceea ce privește arhitectura, deosebindu-se de toate celelalte din jur. Locuim la numărul 12 bis, vila *Sky-Blue.* Numele ei este tot atât de demodat ca și locuința, dar așa erau gusturile pe vremea bunicilor. Vom avea câteva lucruri serioase de discutat, mai adăugă ea ridicându-se, cum imediat am procedat și eu. Rămâne stabilit pe mâine la orele 18 spuse, depărtându-se, după ce mă lăsă să strâng cea mai perfectă mâna din câte mi se întinseseră vreodată.

Să vă spun cum mergea? De prisos. Aveți, sunt sigur, mult mai mult bun gust, spirit critic și experiență decât mine, în a aprecia și a acorda, indiscutabil pe merit, sufragiile dumneavoastră unanime.

După plecarea Sandrei Massinger nu m-am lăsat cuprins de reverie, mirându-mă numai cât de repede am trecut de la adorație la o neașteptată indiferență. Sau eu aveam acest dar de a mă adapta imediat situațiilor sau Sandra Massinger era una din extrem de rarele femei care nu rămân mult în simțurile și memoria bărbaților, în ciuda farmecului lor cu totul ieșit din comun.

După nici cinci minute îmi luam rămas bun de la Fred Device,

barmanul, m-am urcat în mașină și m-am dus în Molehill, cartierul cel mai uitat de zei și de *City Fathers* – edilii orașului –, cunoscut mai ales sub numele de Tin-Pot-Town într-atât semăna cu o aglomerare uriașă de cocioabe, case vechi, dărăpănate, magherniță. Existau, este drept,în Molehill, și clădiri mai arătoase și curate, sclipind de reclame luminoase. Acestea erau localurile de noapte, tripouri, sau așa-zisele cluburi, unde se jucau pe mize mari averi întregi.

Noaptea, mai ales, străzile erau înțesate de grupuri de toxicomani, pungași, escroci, haimanale, proxeneți ori femei de stradă. Din loc în loc patrula câte un polițist sau își făcea rondul, mai ales noaptea, *Panda Cars,* mașinile de supraveghere ale poliției din Ondon City.

Bine, bine, mă veți întreba, dar oameni cumsecade, în afară de personalul *Secret Court*-ului, nu existau în acest cartier? Sigur că da, însă aceștia erau ocupați toată ziua în fabricile și atelierele din Ondon City ori în birourile cu diferite destinații din *Civic Centre*. Noaptea, ei bine, închipuiți-vă, acești oameni cumsecade dormeau somnul binecuvântat al celor onești, când nu întrețineau interminabile discuții în contradictoriu, să nu le spunem certuri, cu soțiile sau prietenele.

Știam ce căutam în acest cartier. Mai întâi, trebuia să-l întâlnesc pe prietenul meu de detenție, Ken Snag. Dacă nu era la barul *Hell*, care arăta cu adevărat ca un iad, o speluncă – așa cum îl da în vileag și numele, parcă predestinat –, atunci în mod cert se afla în sânul familiei, adică la Edna Page, statornica lui iubită.

De cum am intrat, am avut norocul să-l găsesc singur la o masă, cu nelipsitu-i pahar de whisky. M-a observat imediat. Dacă aș fi avut vreo îndoială, plecarea lui intempestivă era cei mai bun indiciu. La două minute eram la volan. Știam că în spate, lungit pe banchetă, cu fața acoperită de un ziar, mă aștepta Ken.

— Nu v-am văzut de mult, șefule, mă întâmpină el de cum am închis portiera. Avea glasul puțin răgușit, asemănător cu cel al oamenilor care fumează mult și beau băuturi tari.

— Am o trebușoară cu tine, Ken. Îmi pare rău, dar nu am prea mult timp să depănăm amintiri comune din tinerețe. Spune-mi, unde îl pot găsi pe prietenul nostru, Snappy?

— Șefule, știi că nu sunt denunțător! Drept cine mă iei?

Mi-am dat seama că nu începusem cum trebuie. Ken era un om onest în felul său. Pâra, trădarea nu făceau casă bună cu preceptele lui morale, cât timp acestea nu erau adormite. O bancnotă strecurată în direcția lui fu prinsă cu dexteritate.

— Snappy se dă mare, șefule. S-a ajuns, nu știu cum, dar are acum lovele să le mănânce cu lingura. Toți îi spun acum domnul Marlowe, iar porecla îi este uitată. Stă nu departe de aici. Are o garsonieră potrivită cu noua lui situație, într-un bloc pe *Dewey Street*, la numărul 140, etajul trei. Pe placa de pe ușă scrie Charley Marlowe și dedesubt agent de bursă, deși nu cred că a călcat pe la bursă în viața lui.

— Mulțumesc, Ken, mi-ai spus ce mi-a trebuit. Acum te duc până acasă, dacă vrei.

— Nu, șefule, sunt silit să vă refuz. Mi-aș pierde bunul renume dacă aș sosi cu așa o limuzină și cu un asemenea însoțitor. Nu vreau să dau naștere la bârfe. În mahala sunt un om respectabil, mai spuse el cu demnitate, coborând din mașină.

Am demarat, zâmbind la gândul respectabilității lui Ken. În cinci minute am fost pe Dewey Street și am oprit la numărul 138, aproape de colț. Am făcut drumul pe jos până la numărul 140, am intrat ca orice cetățean onorabil pe ușa principală și, nezărit de nimeni, am ajuns la etajul trei, în dreptul ușii cu placa pe care tronau numele celui căutat și denumirea onorabilei sale îndeletniciri.

Am sunat în repetate rânduri, aproape cinci minute. Niciun sunet nu răzbătea din garsonieră. Am apăsat clanța și spre surpriza mea ușa s-a deschis. Am intrat într-un hol mic, după care am pătruns în cameră. Am pășit, mergând în vârful picioarelor, pe lângă pereți. Ajuns în spatele biroului, cu spatele spre fereastra dinspre balcon, mi-am scos pantofii și am înaintat până la masă. Pe un scaun, plasat în fața biroului, cu capul lăsat pe piept, cu o gaură urâtă în tâmplă, zăcea Charley Marlowe. M-am apropiat de cel ucis, căci fără îndoială era vorba de un asasinat, deoarece nu am găsit nici urmă de revolver. Nu m-am atins de nimic, dar privirea mi-a fost atrasă de sertarul biroului, ușor întredeschis. Am înfășurat mâna în batistă, am tras sertarul și am observat imediat un minimagnetofon, pe care l-am introdus grăbit în propriu-mi buzunar. Tocmai am finalizat această utilă operație, când am distins urletele inconfundabil ale sirenelor aflate în dotarea mașinilor poliției.

Am făcut un salt până la pantofi, am sărit în ei, ca un pompier în cizme, când se declară un incendiu la primărie și, fără să-i mai închei, am țâșnit afară pe ușă, închizând-o, după care am șters bine clanța cu batista.

Eram deja la 20 de metri de casă, când la intrarea imobilului stopară cu scrâșnete de frâne două mașini ale poliției, urmate imediat de o salvare.

Peste o jumătate de oră mă aflam în biroul meu. Sigur, dactilografa nu mă așteptase; de altfel am priceput că nici nu venise, deoarece biletul pe care i-l lăsasem la plecare zăcea nedesfăcut pe măsuța din anticameră.

M-am așezat la masa de lucru, am tras ușa de la dulăpiorul din dreapta, am scos o sticlă plată, pe jumătate plină cu *White Horse.* Fără să torn în pahar, am băut direct din sticlă câteva înghițituri bune, am pus sticla la loc și, cu moralul ridicat, cu plinul de combustibil făcut, m-am rezemat de spătarul scaunului, mi-am aprins o țigaretă, din cele bune, fierește, și am început să mă gândesc și să-mi pun întrebări.

Cine îl omorâse pe Charley Marlowe? În orice caz, fusese ucis cu puțin timp înainte de venirea mea, deoarece sângele ce se scursese din rană nu era încă închegat. De ce? Se vede că Marlowe îl găsise în garsonieră pe asasin, ori acela sosise după venirea *Fercheșului*. Ce putea fi comun între cei doi, între ucigaș și victimă? De ce, dacă l-a ucis, asasinul a anunțat poliția? Desigur, nu pentru a fi surprins asupra faptului. Fără îndoială că se grăbea; ca probă, nu cotrobăise prin cameră și nici nu îi atrăsese atenția sertarul întredeschis. Altfel, ar fi descoperit magnetofonul miniatural.

Ajuns aici cu raționamentul am sărit ca ars. Păi, cu magnetofonul trebuia să încep. A fost o chestie de secunde până l-am pus în funcțiune. Începusem să ascult cu atenție.

2

— Ce ai făcut? întreba o voce de om matur, dură. Unde sunt banii?

— Nu am niciun ban. Plicul cu bani i-a fost înapoiat femeii de băgărețul ăla de Nick Tempest, care m-a surprins tocmai când îl săltam de la Sandra Massinger.

— Ce căuta acolo Tempest?

— Mă tem că Sandra era în înțelegere cu el.

— Se prea poate. Ce ai vorbit cu Tempest? Nu cumva te-a tras de limbă? Ai ciripit ceva?

— Nu s-a născut încă acela care să mă tragă de limbă, domnule Zest.

Auzind acest nume la care mă așteptam cel mai puțin, am tresărit involuntar, am scos din nou sticla de *White Horse* și am făcut apel la liniștitorul lichid pe care îl conținea. De la nașterea lui Christos nu știu să se mai fi făcut minuni decât la Lourdes, ori din câte știam, mister Zest era paralitic. Cât despre Lourdes nici nu auzise, eram sigur.

Am trăit s-o văd și pe asta, o minune la sfârșitul secolului nostru, dar pe care nu a făcut-o Cel-de-Sus ci Cel-de-Jos, cel negru și cu coarne. Un paralitic care nu este paralitic, care se deplasează fără cârje și fără cărucior în nobilul scop de a face să treacă banii, cât mai mulți bani, de la cei care îi au și nu-i merită, la cei care au mai puțini și nu-i merită deloc.

— Charley, vino mai aproape și stai jos, doar ești la tine acasă!

Urmă o pauză ca și când Zest ar fi așteptat ca Marlowe să dea curs invitației și să se așeze pe scaun.

— Ai procedat ca un gură-cască, ca un ageamiu. Ce să iau de bun din tot ce mi-ai vrăjit? Dacă m-ai vândut blestematului de copoi?

Vocea lui Zest era acum puțin răgușită, dar nu agresivă, ci aproape îmbietoare, când vorbi din nou.

— O să mori ca un prost, Snappy, și acum ia-ți plata.

— Nu! Nu, domnule Zest!...

Strigătul alarmant, de deznădejde, al Fercheșului fu acoperit de o detunătură surdă, după care banda se derută în tăcere. Arma ucigașă avusese, fără îndoială, surdină.

Am rămas pe gânduri și după un timp hotărârea mea era luată. M-am uitat la ceas. Până la venirea domnului Aristide Maltopoulos, cu care urma să mă întâlnesc în curând, mai erau aproape două ore.

Am coborât, m-am urcat în mașină și m-am dus direct la poșta centrală. Acolo am închiriat o căsuță pe numele meu adevărat, adică Nick Tempest, altul nu am, în care am depus banda de magnetofon. Cât despre magnetofon, l-am închis într-unul din sertarele biroului meu.

La puțin timp după ce m-am întors, domnul Maltopoulos și-a făcut apariția.

Era un bărbat scund, trecut de 50 de ani, cu o burtă în ofensivă, umeri înguști, căzuți, și o chelie care, dacă ai fi fost distrat, te-ar fi făcut să-i iei capul drept o bilă de biliard și nu se știe ce ar fi ieșit în situația că ai fi avut tacul în mână. Purta un costum elegant și scump de după-amiază, cu o batistă de mătase în buzunarul de sus al hainei. Costumul era în dungi și cusut la un rând de nasturi. Avea o față roz-pal, nu prea mult ridată și ochi negri, ușor încercănați.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Tempest, spuse el, întinzându-mi o mână plinuță, fleșcăită, care nu fu în stare să o strângă pe a mea. Dacă nu i-aș fi prins-o la timp, ar fi scăpat-o pe jos fără să bage de seamă.

L-am invitat să ia loc în fotoliul din fața mesei de lucru, i-am oferit o țigară de foi, i-am aprins-o și am așteptat în tăcere să tragă primul fum.

— Cu ce vă pot servi, domnule Maltopoulos? Am impresia că vă apasă unele griji de care nu puteți scăpa, am rostit eu, deși, aparent, nu lăsa impresia că ar avea vreo problemă care să îi provoace insomnie.

Nu-mi răspunse la întrebare, dar îmi întinse în tăcere o fotografie, format 6×9, pe care o scosese cu multă grijă din portofel, de parcă i-ar fi fost teamă să nu o spargă. M-am grăbit să o iau și tot atât de grăbit m-am uitat la ea.

Trebuie să fie cineva detectiv particular, așadar un om cu nervi de fier, ca mine, de exemplu – nu am găsit altul mai potrivit pentru comparație –, ca să te poți stăpâni în orice împrejurare. Din fotografie îmi surâdea cuceritoare, goală, plină de sex-appeal, vampa-vampelor, Cynthia Blair, regina strip-tease-ului de la *RÉVE.* Nu o mai văzusem de vreo doi ani pe scenă, spre regretul tuturor ramoliților și imberbilor, care nu mai aveau unde să-și risipească banii și nici nu știau cum să-i cheltuiască mai cu folos.

Fusesem de câteva ori, în diferite ocazii, în apropierea ei, dar nu primejdios de aproape ca să o iau razna.

Nu am arătat, după cum v-am spus – dacă nu, o fac acum – că aș fi fost surprins. M-am mai uitat o dată la fotografie, ca și când originalul nu l-aș fi văzut în viața mea, după care am pus-o pe birou în fața lui Maltopoulos, fără să spun o vorbă. Trebuie să fi

fost grec sau evreu, dacă umbla cu fotografia soției lui goală – soția, nu fotografia, firește.

— Ce părere aveți? Numai așa se fotografiază, spuse el cu glasul puțin răgușit și ușor dezamăgit, ca și când s-ar fi așteptat să cad în delir sau să mă prăbușesc de pe scaun la vederea vampei.

— Despre ce? întrebai liniștit. Nu mi-ați spus nici ce reprezintă fotografia, sau modelul, pentru dumneavoastră și nici pentru ce ați dorit să avem această discuție.

— Să vedeți, eu... Dar mai bine să încep cu începutul.

Și domnul Maltopoulos prinse a-și depăna povestea, mult asemănătoare cu a altor sute sau mii ca el, care dacă nu erau nebuni de legat la vârsta lor, când vedeau o astfel de femeie, luau totuși foc, incendiu pe care nicio divizie de pompieri voluntari nu îl putea stinge, decât atunci când cei în cauză își epuizau toate rezervele bănești.

Pe scurt, amorezat lulea la anii lui de Cynthia Blair, o înduplecase să-l ia de bărbat, femeia fiind în cele din urmă înduioșată de materializarea sentimentelor lui printr-o depunere la bancă pe numele ei a sumei de două milioane de dolari. S-a semnat de ambele părți și un act legalizat prin care, în cazul în care el ar fi divorțat de ea, i-ar fi asigurat o despăgubire substanțială, la care se adăuga o rentă viageră ce i-ar fi permis să trăiască două sute de ani, fără grija zilei de mâine. Iar dacă el murea înaintea ei – în privința asta nu încăpea îndoială –, fostei stele de music-hall îi reveneau atâția bani, încât ar fi avut posibilitatea să-și satisfacă toate fanteziile unei văduve neconsolate, cu imaginație și dragoste de viață debordante.

Nu se putea plânge de ea, îmi mărturisi el, era o soție atentă, tandră și, mai ales, îl respecta ca pe un tată. Duceau o viață retrasă, adică primeau puțină lume și, firește, numai cunoștințe de-ale lui. Călătoreau mult, în special vara, mai ales în Europa, unde frecventau cele mai căutate plaje și case de joc.

De aproape un an de zile, Cynthia se schimbase. Era tot atât de atentă cu el, îl respecta tot atât de mult, dar ceva în comportarea ei începuse să-i dea de gândit. Nu putea preciza ce anume, era ceva așa ca o înstrăinare și o grijă ascunsă. Această schimbare începuse să se petreacă din momentul când pe plaja de la Acapulco cunoscuseră familia Massinger, tatăl și fiică.

Relațiile dintre cele două familii începuseră să se strângă și

mai mult după întoarcerea acasă. Își făceau vizite reciproce, de multe ori Cynthia rămânea peste noapte la Sandra Massinger. Ieșeau deseori împreună, ele două, în oraș, unde întârziau uneori până a doua zi.

Peste noapte, după spusele ei, rămâneau în apartamentul Sandrei, până se refăceau după oboseala unei nopți nedormite, după care fiecare revenea la casa ei.

De câteva luni, Cynthia părea apăsată de o grijă pe care nu o mărturisea. Periodic, contul ei din bancă scădea cu aceeași sumă: 10.000 dolari.

În încheiere, soțul îngrijorat mă ruga să accept să întreprind unele cercetări discrete, se înțelege, și în cazul în care viața, liniștea și viitorul amândurora ar fi amenințate, să acționez în consecință. Pentru osteneală mi-a înmânat un cec de 15000 de dolari.

Mărturisesc că am fost surprins. Domnul Maltopoulos făcea risipă de bani. În primul rând că un detectiv particular de duzină ar fi acceptat cu ochii închiși această generoasă remunerație, ca să nu zic mană cerească. Eu, sunteți încredințați de altfel, nu sunt de duzină. În al doilea rând, treaba era sub nivelul preocupărilor mele. A urmări o femeie care înțelegea să-și petreacă o anumită parte din viață anume numai pentru ea însăși, chiar dacă aceasta se conturează după viziunea unei specialiste în strip-tease, nu este o sarcină care să mi se încredințeze.

Pe de altă parte, suina era ademenitoare. Situația mea financiară era oarecum îngrijorătoare. Am acceptat să mă țin de coada sirenei. Ați fi acceptat și dumneavoastră.

Urma ca a doua zi să mă prezint la domnul Maltopoulos în calitate de prieten de club – ambii soți nu-și cunoșteau și nici nu-și cultivau în permanență prietenii. Voi avea de aici înainte mână-liberă, având posibilitatea de a acționa după cum îmi vor dicta împrejurările.

Se făcuseră orele 20, când domnul Maltopoulos aprecie că este cazul să se retragă, spre deplina mea satisfacție. Nu mai avea nimic să-mi spună, eu nici atât. Începusem să-mi formulez primele concluzii. Le-ați fi sesizat, sunt sigur, și dumneavoastră, fără să fi fost versați în materie.

După plecarea oaspetelui am stat și am cumpănit întreaga situație. Se impunea să nu stau pasiv și să aștept evenimentele,

ci să le ies în întâmpinare.

Astfel se făcu că în jurul orelor 21 dădeam târcoale garsonierei în care, cu multe ore în urmă, locuise Marlowe. Asigurându-mă că la intrare era postat un curcan, din cei ce umpleau poiata numită *Secret Court*, am intrat ca orice om cinstit în curtea vecină. Odată ajuns aici, protejat de întuneric, am sărit în grădina imobilului în care era situată garsoniera cu pricina. După miros – cei ca mine au un asemenea simț foarte dezvoltat – am depistat scara de incendiu, pe care am început să o escaladez. Ajuns la etajul ce mă interesa, am sărit pe balcon.

Binecuvântat fie arhitectul care a inventat acest supliment estetic la o construcție, adaos atât de necesar hoților și detectivilor. Ar mai avea un rol, dar acesta este căzut în desuetudine, de când au dispărut scările de frânghie, pe care se cățărau Romeo și confrații săi, ca să ajungă la regina inimilor lor, numai și numai ca să admire luna împreună.

Deci, am sărit pe balcon, am intrat prin fereastra-ușă care era deschisă și iată-mă în camera în care a fost ucis Marlowe. Lucrurile erau lăsate în general așa cum le știam; numai ici-colo semne făcute cu creta, câteva mucuri de țigară de proastă calitate, de bună seamă ale echipei de cercetare, căci înainte nu existaseră. Am pus în sertarul mesei minimagnetofonul – fără bandă, se înțelege – și am rămas câteva clipe nemișcat, încercând să mă orientez.

Strigătul lui Marlowe, înainte de a fi împușcat, constituia o implorare ori un avertisment? Degeaba îmi storceam creierul, nici măcar apă nu picura din el. Am scotocit metodic – lumina fusese lăsată aprinsă de oamenii de la *Secret Court* –, am cercetat fiecare centimetru pătrat de podea, dulapuri, birou, pat, baie, chicinetă, micul hol și chiar W.C.-ul, fără să găsesc ceva interesant.

În fond, ce căutam? Fără îndoială, un indiciu cât de mic, care să mă pună pe urmele criminalului.

Să mă tăiați, să mă spânzurați, dar nu puteam crede că mister Zest, un paralitic, s-ar fi deplasat în camera cu pricina, pe cărucior sau în cârje, l-ar fi ucis pe Marlowe și ar fi plecat neobservat. În plus, nu ar fi avut cum să știe că mă aflam pe urmele *Ferchețului.*

Că obiectul întrevederii dintre Charley și Sandra Massinger

fusese șantajul, nu încăpea îndoială. Existau acel plic și strigătul plin de indignare cu care încheiase convorbirea.

Bine, bine, dar Zest, paraliticul? Cum a ajuns în garsoniera cu pricina, cum a dispărut, ce reprezintă el în această afacere de șantaj? Să fie el un șantajist? Șef sau, la rându-i, executor?

Existau multe întrebări demne de a fi formulate, dar toate fără șansă de a căpăta un răspuns. Mi-am dat într-un târziu seama că pierdusem inutil vremea.

Am făcut calea întoarsă, de data aceasta mai ușor decât la venire și – odată ajuns la sol – piciorul meu a călcat pe ceva rotund și tare. M-am aplecat, am pipăit cu mâinile înmănușate și nu m-am mirat când am găsit un obiect mic, cilindric, confecționat după toate aparențele din metal. După formă și mărime, puteam pune mâna în foc că ceea ce găsisem era un tub gol de cartuș de revolver; unul, unul singur. Așa și trebuie să fie, un singur foc se trăsese asupra lui Marlowe.

Am ajuns acasă fără incidente, am analizat tubul cartușului, care la prima vedere aparținea unui *Thunder*, un revolver de dimensiuni mici, incredibil de precis, căruia i se putea atașa și o surdină. Am ascuns tubul, astfel încât să nu poată fi găsit cu ușurință de eventualii curioși.

Sub un impuls de moment – am și de acestea, mai rar, este drept – mi-am luat pălăria și m-am dus la poșta centrală, de unde am scos din căsuța închiriată banda de magnetofon. M-am întors acasă și am ascultat de nenumărate ori la rând, cu diverse turații, respectiva bandă, în ideea că voi depista ceva. Rezultatul a fost egal cu zero.

Pentru că socoteam că era încă prea devreme pentru a mă culca, m-am îmbrăcat cu un costum de seară și, cu gândul la noul meu angajament, m-am dus la *RÉVE* să mă deconectez. Și m-am deconectat. Cu morbul cercetării în sânge, nu m-am putut abține și am făcut, de la portar, la director și până la personalul mărunt, o mică anchetă asupra fostei miss Blair, steaua de necontestat a ceea ce cunoscătorii în ale artei scenice elevate numesc strip-tease.

Nu am aflat decât că o rupsese definitiv cu scena și că nu mai călcase pe acolo, pierzându-i-se urma. Numai o garderobieră, o femeie în vârstă, cu o privire isteață, care aproape că a ghicit ce hram purtam, îmi spuse că o văzuse pe Cynthia o singură dată de când părăsise scena, acum două luni. Era însoțită de o tânără

de o frumusețe rară, foarte elegantă, față de care părea că nutrește un simțământ de un ordin special și că acest sentiment părea să fi fost împărtășit.

— Știți ce înseamnă asta, mai spuse ea, de parcă mi-ar fi destăinuit secretul Atlantidei, este ceva obișnuit între femei în lumea stelelor.

Desigur că știam, dar nu cunoșteam cine era prietena.

Așa că am petrecut o seară de neuitat, dar nu la *RÉVE,* ci la barul *SHE and HE,* adică *EA și EL,* unde am avut surpriza și plăcerea de a întâlni un vechi prieten, ajuns mare boss la FBI. În decursul anilor ne făcusem, firește, unele servicii reciproce. Printre nenumăratele pahare pe care le-am băut, de diferite licori, mai mult sau mai puțin alambicate, țin minte că i-am promis că în curând îi voi da un telefon sau am să-i fac o vizită la biroul lui din centrală. O făcusem din pură curtoazie, nu știam atunci că acest lucru se va adeveri curând. Pentru a anticipa puțin evenimentele, vă mărturisesc că de fapt am fost dus, sau adus, la el în niște circumstanțe total defavorabile mie, de către gorilele de la *Secret Court*.

La plecare, după îmbrățișări neprotocolare, ne-am despărțit cu lacrimi în ochi, eu urmând curând, cum se spune la noi, *to sleep oneself sober,* adică pe înțelesul dumneavoastră, să dorm până mă voi trezi din beție.

Nu țin minte când și cum am ajuns acasă, când și cum m-am culcat. De trezit, m-am trezit dezbrăcat de tot, nu în patul meu însă, cum ar fi fost normal.

Nu vă pregătiți doamnelor și domnișoarelor să auziți lucruri ce v-ar dogorî obrajii și v-ar scandaliza. M-am trezit pur și simplu la picioarele patului – al meu, subliniez – și singur, dar de mi-ar fi povestit altul așa ceva, aș fi crezut și eu ce credeți dumneavoastră.

Un tanc îmi manevra zgomotos în cap cu motorul la turație maximă. Niște clopote asurzitoare băteau în dungă, mai să-mi perforeze timpanele. V-ați fi trezit și dumneavoastră.

Am încercat să deschid ochii. Zadarnic efort; ceva îmi apăsa pleoapele, ca o cortină de fier. Cu greutate am întins una din mâini, nu știu exact care, și, cu eforturi supraomenești, am ridicat cortina, pe care, cu toată greutatea ei, am izbutit să o țin deasupra capului. Am deschis ochii; minune, am văzut că țineam în mână pantalonii de pijama. Ceilalți, de la costum, nu

știam pe unde erau. Nu mi-am venit în fire decât atunci când dangătul de clopote a devenit mai precipitat și mai strident.

Mi-am revenit complet când mi-am dat seama că suna telefonul. M-am ridicat cu nesfârșite precauții și m-am apropiat de noptieră. Am ridicat receptorul și, deodată, confuzia din cap și durerea violentă din tâmple s-au risipit.

Un gingaș ciripit de păsărele în crângul raiului m-a făcut să trec din nou în lumea visului pentru o secundă, ca apoi să îmi revin. Stăpânirea de sine, curajul, mintea limpede, ca și reacțiile rapide ce caracterizează bărbații din neamul meu erau recunoscute încă de pe vremea războiului de secesiune și se transmiseseră nealterate, din generație în generație, până la umila mea persoană. Mai departe nu garantez.

— Vă vorbește Sandra Massinger. Bună dimineața, mai bine zis bună ziua, deoarece sunt orele 11, 30. Secretarul tatălui meu, domnul Ron Webster, a încercat de două ori să ia legătura cu dumneavoastră. Acum fac și eu același lucru și se vede că am mai mult noroc. Vreau să vă amintesc că ieri v-am făcut o invitație, pe care acum o reînnoiește și tata. Așa că vă așteptăm la ora stabilită. Pentru a fi siguri că nu veți avea dificultăți ca să ne găsiți, vă trimitem șoferul nostru – cu mașina, firește –, să vă conducă la vila în care locuim.

Înainte de a da măcar un semn că nu am părăsit această lume cu receptorul în mână, se auzi un declic și legătura s-a întrerupt.

După încă două ore de somn, în pat ca toți oamenii, am dat un telefon la birou și i-am comunicat dactilografei că era liberă în ziua aceea, de parcă n-ar fi fost liberă și până atunci.

După alte două ore petrecute la baia de abur, un prânz copios, udat cu apă minerală și suc de roșii, eram complet refăcut și pus pe fapte mari.

Până la orele 17,30 m-am deconectat complet, lecturând cât se poate de dezinteresat buletinul de bursă, întrucât nu posedam până la ora respectivă acele valori instabile care dau atâta bătaie de cap celor care dacă nu șchioapătă, își bat singuri cuie în talpă.

Am spus că m-am dedicat acestei instructive lecturi până la 17, 30, deoarece exact la amintita oră a sunat la ușă un tânăr frumușel, zvelt, cu alură de fost campion la nu știu ce disciplină olimpică, îmbrăcat într-o uniformă cum ne-au obișnuit filmele de

la Hollywood și care-i stătea bine – ce e al lui, e al lui. S-a prezentat de cum i-am deschis:

— Mă numesc Leslie Cowper și sunt șoferul domnișoarei Massinger. Din ordinul domnișoarei vă stau la dispoziție. Vă aștept jos la mașină.

S-a înclinat și, înainte de a apuca să deschid gura, dispăru. Desigur, m-am grăbit să dau curs invitației domnișoarei Massinger și peste două minute eram în Cadillacul care mă aștepta, cu șofer cu tot, în fața blocului.

Pe drum nu am discutat nimic și peste puțin timp mașina a oprit în fața unei porți masive, care s-a deschis la un anumit semnal dat cu ajutorul claxonului. Am depășit poarta și ne-am angajat pe o alee pavată cu dale de marmură albă și azurie, străjuită pe ambele părți de niște copaci exotici, care nu-mi fuseseră cunoscuți până atunci și nici eu lor, ceea ce ne lăsa indiferenți și pe mine și pe ei.

După ce a parcurs aproximativ 50 de metri, limuzina a stopat în fața unei uși masive, ca de cetate. Se vede că eram așteptat, deoarece aceasta se deschise și ne permise intrarea într-un hol uriaș, în care ar fi încăput un salon internațional de automobile cu prezentatoare cu tot și ar mai fi rămas loc și pentru o recepție intimă.

— Fiți bine venit în casa noastră, domnule Tempest, răsună o voce din umbra unei uriașe plante exotice, una din multele care împodobeau holul. Să spun că nici pe acestea nu le cunoșteam, ar însemna să arăt ce gol imens exista în cunoștințele mele de botanică. Dar pentru dumneavoastră o fac, dar numai pentru dumneavoastră.

Apăru, în sfârșit, și stăpânul vilei, în persoana domnului John Massinger. L-am recunoscut imediat, deoarece îl văzusem adesea filmat, fotografiat sau televizat.

— Vă rog să mă urmați în birou, unde o vom aștepta pe fiica mea, cu care, din câte știu, ați făcut cunoștință încă de ieri, în niște împrejurări speciale.

L-am urmat în tăcere, m-am instalat – la invitația sa – într-un fotoliu care ar fi putut rezolva necesitățile de cazare ale unei familii numeroase și am acceptat, se înțelege, o havană și un pahar de coniac franțuzesc.

— Fiica mea, reluă amfitrionul, mi-a povestit modul plin de tact în care ați intervenit ieri, când se afla într-o situație

penibilă. Desigur, după cum este obiceiul ei, nu mi-a explicat cum de se găsea într-o astfel de ipostază.

— Domnule Massinger, luai cuvântul pentru prima dată de la sosire, deoarece nu sunt însărcinat nici de miss Massinger și nici de dumneavoastră de a apăra interesele uneia dintre părți, nu pot adăuga nimic la cele ce știți, cu riscul de a vă dezamăgi.

— Îmi place francheța dumitale și din acest moment te poți considera ca angajat să ne aperi interesele, mie și fiicei mele, să zicem pentru 20000 de dolari.

Trebuie să vă mărturisesc că mi-au plăcut atât modul direct, fără ocolișuri, de a mi se adresa, cât – mai ales – suma pe care o fixase pentru a mă considera omul său în elucidarea unei probleme de care încă nu mi se amintise. Mi-a plăcut mai puțin faptul că nici măcar nu mi s-a cerut consimțământul și nu am ezitat să subliniez acest lucru.

— Ca să fiu sincer, începui eu, nu sunt obișnuit să mă las angajat, indiferent în ce problemă, fără să mi se ceară acordul și, mai ales, fără a ști despre ce este vorba. Cât despre sumă, nu discut. Fiindcă suntem la capitolul sinceritate, vă mărturisesc că suma pe care mi-o oferiți este mai mare decât aceea pe care aș fi stabilit-o eu.

— Atunci ne-am înțeles. Voi fi franc, la rândul meu. Iată despre ce este vorba. Știți, cred, că sunt un om foarte bogat. După moartea soției mele, nu m-am mai însurat și mi-am crescut fiica așa cum m-am priceput. Nu cred că am reușit în totalitate, cel puțin în privința educației pe care am intenționat să i-o dau. Fiica mea are 23 de ani, este de o frumusețe deosebită, dar cu o inteligență medie. A moștenit unele tare pe linie genetică de la înaintașii decedatei mele soții. Mai bine zis, are unele deficiențe psihice și de comportament care nu se observă la prima vedere. Vedeți, nu vă ascund nimic. Nici nu am intenționat pe dată ce v-am invitat să stăm de vorbă.

— Ce doriți sau ce vă așteptați să fac eu în acest caz de ordin patologic, dacă am înțeles bine.

— Să o aperi! Da, să o aperi, întări mister Massinger. Cu firea ei, cu frumusețea ei, este extrem de vulnerabilă la tentații de tot soiul și fără apărare în fața oricărui răuvoitor, profitor, escroc sau criminal.

Gazda tăcu și trase adânc un fum din havana pe cale să se înece în scrumul ce se formase. Am profitat de această pauză

pentru a-mi reconsidera poziția. Avea personalitate domnul John Massinger, personalitatea miliardarului, sigur pe el și pe miliardele sale. Mă luase de la început ca din oală, pentru a folosi o expresie cât se poate de plastică. Mi se impusese și îmi impusese argumentele și hotărârile sale, ba – mai mult – luase hotărârea în locul meu, ca și când părerea mea nu conta.

După o tăcere care și mie mi se păru exagerat de lungă, m-am decis să accept. De altfel, nu aveam niciun argument împotrivă.

— Domnule Massinger, cred că ne-am înțeles, voi prelua, nu zic cazul, ci misiunea umanitară pe care mi-o încredințați. Asupra sumei nu discut, mă satisface. Problema, mai bine zis problemele, îmi sunt clare, în afară de una, de care, iertați-mă, nu mi-ați amintit.

— Nu cred să vă fi ascuns ceva cu bună știință.

— Nu mi-ați spus nimic despre faptul că asupra fiicei dumneavoastră se încearcă anumite presiuni, pe care legea le condamnă. Mai exact, asupra fiicei dumneavoastră un *blackmailer* – adică șantajist – sau mai mulți exercită, sau încearcă să-și exercite meseria lor murdară. Scena la care am luat parte ieri, într-un anumit local, este o dovadă în acest sens. Trebuie să mai știți că individul de ieri, pe nume Charley Marlowe, cunoscut mai ales după porecla de *Snappy,* adică *Ferchețul,* a fost asasinat de către unul din complicii săi, sau poate de patron.

— Sunt foarte surprins de cele ce-mi spuneți, zise amfitrionul meu, deși după chip și ton nu arăta să fie contrariat de spusele mele.

— Da, ai dreptate domnule Tempest. Nu am pomenit nimic de faptul că Sandra este de câtva timp victima unui șantajist, pentru că am considerat că știți deja acest lucru fie de la fiica mea, fie datorită faptului că ați acționat ieri cu atâta succes în beneficiul ei. Acum, cu voia dumitale, să trecem la lucruri ceva mai practice, spuse mister Massinger, ordonând apoi prin interfon secretarului să vină în birou cu cele necesare.

În curând, cel chemat își făcu apariția, ducând în mână o mapă de piele.

— Domnule Tempest, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Ron Webster, avocatul și secretarul meu.

Cel astfel numit se înclină și se așeză pe un scaun tapițat de

lângă masa de lucru, atât de mare, că pe ea ar fi putut avea loc, în bune condiții, un marș organizat de Armata Salvării.

Era un bărbat nu cu mult peste 30 de ani, cam de talia mea, brunet, aproape măsliniu. Avea desigur mult sânge sudic în vene, cred că după mamă, și – trebuie să mărturisesc – era un bărbat bine, care doar dacă nu voia nu avea succes la femei, sau dacă femeile – oare? – sunt sătule de bărbați frumoși, standard.

— Ron, fii, te rog, bun și așterne pe hârtie condițiile în care între domnul Tempest și mine are loc înțelegerea despre care ți-am vorbit.

— Aveți aici actul dactilografiat în trei exemplare, domnule Massinger.

Îmi plăcea cum decurgeau lucrurile în casa aceasta. Nici nu mă văzuseră, nici nu mă cunoscuseră măcar din auzite, nu știau nici dacă voi accepta sau nu, ei și pregătiseră contractul. De altfel, era prima dată când urma să semnez un contract prin care îmi luam anumite obligații față de o anumită parte. În afară de aceasta, în meseria mea nu se încheie asemenea documente. Suma era prea mare însă ca să nu fiu receptiv la această inovație.

Webster ne puse în față câte un exemplar al contractului, pe care-l parcurserăm în câteva minute. Prin acest act îmi legam mâinile și picioarele, dar merita. Garantam, nici mai mult nici mai puțin, că o voi pune la adăpost pe Sandra Massinger de orice agresiune din afară – fizică sau psihică –, de orice încercare de șantaj și alte mărunțișuri de felul acesta.

Mă credeți sau nu, dar am semnat. Era ceva nou pentru mine și, în afară de aceasta, mândria mea de detectiv era pusă la încercare, amorul meu propriu îmi era zgândărit.

Abia am semnat contractul și în încăpere intră soarele, adică pardon, Sandra Massinger.

Îmi întinse mâna ca unui vechi cunoscut și se așeză cuminte pe un fotoliu, aproape de fereastră, astfel încât ultimele raze de soare reliefau profilul ei de madonă și scăldau în auriu părul ei ondulat care, după cât îmi dădeam seama, era natural. O rază rătăcită făcu să sclipească inelul ei de platină, a cărui parte plată, lucru puțin obișnuit la femei, reprezenta capul unui bizon cu coarnele bine conturate, ochii având în orbite două mari diamante.

— V-aș ruga să binevoiți, domnilor, să-mi spuneți ce ați hotărât în privința mea, rosti ea cu cel mai suav glas ce am auzit vreodată și, curios, privirea nu i se fixă nici pe tatăl ei și nici pe mine. Se uita întrebătoare la Ron Webster, ca pentru a ghici cu o secundă mai devreme ceea ce se stabilise.

Chipul secretarului ilustra când speranță, când încurcătură, când durere. Se uita la ea cu privirea pierdută ca în așteptarea unei minuni, care întârzia să se producă.

3

— Domnul Tempest îți va explica, fiica mea, ce am hotărât în privința siguranței tale. De altfel, în pofida meseriei sale, domnul Tempest este un gentleman și un om de inimă – mă ghicise bătrânul, ce era al lui era al lui – și s-a aliat cu trup și suflet intenției mele de a te pune la adăpost de surprize neplăcute. De altfel, domnul Tempest, sunt sigur, îți va explica singur poziția sa, atunci când îi vei da ocazia să o facă. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Tată, sunt convinsă că voi trei îmi vreți binele și vă sunt nespus de îndatorată tuturor. Dar, întrucât pe domnul Tempest îl cunosc, dacă pot să spun așa, de scurt timp, aș vrea să am cu dânsul o discuție între patru ochi, în apartamentul meu.

M-am uitat la chipurile celor doi bărbați și privirea mi-a rămas fixată pe fața secretarului. Am zărit – fugar, e drept – ceea ce nu am înțeles atunci, gelozie poate. O iubea cumva pe Sandra cu o iubire împărtășită, care i-ar fi dat dreptul să fie gelos? O iubea nebunește, fără speranță? Dar cine putea să nu iubească acea apariție ce punea în umbră orice ființă cu care natura ne-a blagoslovit cu atâta zgârcenie.

Cât despre mine, dacă mă zăpăcise cumva, eram vindecat. Începusem să văd ceea ce îmi fusese ascuns până atunci: privirea ochilor căzuți în orbită, în momentul acela, tenul ușor străveziu și pal, bolnăvicios, colțurile gurii ușor lăsate. Dar trebuia să fii un observator avizat și cu experiență ca mine, o spun fără falsă modestie. Eu întotdeauna dau cezarului ce este al cezarului.

Sandra Massinger se ridică din fotoliu cu grație firească și străbătu încăperea, fără să aștepte răspunsul la cererea ei. M-am ridicat, evident, și la fel procedară și ceilalți doi bărbați.

— Ron, fii amabil și condu-l pe domnul Tempest în apartamentul Sandrei, spuse amfitrionul, iar secretarul porni spre ușă ca și cum ar fi fost sigur, și putea fi, că îl urmez.

Se opri, ca și mine de altfel, întrucât Sandra se întoarse și se adresă tatălui ei:

— Tată, dar pentru astăzi nu ne-am făcut antrenamentul. Socot că nu ne putem lipsi de el și poate așa ceva l-ar interesa și pe domnul Tempest.

— Desigur, Sandra, venim cu toții la sala de tir. Este de altfel ora, își exprimă acordul John Massinger.

Și iată-ne pe toți, inclusiv șoferul, la standul de tragere, situat într-o sală special amenajată.

După explicațiile gazdei urma ca fiecare să tragă câte cinci focuri la țintă fixă. Cel ce va câștiga urma să ofere tuturor câte o cupă de șampanie.

Desigur că nu puteam fi decât de acord. Am pus însă o condiție, echitabilă din punctul meu de vedere, aceea de a trage pe rând, fiecare, câte un foc, până la executarea celor cinci, cu pistoalele schimbate. Adică, fiecare să tragă câte un foc, folosind succesiv revolverele celorlalți.

Propunerea mea a fost acceptată. Rezultatul întrecerii pe primul loc s-au situat secretarul și șoferul, la egalitate de puncte; pe locul doi Sandra, iar pe locul trei, tot la egalitate de puncte, mister Massinger și umila mea persoană.

Vă fac o mărturisire, dar asta rămâne între noi. Nu am urmărit în mod special să mă evidențiez, mai ales după ce am avut în mână al treilea pistol care, firește, nu-mi aparținea.

După ce am băut o cupă de șampanie, al cărei cost a fost suportat de câștigători, conform înțelegerii, iată-mă singur, de fapt nu singur, în alcovul Sandrei Massinger. Nu îl descriu; las imaginația dumneavoastră să și-l închipuie, să-l mobileze și să-l decoreze.

M-am așezat cuminte pe un taburet, în timp ce pe marginea patului cu baldachin sta picior peste picior, într-o atitudine degajată, Sandra Massinger. Nu-mi puteam dezlipi privirile de la picioarele acelea zvelte, perfecte, de culoarea fildeșului, ca ale zeiței Diana, care se agitau într-un ritm amețitor, lăsând să se vadă carnația superbă, dincolo mult de genunchi.

— Așadar, domnule Tempest, iată-vă angajat pe post de dădacă. Sunt sigură, în meseria dumneavoastră nu v-ați găsit

într-o asemenea postură. Nu știu ce explicații, ce motivații v-au prezentat tata și Ron, de aceea mă simt obligată să vă vin în ajutor.

Femeia se opri, părând încurcată sau în căutare de a prezenta o realitate în propria-i concepție. Mi-am dezlipit privirea de la genunchii ei jucăuși și am privit-o în ochi. Mă speria, acesta-i cuvântul. Fața îi era ca a unui suferind de o boală grea, iar ochii, adânciți în orbite, fără strălucire, păreau pierduți. Fața îi era palidă și, mi se părea sau era o realitate, la tâmple îi apăruseră broboane mici de sudoare.

— Mă scuzați că sunt o gazdă atât de neatentă, spuse ca și se ridică brusc, ieșind din încăpere fără a închide ușa.

— Cu mult zahăr sau fără, sună întrebarea din chicineta unde se dusese. Ghicind că era vorba de o cafea, am acceptat o ceașcă din băutura oferita, fără zahăr.

Apăru curând cu o servantă, pe care abureau cești le de cafea și licăreau îmbietoare paharele cu *Gold Ring*, una din băuturile mele favorite. Lângă pahare odihnea dătătoare de optimism sau de dureri de cap o sticlă aproape plină cu aceeași băutură.

O dată cu venirea tinerei femei, aerul a fost agresat de un miros ciudat, amestec de parfum foarte scump, alcool și ceva nedeterminat, dulceag și totodată insuportabil.

Privirile Sandrei străluceau de tinerețe, pielea i se colorase într-o nuanță naturală, mișcările îi erau sigure și vocea, după cum mi-am dat seama imediat, caldă și mângâietoare. Se schimbase și îmbrăcase o rochie de interior, care o făcea și mai ispititoare.

— Vă rog să vă serviți, domnule Tempest, și să vă socotiți pe cât se poate ca la dumneavoastră acasă. Fiți binevenit în această casă, care nu a mai cunoscut pacea, siguranța și buna dispoziție de mult timp.

Abia la apropierea ei mi-am dat seama de mirosul ciudat, dulceag. Emana de la ea și nu era altceva decât o miasmă de eter. M-am speriat și parcă ceva s-a rupt în mine.

— În sănătatea dumitale, mai spuse ea și ciocni un pahar de celălalt.

Am ridicat paharul din fața mea și am luat doar o înghițitură, în timp ce ea, cu o singură mișcare a încheieturii mâinii, răsturnă paharul, dându-i pe gât. Am rămas, după cum vă închipuiți, cu gura căscată în fața acestei performanțe. Fără să

pară că a observat efectul ce l-a avut asupra mea o astfel de operație întreprinsă cu atâta ușurință, își umplu din nou paharul, după care îl umplu și pe al meu.

— Sunt o ființă părăsită de noroc și lipsită de dragoste, începu ea seria confesiunilor pe care le bănuiam și le așteptam să se producă. Am gustat și gust din viață tot ceea ce mi se oferă. Nu admit și nici nu pot să înțeleg amestecul, brutal și iresponsabil, în existența mea. Din acest punct de vedere, nu-i înțeleg, nici pe tata, nici pe Ron, vreau să spun, pe domnul Webster, și nici chiar pe dumneavoastră. Cât privește pe nefericitul de șantajist, filfizonul acela de Marlowe, nu am putut să i-o iert. Pe dumneata nu te pot pricepe. De ce pentru suma derizorie de câteva zeci de mii de dolari ai acceptat să faci pe dădaca, gata oricând să-mi schimbi scutecele și să-mi dai biberonul? Mă pot apăra și singură și o voi dovedi. Nimeni nu-mi poate rezista, femeie ori bărbat!

Era măreață, ce să vă spun, și tragică totodată. Vedeam în ea drama unui semen de al nostru, conștient că se degradează cu fiecare zi ce trece, că este inutil să lupte împotriva acestui proces ireversibil, dar care încearcă din toate puterile să tragă de timp, să se bucure de fiecare clipă, să soarbă maximum din ce i se oferă și din ce poate lua.

Se ridică de pe pat și se apropie de mine.

— Știu să dau vieții dreptul ei și știu să cer de la viață tot ceea ce mi se cuvine, mai spuse ea, iar eu sesizai în ochii ei, acum imenși, o lumină ciudată.

Luă din nou paharul, îl goli cu aceeași nonșalanță și, dintr-o singură mișcare a umerilor, își îndepărtă rochia care îi căzu la picioare. Rămase goală ca o statuie antică și îmbietoare ca Eva după ce a gustat din fructul oprit.

Mi-am oprit cu greu un nod ce mi se urca în gât, în timp ce brațele ei m-au cuprins posesiv. Gura ei își puse pecetea arzătoare pe gura mea, în vreme ce eu simțeam cum se învârtește pământul cu mine și...

Îmi pare rău, domnilor, că vă dezamăgesc, așa cum am dezamăgit-o și pe tânăra și nefericita Sandra Massinger.

Pare ridicol și, în același timp, de necrezut, dar în fața capitulării ei totale am procedat cum, cred, nimeni nu a mai procedat. Am desfăcut cu toată delicatețea de care eram capabil brațele ei înlănțuite, am luat-o în brațe – era ca în

transă, cu ochii închiși și cuprinsă de fiori – și am așezat-o cu gingășie pe pat. Peste ea am aruncat rochia pe care tocmai o dezbrăcase, așa încât acoperea în mare parte ce trebuia acoperit.

M-am ferit la timp de brațele ei, care încercară din nou să mă cuprindă, am tușit ușor și cu un ton pe care-l doream ferm am spus:

— Domnișoară Massinger, vă rog să credeți că îmi vine nespus de greu să nu prețuiesc avansurile dumneavoastră, dar înainte de toate am o conștiință profesională. Puteți să mă taxați de demodat, cretin, insensibil ori cum veți crede, dar etica mea îmi interzice să am alte legături decât de afaceri cu cei care mă plătesc. Indiferent care sunt sentimentele mele sau ale lor.

Abia am terminat, că miss Massinger sări de pe pat și, așa goală cum era, cu fața contractată de o furie oarbă, îmi arătă cu un gest ușa.

— Ești un mare dobitoc! Făcând pe moralistul cu mine m-ai insultat în mândria mea de femeie, m-ai dezamăgit și mi-o vei plăti. Ieși!

Ce să vă spun, era măreață, cu toată nuditatea ei, sau poate tocmai de aceea.

M-am înclinat fără o vorbă și, tocmai când să pun mâna pe clanță, ușa s-a deschis, iar în prag s-a ivit protocolar șoferul. Cuprinse dintr-o privire toată scena și, fără să pară că a observat ceva anormal, mă anunță cu un glas de gheață:

— Am dispoziție de la domnul Massinger să vă conduc la locuința dumneavoastră.

Se dădu la o parte, lăsându-mă să ies, închise ușa, mă depășì, iar eu îl urmai pe scări, până la mașina în care urcarăm fără să rostim o vorbă.

Aproape de locuința mea, glasul lui se făcu auzit, mai mult ca o șoaptă:

— Domnule Tempest, nu vă uitați că sunt o otreapă față de dumneavoastră, dar îmi permit să vă dau un sfat. Nu-i răpiți domnișoarei Massinger bunurile vieții, mai bine zis bucuriile, nu o dezamăgiți și nu o supărați. Aceste lucruri se plătesc, mai devreme sau mai târziu, și mi-ar părea rău pentru dumneavoastră.

L-am privit insistent, dar pe fața lui nu am reușit să citesc

decât respect și satisfacția unei datorii împlinite. Totuși, din glasul său răzbătea un ecou slab de deznădejde și devotament de câine.

Când am coborât din mașină, Leslie Cowper – șoferul – rosti plin de demnitate:

— Vă rog să mă scuzați dacă am fost deplasat și poate v-am ofensat cu sinceritatea mea. Noi cu toții ținem foarte mult la domnișoara Massinger, o iubim și nu vrem să se simtă nefericită. Vă mulțumesc pentru răbdarea cu care m-ați ascultat. Noapte bună, domnule Tempest!

Am urcat la mine și, în dormitor, am procedat ca toți detectivii care se respectă – am privit pendula. Arăta orele 21,30; deci, mai aveam timp să acționez.

Am răsfoit cartea de telefon, am avut o scurtă convorbire, am făcut un duș, mi-am schimbat rufăria și costumul, am controlat din obișnuință să văd dacă am cartuș pe țeava revolverului și, asigurat din acest punct de vedere, am coborât și am traversat strada.

Am dat să intru în blocul de vis-à-vis, dar am trecut repede mai departe. Din el tocmai ieșea Ron Webster, secretarul domnului Massinger. L-am lăsat să se îndepărteze în direcție opusă și m-am înapoiat la intrarea imobilului ce mă interesa. În timp ce pătrundeam în hol, mă gândeam la ciudățenia de a vedea ieșind de la această adresă pe bunul domn Webster. Am urcat la etajul patru, am străbătut un culoar larg și m-am oprit în dreptul garsonierei 412. Pe ușă, pe o placă de aramă, sta scris cu litere mari *VICTOR ZEST* și sub nume, cu litere mici, *cercetător.*

Așadar, aici locuia vecinul meu de peste drum, domnul Zest, de meserie cercetător, observator al cerului și, mai ales, al apartamentelor apropiate, care se deplasa în interiorul locuinței cu ajutorul cârjelor sau în cărucior, dar care în afara casei umbla, cum era normal, pe cele două picioare, ca toți oamenii. Meseria lui de bază o fi fost cândva aceea de cercetător, dar acum investigațiile sale aveau un scop mult mai lucrativ. Era – nici mai mult, nici mai puțin – un șantajist ordinar, preocupare care în anumite condiții poate fi destul de bănoasă.

Ce căutam la ora aceea la el? Vroiam să-i amintesc de convorbirea pe care o avusese cu răposatul Charley Marlowe, zis Snappy, adică *Fercheșul*, să-i mai pun vreo două întrebări în

legătură cu activitatea lui, să mă uit la colecția sa de fotografii compromițătoare, să controlez dacă revolverul lui era de același calibru cu cartușul pe care-l găsisem la piciorul scării de incendiu. Mai aveam și alte întrebări drăguțe și nevinovate pe care i le-aș fi putut pune.

Am sunat și mă pregăteam să pun piciorul în ușă dacă ar fi fost cazul, dar nimeni nu a venit să-mi deschidă. Am încercat clanța – aveam ca întotdeauna în asemenea ocazii mănușile pe mâini –, am împins, dar ușa nu s-a deschis.

Șperaclul m-a servit prompt, ca și în alte situații asemănătoare, și – odată intrat – am încuiat din nou ușa.

Un miros ușor de identificat plutea în aer. O armă se descărcase nu de mult în locuință. Mirosea a praf de pușcă.

Am pășit, mergând pe lângă pereți, cât îmi permitea mobila, și am intrat în camera de la stradă, acea încăpere de unde locatarul cerceta bolta cerească și spiona apartamentele vecine, pentru a imortaliza pe peliculă scenele care îl interesau din punctul de vedere al meseriei sale.

Desigur, activitatea lui de șantaj ist nu s-ar fi putut limita numai la scenele de alcov; ea era extinsă și în alte sfere, unde complicii lui, niște mărunți *slickers* – escroci – căutau mereu surse pe care, prin șeful lor, să le exploateze.

În cameră nu era nimic deranjat. M-am apropiat de fotoliu, ocolind scaunul pe rotile, am sărit peste o pereche de cârje căzute pe jos ori poate aruncate, și l-am zărit pe Victor Zest.

Așa cum zăcea, cu gaura de glonț în tâmpla dreaptă, nu mai încăpea nicio îndoială că era mort de curând, deoarece sângele nu apucase să se închege.

L-am căutat atent prin buzunare, i-am cercetat portofelul, dar nu am găsit nimic din ce m-ar fi interesat. M-am uitat atent la revolverul pe care-l avea în buzunarul de la haina de casă ce-i servise ca ultim veșmânt și l-am pus la loc. Nu mă interesa, eram lămurit.

Am trecut în laborator, am scotocit în sertarele unor dulapuri cu uși gen rulouri, în ideea că poate voi găsi fotografii care mi-ar putea stârni interesul. Căutam cu o anumită încordare ceva clișee ori fotografii de-ale Sandrei Massinger și am găsit mai multe decât îmi trebuiau. Dar am avut și o surpriză. Singură, sau împreună cu Sandra, era Cynthia Blair, Maltopoulos prin căsătorie. Și una și alta erau goale, în niște poziții care nu lăsau

nicio îndoială asupra îndeletnicirilor lor intime.

Am pus toate aceste lucruri într-o geantă mică, pe care am luat-o de pe masă. Mi s-a părut ciudat că nu am găsit fotografia nici unui bărbat, singur sau în prezența uneia din cele două femei.

La o cercetare mai atentă, am găsit totuși unele clișee în care, împreună cu Sandra Massinger, apăreau unul sau chiar doi bărbați. Cât despre semnificația îndeletnicirii protagoniștilor prefer să nu vă vorbesc, pentru că mi s-ar colora obrajii de rușine. Pe bărbați îi cunoșteam, nu mai încăpea nicio îndoială. Totuși, curios sau nu, niciunul din clișee nu o surprinsese și pe Cynthia Maltopoulos în asemenea situații mai mult decât delicate și compromițătoare.

Am consultat registrul în care șantajistul ținea evidența la zi a tuturor afacerilor sale. Am mai găsit un carnețel cu diferite adrese, pe care nu aveam nici timp și nici de ce să le cercetez. Registrul și carnețelul, împreună cu restul de fotografii și de filme care cel puțin pentru mine nu prezentau interes le-am aruncat în crematoriul electric ce deservea apartamentul. Am stat răbdător până ce totul a fost carbonizat, am răscolit cu simț de răspundere cenușa și am părăsit laboratorul.

M-am apropiat din nou de fotoliu, am scos filmul din aparatul fotografic și l-am voalat. Privirea mi-a fost atrasă de lunetă și am fost curios să știu ce punct al cerului studia Zest, cu puțin timp înainte de moarte.

Am privit și m-am cutremurat de oroare și dezgust. Înlănțuite ca două iedere, într-o postură care nu admitea niciun dubiu, cu privirile pierdute, Sandra Massinger și Cynthia Maltopoulos se dedau unor exerciții izvorâte din patima anormală de care erau stăpânite.

Am dereglat luneta și i-am îndreptat obiectivul spre bolta cerească.

Am făcut calea întoarsă, manifestând aceleași precauțiuni ca la venire, am descuiat ușa cu șperaclul, după care am încuiat-o. Totul părea în ordine. M-am întrebat de ce asasinul încuiase ușa și luase cheia cu el.

La ieșirea din imobil, am aruncat o privire spre hotelul lipit de blocul în care locuiam, așteptându-mă să zăresc mașina Sandrei Massinger. Într-adevăr, luxosul automobil era acolo, iar șoferul – aflat la volan – părea că dormitează.

Odată ajuns în apartamentul meu, după ce mi-am venit în fire cu ajutorul câtorva pahare de brandy, m-am așezat într-unul din cele două fotolii din biblioteca-salon, sau salonul-bibliotecă, ceea ce era totuna, și – cu ochii pironiți în tavan – am început să mă gândesc.

Trebuie să știți că eu nu sunt un tip spontan, ceea ce este rău pentru un detectiv. Eu trebuie să gândesc profund tot ce fac, ce plănuiesc, ceea ce este bine pentru un ins cu meseria mea. Dar nu neg că și gândirea spontană este de multe ori salutară, în timp ce cu cealaltă poți avea toate șansele să pierzi vremea, fiind mai câștigat dacă ai tăia frunze la câini.

După nu știu cât timp am hotărât că este cazul să trag concluziile.

Cine îl omorâse pe Marlowe? Acum știam precis că nu Zest. Revolverul lui avea alt calibru și era de alt tip. Strigătul pe care îl scosese fusese de avertisment. El îl văzuse pe cel care îi curmase zilele, trăgând de pe balcon prin fereastra deschisă. Fusese un revolver cu surdină, altcum detunătura ar fi fost auzită în bloc sau în stradă.

Știa asasinul că voi veni la Marlowe? M-a urmărit, ori fusese informat de către cineva? Oricum, asasinul anunțase telefonic primului post de poliție săvârșirea faptei, intenționând fără niciun dubiu ca eu să fiu surprins în flagrant delict.

Cine îl omorâse pe Zest? Cel care îl asasinase și pe Marlowe, ori poate altcineva? De ce aceste asasinate au fost presărate în drumul meu, ca și când s-ar fi urmărit compromiterea mea?

În concluzie, în afară de faptul că fuseseră uciși doi șantajiști, că cele două femei pe care urma să le protejez erau lesbiene, că cel puțin una – Sandra – era toxicomană, că atât șoferul, cât și secretarul lui Massinger erau îndrăgostiți de fiica acestuia și nu numai atât, că eu – prin refuzul de a mă supune farmecelor ei – mi-o făcusem probabil dușman, nu mai știam nimic.

Ce cunoșteam era aproape tot atât de puțin ca atunci când îmi băgasem nasul în această afacere, adică spre a vă reaminti, când intrasem în barul lui Fred Device și asistasem la sfârșitul întrevederii dintre fiica lui Massinger și Marlowe. Și asta se cheamă interferență; cu alte cuvinte a te băga pe fir, a te amesteca în treburile altora, iar eu eram un afurisit de băgăreț. Nu o făceam pentru prima oară, dar nici pentru ultima.

După o concluzie atât de optimistă m-am culcat, aducându-mi

aminte abia atunci că noaptea este cel mai bun sfetnic.

M-am trezit destul de târziu, constatând fără să mă mir că noaptea trecuse fără să-mi fi dat un sfat sau ceva asemănător. Dormisem tun și fără vise.

M-am bărbierit, am făcut un duș, am băut o cafea și mi-am aprins o țigaretă, prima din ziua aceea. Am deschis ziarele de dimineață, pe care ca în fiecare zi le-am luat din cutia de poștă. Foarte ciudat, nu se relata mai nimic despre cele două crime, iar ceea ce am citit era redactat în niște termeni vagi și cu o totală indiferență. Așa se întâmpla ori de câte ori poliția orașului se găsea într-o oarecare derută.

Am socotit că ar fi cazul să merg la birou; nu de alta, dar poate voi avea fericitul prilej să găsesc pe masă demisia dactilografei mele, pe motiv de prea mult plictis.

La birou nu mă aștepta nimic bun; dactilografa nu numai că nu-și dăduse demisia, dar nici măcar nu venise la lucru, ceea ce pentru mine constituia un motiv de satisfacție, întrucât aveam privilegiul să gândesc în liniște. Și, Credeți-mă, aveam la ce mă gândi.

Am mai fumat o țigaretă și am încercat să privesc într-un mod mai optimist realitatea înconjurătoare. Această realizare epocală a fost favorizată de filtrarea pe gât a patru înghițituri bune dintr-o anume băutură, pe lângă care nitroglicerina este aidoma unui ceai de tei îndulcit cu zaharină. Cineva, cu o imaginație debordantă, a numit-o *Rotten Luck,* pe limba inițiaților vrând să însemne ghinion. După această gargară deosebit de eficientă, am hotărât ca în continuare să dau dovadă de maturitate – era și cazul – în aprecierea evenimentelor și să acționez cu mult discernământ, intuiție și mai ales inteligență. După cum cred că v-ați convins, de inteligență nu prea duceam lipsă. Mai aveam chiar și niște rezerve pe undeva, dar nu știam unde le-am pus.

Nu am rezolvat nimic notabil până la orele, 17,00, când m-am deplasat cu propria-mi limuzină la reședința familiei Massinger.

Am fost primit ca și în ajun, mai întâi de domnul Massinger, după care restrânsei societăți s-a alăturat și Ron Webster, secretarul, pe care ați avut plăcerea să-l cunoașteți. După scurt timp a fost rândul lui miss Massinger să ne onoreze cu prezența și să înseninеze puțin atmosfera cam apăsătoare.

Domnul Massinger purta cu greutate o conversație care nu interesa pe nimeni, iar secretarul părea absorbit de o problemă

ce îi dădea mult de lucru. Eu căutam să fac față situației, pivotând între cei doi bărbați.

Am afirmat că venirea fiicei amfitrionului înseninase cumva atmosfera și nu m-am înșelat. Toată lumea deveni interesată, sau păru că devine, când ea îmi puse direct întrebarea dacă de ieri până acum cercetările mele înaintaseră, la care am răspuns că nu numai că nu am înaintat, dar, se pare, că mă aflu în preajma unui impas.

— Cum se poate? întrebă ușor dezamăgit domnul Massinger.

Înainte de a-i putea răspunde, Sandra interveni:

— Sunt până acum doi morți în această dramă de bulevard. Nu-i așa, devotatul meu cavaler al Mesei Rotunde?

Era răutăcioasă, nu-i trecuse încă veninul după înfruntarea din ajun. Îmi păstrai calmul și nu mă lăsai provocat. Mi-am notat încă un punct în avantajul meu: de unde știa Sandra Massinger de moartea lui Victor Zest, falsul paralitic, șantajistul de profesie? Cunoșteam precis că niciun, ziar nu legase cele două decese cu *un* singur nod. Poliția, poate. Eu nu scosesem nicio vorbă până atunci.

— Nu am cunoștință să se fi înfăptuit un nou asasinat în afacerea pe care, prin bunăvoința dumneavoastră, o cercetez, mă adresai domnului Massinger. Dacă miss Sandra știe mai mult decât mine, nu pot decât să o felicit și o rog să se bizuie de acum înainte numai pe sursele proprii de informare. Din acest moment vă rog să luați act că mi-am depus mandatul.

— Sub niciun motiv, sub niciun. Motiv nu putem accepta acest lucru, interveni ușor alarmat domnul Massinger. Înțelegerea noastră cuprinde o sferă mult mai largă de probleme, care, după părerea mea, depășesc ca importanță unele întâmplări marginale. Cât privește afirmația fiicei mele, cred că ea ar trebui să fie mai explicită.

Amfitrionul nostru continuă apoi, îndreptându-și privirea ușor nedumerită spre Sandra:

— Care este temeiul afirmației tale că s-ar mai fi comis un asasinat în afacerea pe care o investighează domnul Tempest? Nu ai vrea să ne spui și nouă?

4

Departe de a părea încurcată, femeia nici nu clipi. Se uită

puțin provocator la cei de față, apoi privirea i se opri cercetătoare pe chipul lui Ron Webster, secretarul și avocatul familiei.

Abia acum observai pe umărul obrazului stâng al acestuia o pată vânătă, perforată de două mici găuri, cu marginile sângerii. Fără voie, gândul mă duse la inelul Sandrei, cel cu capul de bizon cu coarnele în relief.

Webster se feri parcă și se întoarse trecător spre mine. Pleoapele i se zbătură și fața i se făcu mai palidă.

Să se fi petrecut o scenă brutală între cei doi? Să fi devenit el prea insistent în dimineața aceasta? Ieri seara și astă noapte nu putea fi vorba, eu știind unde fusese ea și cu cine. Desigur că se petrecuse ceva între ei în intervalul dintre orele 10–11 dimineața și până la întrunirea noastră. Poate o rundă de dragoste furtunoasă, în care Sandra să fi întrecut măsura și alintările ei să fi devenit, cum să zic, prea brutale, mergând până la lovire? Nu m-ar fi mirat deloc o astfel de ipoteză, fiind convins că în funcție de împrejurări secretarul ar fi putut să satisfacă și în acest mod dorințele ei și pe ale lui:

— Domnilor, nu-mi cereți să vă divulg sursele mele de informare, răspunse fiica domnului Massinger. Acesta să fie secretul meu, pe care mă oblig să-l păstrez. Sunt sigură că și domnul Tempest păstrează unul sau două pentru sine.

Am răspuns că înțelegerea noastră scrisă numai că îmi dădea mână liberă să îmi aleg metodele de investigare, dar îmi și cerea să fac cunoscute numai anumite lucruri, pe care le consideram oportune.

Webster intră și el în vorbă și admise că din punct de vedere juridic procedasem just și nu conta dacă erau două victime sau mai multe. Principalul era ca eu să mă achit de sarcinile contractuale, indiferent de căile pe care le-aș fi urmat pentru a-mi atinge scopul.

În momentul acela intră în încăpere șoferul, Leslie Cowper, care anunță că micul poligon de tragere este pregătit. V-am mai spus că în casa aceea exista obiceiul ca zilnic să se desfășoare exerciții de tragere cu pistolul, la care luau parte în egală măsură gazde și invitați.

Ne-am deplasat oarecum satisfăcuți că am evadat dintr-o atmosferă ce tindea să devină încărcată și ne-am dedat cu pasiune, aș zice, jocului practicat în acea ilustră casă.

Am respectat condițiile din ajun: fiecare a tras, pe rând, câte un foc, folosind armele celorlalți patru. De data aceasta, ca un punct inedit în regulamentul stabilit adhoc, a avut loc tragerea la sorți în ceea ce privește ordinea în care urma să aibă loc întrecerea. Formalitatea fiind îndeplinită, totul a decurs normal, iar rezultatele din ziua precedentă s-au repetat, la fel ca și surpriza pe care am avut-o atunci. Numai că de data aceasta, ea s-a ivit o dată cu cea de a doua armă cu care am tras.

La întoarcerea în biroul lui mister Massinger, atmosfera s-a mai destins. Motivul consta poate în aceea că după câteva minute Sandra, pretextând treburi urgente – coafor, croitoreasă și altele de acest gen – a ieșit din încăpere. Nu după mult timp s-a auzit mașina ei rulând pe aleea care ducea la poartă.

Nu am mai zăbovit nici eu și mi-am luat rămas bun. Se apropia momentul când trebuia să mă prezint la domnul Maltopoulos.

La ora fixată eram instalat comod într-un fotoliu din camera de zi a milionarului, sau miliardarului – nu am putut niciodată să-i deosebesc pe unii de alții –, în fața unei măsuțe joase pe care erau puse într-o dezordine aparentă pahare, trei sticle cu lichide diferit colorate, etichete pretențioase și densități pe care le consideram apreciabile. Erau scumpe și, probabil, bune, dar nu asta conta. O cutie deschisa, plină cu țigări de foi, și alta, mai mare, compartimentată, plină cu țigarete de diferite mărci mi-au stârnit brusc pofta de a fuma.

Nu ne-am instalat bine, că a și trebuit să ne ridicăm pentru a saluta intrarea, oarecum studiată – nici că se putea altfel – a fostei stele de varieteu Cynthia Blair, regina strip-tease-ului. Pășea asemeni actrițelor, aducând fiecare călcâi exact în fața vârfului pantofului de la piciorul opus. O făcea cu multă siguranță, cu grație și lipsă de afectare. Era ceva intrat în reflex, de parcă de la Eva încoace femeile ar fi exersat toată ziua soiul acesta de mers. Rochia foarte decoltată, aș spune generos de decoltată, atât în față, cât și în spate, dar și scurtimea ei îi evidențiau fără putință de tăgadă corpul fără de cusur și acel *sex-appeal* care o făcuse atât de cunoscută.

— Draga mea, am plăcerea să ți-l prezint pe tânărul meu prieten, despre care ți-am vorbit adeseori, Nick Tempest, de profesie jurist.

Pură invenție acel” de care ți-am vorbit adeseori”. Cât despre

ocupația mea nu mai vorbesc. Și proaspătul meu amic continuă tot atât de ceremonios.

— Nick, ți-o prezint pe soția mea legitimă, Cynthia, spuse el și se uită la mine de parcă s-ar fi așteptat să cad din picioare. Nu am făcut așa ceva, spre marea insatisfacție a interlocutorului meu. De mirat m-am mirat numai de acel cu totul surprinzător" soția mea legitimă", expresie ce nu se obișnuiește a fi folosită în lumea lor nici măcar în glumă și care lăsa să se înțeleagă că până atunci îmi prezentase toate soțiile lui fără cununie.

După ce ne-am strâns mâinile și amândoi am rostit acel obișnuit și formal „ce mai faci", doamna, cu un gest de regină desprinsă parcă din filme, ne-a invitat să luăm loc. A urmat un șir de banalități – vreme, piese vizionate, călătorii și altele asemănătoare – care, dacă nu angajează, salvează aparențele și dau impresia că nicicând nu a existat o atmosferă mai caldă, mai lipsită de încorsetare.

Pe neașteptate, spun asta întrucât fuseseră golite câteva păhărele, iar câte două țigarete se prefăcuseră în scrum prin contribuția noastră – toți trei fumam – domnul Maltopoulos îmi puse o întrebare:

— Nick – eram deci prieteni –, în practica ta de om al legii ai avut de a face cu felurite specimene de infractori. Care, după părerea dumitale, sunt cei mai periculoși și mai detestabili?

— În afară de ucigași, nu este nimic mai murdar, mai de condamnat decât șantajul, am răspuns cu promptitudine.

— Ai întâlnit multe astfel de cazuri în activitatea dumitale? întrebă doamna Maltopoulos.

— Destule ca să te dezguste de viață, stimată doamnă.

— Știu că, de curând, una din prietenele mele v-a rugat să o puneți la adăpost de eventualele încercări de a fi șantajată. Ați întreprins ceva cercetări în acest sens?

Pe cât era de frumoasă, pe atât era de naivă în anumite privințe. Nu mai vorbesc de lipsa de tact care constituia de altfel unul din punctele nevralgice ale lumii celor cu bani.

— Doamnă Maltopoulos...

— Spune-mi Cynthia, te rog, dacă vrei să-mi faci plăcere, ganguri ea, arborând cu surâs grațios ca pe vremea când era miss Blair și se debarasa pe rând și fără grabă de tot ceea ce pentru orice femeie constituie îmbrăcăminte, indiferent cât este de sumară. Numai că unele o fac în public, iar altele în situații

total diferite, departe de a constitui un spectacol public.

— Dragă Nick, răsună vocea lui Maltopoulos, fă-i plăcere soției mele. Știi, este o femeie greu de refuzat.

Admiteam că el avea dreptate. Soția lui era o femeie greu de refuzat, mai ales când se uita pe sub sprâncene drept în ochii tăi și avea glasul stră-străbunicii noastre când i-a dat un anumit fruct interzis lui Adam.

— Cynthia, mă executai și trebuie să mărturisesc că o făceam cu plăcere, te rog să mă crezi că ceea ce voi spune nu este o încercare de punere la punct; ești prea neștiutoare în asemenea probleme. Sunt un detectiv particular. Soțul tău a intenționat fie să mă măgulească, fie să-ți menajeze cumva auzul; oricum, a cam exagerat. De la jurist la un biet copoi este o cale lungă, mai lungă decât de la crimă la scaunul electric. Mi-ai cerut să-ți divulg anumite date dintr-un caz pe care îl cercetez. Etica noastră profesională și legile în vigoare ne interzic să discutăm, să interpretăm sau să dăm anumite informații persoanelor necalificate atât despre cazul în sine, cât și despre cei care ne-au solicitat sprijinul.

— Nu sunt supărată decât pe mine, Nick. Ca o ignorantă ce sunt, m-am pus într-o situație nedorită. Am socotit însă că dacă prietena mea, singura mea prietenă, Sandra Massinger, nu a făcut niciun secret din asta, mărturisindu-mi totodată că până acum sunt doi morți în această scandaloasă afacere, atunci nu văd nimic rău în a-mi satisface propria-mi curiozitate.

— Să considerăm incidentul închis, dacă a fost vreunul, interveni neutru proaspătul meu prieten, ridicând paharul și închinându-l soției, apoi mie.

A urmat o serie de nimicuri, timpul a trecut destul de repede și plăcut, astfel încât, atunci când mi-am luat rămas bun, parcă îmi părea rău că plec.

Mi-am luat la revedere, trebuind totuși să promit că voi reveni peste două zile, la aceeași oră. Dar atunci nu știam că evenimentele ce aveau să se deruleze îmi vor fi într-o anumită măsură potrivnice. Nu doresc însă să anticipez...

Se făcuseră orele 19, 30, când am plecat de la familia Maltopoulos. Era încă devreme pentru ceea ce plănuisem să fac, astfel încât am oprit mașina în dreptul restaurantului *SHE and HE,* un local – după cum parcă v-am mai spus – fără prea multe pretenții, intim și cu, mâncare bună.

Nu am pierdut mult timp. Am fost servit repede și bine – eram un client destul de constant al localului. Nu am așteptat nici programul de la orele 20,30 și am plecat fiindcă aveam treburile mele. Poate că mi s-a părut, dar odată ajuns la intrarea în blocul în care am plăcerea să locuiesc, eram aproape sigur că fusesem urmărit.

Am mers pe jos până la blocul următor, despre care știam că adăpostește un hotel, am intrat în hol și am căutat biroul detectivului, după ce am făcut un semn liniștitor recepționerului. Era un bărbat miop, judecând după ochelarii ce-i purta. Am localizat biroul persoanei căutate, am bătut la ușă și, la o incertă invitație, am intrat.

O namilă de peste 120 kilograme sta pe un scaun, ce părea prea firav ca să susțină o asemenea povară, și se uita la mine cu niște ochi bulbucați, ca de broscoi. Privea și nu zicea nimic. Nu era grăbit. Nici eu nu eram. Ne-am admirat așa, preț de vreo două minute, după care un glas pițigăiat mă întrebă cine sunt și ce hram port. Glasul, incredibil, trebuie că era al lui, deoarece în cameră eram numai noi doi, iar eu încă nu deschisesem gura.

— Sunt Nick Tempest, detectiv. Iată legitimația mea.

Îi arătai o bucățică de plastic albăstruie, cam cât o carte de vizită, cu fotografia mea, firește, cu ștampila FBI și semnătura prietenului meu, care cum v-am mai spus, era *Big Bug*, adică grangur, pe înțelesul tuturor muritorilor de rând, la această binecuvântată instituție de îmblânzit leii turbați, iar în lipsă de această materie primă, de tăiat frunze la câini.

Nici nu a catadicsit să se uite la ea, în schimb, îmi flutură convingător palma dreaptă spre buzunar, adică să o pun în portofel, că el nu are ce să facă cu ceea ce îi arătasem.

— Și cu ce vă pot fi de folos, domnule Tempest? se auzi iar glasul pițigăiat, luându-mă din nou prin surprindere, deoarece nu văzusem buzele mișcându-i-se sub faldurile de grăsime care îi acopereau gura. Bănuiam că dacă vroia să mănânce, trebuie să-și elibereze gura cu ambele mâini de valurile de grăsime și altcineva să-i bage mâncare pe gât.

Oricum, trebuia să-i răspund. De aceea venisem: să întreb, să mi se răspundă și să răspund, la rândul meu, dacă voi fi întrebat.

— Domnule, hm... regret că nu v-am reținut numele, începui eu, dinadins șovăitor.

— Spuneți-mi Hunter, așa mă numesc. Scuze.

— Domnule Hunter, sunt în cercetarea unui caz încurcat, care ar putea provoca câteva scandaluri în lumea bună, dacă nu este rezolvat rapid. Ar face o proastă reclamă hotelului dumneavoastră și ar putea aduce necazuri cu totul nedorite unor oameni care nu au cu acest caz nici în clin nici în mânecă.

— Concret! se auzi iarăși glasul de soprană al interlocutorului meu.

— Ați închiriat un apartament unor persoane care se află sub supravegherea noastră. Aceste persoane se dedau unor practici care frizează morala și, în plus, consumă droguri. Ca detectiv al acestui hotel aveți obligația să știți cui se închiriază apartamentele și în cazul în care constatați fapte sau practici care contravin legilor în vigoare, să anunțați pe cei în drept.

Se înțelege că după ce am reperat apartamentul în care cele două femei se dedau exercițiilor pe care le preferau – datorită lunetei și fotografiilor deloc regretatului Zest – am dat un telefon prietenului meu. V-am mai spus, dacă nu, vă spun acum.

Într-o jumătate de oră aveam un permis, care mă îndreptățea să fac o descindere în apartamentul respectiv. Mai primisem și două mandate de arestare în alb, pe care socoteam să le folosesc a doua zi.

— Concret! cârâi din nou stăpânul, dând tonului ce se voia imperativ tăria unei brize ușoare.

— Am intrat numai să te anunț că voi face o descindere în apartamentul cu pricina și că voi rămâne mai mult. Eu voi urca și dacă vine cineva, din cei ce au închiriat apartamentul, până la plecarea dumitale, îi lași să urce. Dacă sunt necunoscuți, mă anunți la telefon. Nu-mi trebuie cheia, am cu ce descuia. Uite, aici ai autorizația de percheziție, dacă vrei să te zgâiești la ea, mai spusei, punându-i în față o hârtie împăturită, pe care o scosesem din buzunar.

De data aceasta se uită la hârtie, o împături la loc și mi-o întinse fără o vorbă.

— Faceți ce știți, dar nu vreau să fiu amestecat în ciorbă. Am fost amestecat odată și m-am fript. De atunci suflu și în iaurt. Eu plec la orele 24 zero, zero. Dar să știți, aici nu este vorba numai de femei, ci și de bărbați. Ele vin amândouă, uneori seara, alteori după-amiaza. Când sunt și bărbați, aceștia vin doar câte unul sau câte doi, împreună cu una din ele. Cea brună nu vine

cu bărbați niciodată. Cel puțin nu am văzut-o cu vreunul. Noroc, mai spuse el și tăcu epuizat de atâtea vorbe. Glasul i se stinse încet, ca flacăra unei lumânări în care sufli ușor. Peste un moment sforăia și pufăia ca o Locomotivă cu aburi sub presiune.

Am urcat la etajul patru și m-am oprit în dreptul apartamentului 413. Știam că nu am de ce să mă feresc; apartamentele sau garsonierele de la acest etaj erau închiriate pe termene scurte unor voiajori, oameni de afaceri veroși, femei cu trecut bogat, tinere sau rămase tinere în propriii lor ochi sau ai celor interesați, perechi care se întâlneau pentru scurt timp, pentru a nu se mai revedea de cele mai multe ori, spre paguba nimănui.

Am descuiat ușa cu credinciosul meu șperaclu, am încuiat-o apoi la loc, am tras perdelele la toate ferestrele și am făcut o recunoaștere succintă a locului în care mă găseam. O ușă mai îngustă da din bucătărie într-un balcon, din care cobora scara de incendiu. Cele două încăperi din compunerea apartamentului – un dormitor spațios și o cameră de zi – aveau ferestrele la stradă. Și aici exista un balcon spațios de lățimea dormitorului. Totul era mobilat modern și cu gust. Frigiderul conținea tot felul de băuturi, care de care mai sofisticate, sosuri și carne în cutii, diferite alte produse alimentare. Congelatorul era plin cu carne de vită și de porc tranșată.

Pe pereți am văzut, printre alte lucruri de mai puțină valoare, trei reproduceri foarte bune, două nuduri remarcabile și un alt tablou, o reproducere, *Leda și lebăda,* de o acuratețea și colorit admirabile.

Celelalte fleacuri răspândite peste tot – pe scaune, fotolii, pe patul uriaș, pe măsuțe – dovedeau că aici o femeie era stăpână, o femeie plină de imaginație și de bun gust. Totul era de bună calitate și dovedea în același timp că proprietara nu se uita la bani și că avea și de ce să nu se uite.

În locuință domnea o ordine exemplară, așa cum numai o femeie știe să o facă. În această atmosferă de liniște, de curățenie ca de farmacie, peste un miros subtil de parfum fin, se suprapunea mirosul acela dulceag, pe care îl simțisem în budoarul Sandrei Massinger. Și acolo, ca și aici, fără îndoială, se consuma eter, sub diferite forme.

Eram în camera de zi și mă uitam plin de curiozitate la cele câteva sute de cărți, toate legate în piele. Am fost întotdeauna

de părere, mai sunt și acum, că o colecție de cărți trădează nu numai pregătirea, gustul proprietarului, dar și ceva din firea, caracterul ori personalitatea lui.

Cărți de medicină, romane clasice în diferite limbi, o enciclopedie, o biblie, o serie de romane de duzină, cu titluri bombastice și subiecte de un erotism grețos și două colecții de stampe japoneze, privind diferite tehnici amoroase.

Biblioteca era leit oglinda stăpânei. La așa ceva mă gândeam, în timp ce puneam la loc volumul pe care îl ținusem în mână, când o voce suavă mă făcu să tresar.

— Aici un bărbat nu intră singur niciodată. Te pot ajuta cu ceva? Interesante cărțile Sandrei, nu? Mai ales stampele japoneze.

Mă întorsei fără grabă și în fața mea sta, toată numai zâmbet și ochi negri strălucitori, Cynthia Maltopoulos, fostă Blair etc., etc. Inutil să spun că *sex-appeal*-ul nu-l lăsase acasă, închis cine știe unde, cu șapte lacăte.

Purta o rochie de seară atât de strânsă pe corpul ei sculptural, încât mă întrebam cum o putuse îmbrăca. De dezbrăcat, după cum aveam să mă conving, era mult mai simplu. În părul de culoarea abanosului avea o diademă cu al cărei cost s-ar fi putut sătura o mahala de săraci, aflați într-o stare de foamete cumplită.

Cerceii și colierul, în același ton și montură cu diadema, cât și inelele din degete, totul transformat în monedă forte, ar fi putut susține mișcarea de eliberare a unei națiuni subjugate. Bineînțeles că pe proprietară o reținea numai problema imixtiunii în treburile altui stat, dacă nu-și valorificase încă odoarele pe care le expunea ca o vitrină de bijuterii.

Dacă am rămas mut de admirație? Și dumneavoastră ați fi rămas; mă adresez bărbaților, firește. Cât despre dumneavoastră, stimate doamne, nu mi-o luați în nume de rău, ați fi pălit de invidie și ați fi scos un oftat adânc, gândindu-vă ce strâmb este construită lumea.

M-am aplecat protocolar și am vrut, galant, să-i sărut mâna, deși în țara noastră așa ceva nu se mai obișnuiește de la războiul dintre nord și sud.

Și-a retras mâna cu un gest delicat, mi-a zâmbit fermecător, a intrat în dormitor și s-a așezat pe patul uriaș.

Am intrat și eu după ea. Curios, în loc să pară pierdută în

imensitatea patului, părea că îl completează și găseam că numai acolo îi era locul.

— Vino, Nick, stai jos, uite pe scaunul acesta, și trage-l mai aproape, mă invită ea.

Eu i-am dat ascultare și, luându-mi privirile de pe fața ei, am luat cuvântul pentru prima dată. Este mai mult un fel de a spune, deoarece nu-mi mai recunoșteam vocea; mai mult am bolborosit ceva, nici eu nu știu ce, în orice caz o inepție, pentru că o văzui zâmbind.

— Am trecut întâmplător pe aici. Am apelat la bunăvoința prietenei mele Sandra, ca să-mi împrumute mașina ei, cu șofer cu tot, deoarece soțul meu a plecat cu câțiva prieteni de club la ferma unuia din ei, pentru a vâna și a juca nesuferitele lor partide de golf. Am dat drumul șoferului și mașinii, se înțelege, eu urmând să rămân peste noapte aici. Scuză-mă că mi-am uitat datoria de gazdă, spuse ridicându-se. Ce preferi, te rog?

— Las la aprecierea ta, spusei eu, revenindu-mi în fire. Că ne tutuiam cred că nu vă mirați. Am făcut acest lucru prin consens, de când ne-am cunoscut, dacă vă mai amintiți.

Apăru curând, venind din bucătărie, cu o servantă pe care, în afară de câteva gustări ușoare, erau câteva sticle conținând diferite băuturi și două pahare de cristal.

— Servește-te și, din ce bei și tu, toarnă-mi și mie.

Mă executai și turnai în amândouă paharele din prima sticlă ce îmi veni la îndemână. Îi oferii un pahar, pe care după ce îl ciocni cu al meu îl duse la buze, uitându-se la mine, cu ochii ei mari negri, în care privind aveam impresia că mă pierd ca hipnotizat.

— Cynthia, spusei eu după ce băusem, sunt dator să-ți motivez prezența mea aici, în apartamentul domnișoarei Massinger. Tatăl ei – am continuat eu, văzând că fermecătoarea mea interlocutoare tace și mă privește cu vag interes – m-a angajat să o apăr de insistențele unor șantajiști. Soțul tău mi-a cerut, plin de îngrijorare pentru tine, să verific dacă în viața ta nu s-a strecurat vreun fapt, eveniment sau individ răuvoitor, care să-i amenințe liniștea căminului. După anumite cercetări, urmărind doi indivizi certați cu legea, doi șantajiști ordinari, am ajuns la acest apartament, în care, numai în interesul investigațiilor mele, am intrat fără voia voastră. Totuși, sunt în posesia unui mandat legal, în baza căruia puteam să fac acest

lucru. Te asigur că, în prezent, cauza neliniștii ambelor familii a fost înlăturată.

Vorbisem fără să o privesc. Când am terminat mă uitai drept în ochii ei, măriți de mirare sau de spaimă, ori poate de curiozitate.

— Sandra mi-a spus câte ceva; a pomenit chiar și de doi morți. Pesemne că ai asigurat-o că nu o mai paște niciun pericol, din care motiv s-a liniștit, deoarece mi-a mărturisit în seara aceasta, când i-am cerut mașina, că mâine după-amiază pleacă la Reno, unde – conform spuselor ei – va face să explodeze o bombă față de care surata ei atomică este un abecedar pe lângă o enciclopedie.

Nu am întrerupt-o pe Cynthia, deoarece informația pe care mi-o da confirma în cea mai mare măsură concluziile la care ajunsesem.

Una din fotografiile găsite de mine la locuința lui Zest, falsul paralitic, o arăta pe Sandra într-o ipostază echivocă alături de un bărbat ce îmi atrăsese atenția încă de acum două zile, bărbat pe care îl cunoașteți.

Am mai servit un pahar și apoi încă unul, fără să simt nimic decât că începusem să o văd pe Cynthia cu alți ochi; aș spune – dacă nu m-ați socoti un om pierdut – cu ochi păgâni.

— Te uiți la mine, recepționai eu un glas cântat asemănător cu cel al unei sirene, ca un... ca un... dar hai să mai bem ceva.

Turnai din nou în pahare, de data aceasta un *Bingo* sec. Simțeam nevoia de ceva tare. Ciocnirăm și cutezai să o privesc, fără voia mea, așa cum îmi erau gândurile. Ca tata Noé uitându-se la fiicele sale, când acestea l-au îmbătat, după ce el a evacuat arca la încetarea potopului. Dar Cynthia nu era fiica mea.

Mă uitam la ea – curios, îmi dădeam seama – cu priviri păcătoase de care nu-mi era rușine. Ea se așeză picior peste picior, privindu-mă fix, așa cum un șarpe se uită la victima sa, înainte de a se înfășură în jurul ei. Îi vedeam liniile corpului, ușor estompate, dar cu atât mai vii, prin rochia-i strâmtă ce-i accentua și mai mult curbele perfecte.

Cynthia se ridică, se apropie de mine, mă prinse de umeri. Sub ușoara presiune a mâinilor ei, mă ridicai și ne găsirăm față în față, la o distanță care abia ar fi permis ca între noi să pătrundă o foiță de hârtie.

— *You want to sleep together*, *don't you*? adică, pe înțelesul dumneavoastră, mă întreba dacă vroiam să mă culc cu ea, întrebare pe care o pusese nici ea nu mai știa de câte ori, pe vremea când era stea în diversele localuri de noapte pe care le frecventase în bogata-i existență. Dar acum în glasul ei, puțin răgușit, nu mai era profesionalism, ci patimă adevărată, cel puțin așa îmi. Plăcea să cred.

Mă luptai cu ultimele scrupule, făcui apel la ceea ce mi se topise din voința proverbială.

— Cynthia, bolborosii eu, niciodată nu mă culc cu clientele mele. Este o problemă de etică profesională.

— Prostule, cine spune că vrei să te culci cu mine? Eu vreau să mă culc cu tine, ceea ce nu este același lucru.

Spunând acestea, cu o singură mișcare, rochia ce părea sudată pe ea, îi căzu la picioare și rămase, ea, nu rochia, cum se spune *Skay-Clad,* adică goală-goluță, așa cum o făcuse mama ei acum nu știu câți ani. Un bikini transparent evidenția ceea ce nimeni într-o asemenea situație nu ar fi dorit să rămână ascuns.

Brațele ei deveniră liane, gura ca o ventuză puse stăpânire pe a mea, în timp ce, în loc să închidă ochii cum fac 99, 9 la sută dintre femei, mă privea flămândă cu pupilele dilatate.

A urmat așa, ca un taifun și o erupție vulcanică îngemănate, de m-am mirat mai târziu cum de lucrurile din dormitor au rămas tefere la locurile lor.

— O cafea și o țigară? răsună într-un târziu glasul ei ca de violoncel. Îl auzeam ca din depărtare mângâietor ca o briză ce-ți răscolește cele mai tainice gânduri.

După câteva minute cafeaua îmi fu servită la pat. În acest răstimp, Cynthia intră în dormitor numai o singură dată, oferindu-mi o țigaretă. O dată cu cafeaua îmi servi și un pahar de *Bingo.*

Umbla goală, fără acea falsă pudoare pe care o cunoscusem în săraca mea experiență, naturală ca natura însăși și provocatoare din instinctul de femeie ce se știe dorită și vrea să fie dorită.

Am golit pe nerăsuflate paharul, am tras două înghițituri bune de cafea și m-am oprit. Avea un gust nedefinit, la care se adăuga acum și mirosul slab de eter. Am simțit-o prăbușindu-se peste mine și din nou eram în centrul unui ciclon, fără busolă, pe valurile răzvrătite ale oceanului.

Mi-am revenit într-un târziu, cu o accentuată durere de cap. Nu se făcuse încă ziuă. Am deschis ochii: eram cu fața în sus și priveam în tavan. Brusc mi-am dat seama unde mă găseam, cum ajunsesem acolo și, mai ales, ce se petrecuse până la un moment dat.

Am întins mâna dreaptă și degetele mele au palpat un umăr catifelat, călduț încă. Am răsucit capul. Lângă mine, cu ochii larg deschiși, zăcea moartă Cynthia Blair, fosta stea a *strip-tease*-ului. Din tâmpla stângă, unde putea fi observată o gaură urâtă, roșie, se scurgea încă sângele, ce e drept, acum vâscos.

5

Am simțit cum mi se face părul măciucă. Am sărit ca ars și am început să mă îmbrac, cu viteza pompierilor aflați în stare de alarmă. Eram gata, când se auzi un scrâșnet și ușa de la intrare zbură din balamale, în dormitor năvăliră câțiva bărbați, unii în uniformă. Era dreptul lor, din care motiv nu i-am întrebat ce căutau acolo. Printre ei l-am recunoscut pe amicul meu Hunter, înecat în osânză, detectivul hotelului. Se mișca cu grația unei balene într-un acvariu și cu iuțeala unui melc aflat la o cursă contra-cronometru.

Printre cei veniți am recunoscut un vechi” prieten” de la *Secret Court*, sergentul Fawner, cu care avusesem nu de puține ori unele discuții ce depășiseră nota obișnuitului.

— Acesta este, strigă cu glas pițigăiat detectivul hotelului, indicându-mă cu unul dintre degetele lui boante, îngălbenite de nicotină. Mi-a arătat o hârtie din care se înțelegea că este îndreptățit să facă o descindere în acest apartament. Nimeni nu a intrat aici, în afară de el, aș fi știut, mai spuse și se lăsă să cadă epuizat de atâta efort pe un scaun, care gemu, dar spre lauda lui, nu se frânse sub povară.

Ce a urmat nu am memorat exact, nu mă puteam concentra, parcă fusesem drogat; și de fapt am fost, s-a constatat pe urma.

Fotografi și tehnicieni de la *Secret Court* își făceau meseria și cu toată mahmureala mea îmi dădeam seama că știau să și-o facă.

— Așadar, Tempest, fiule, mi se adresă sergentul Fawner, de ce ți-a fost teamă nu ai scăpat. Ai ajuns în mâinile noastre și vei merge acolo unde îți este locul de drept și pe merit.

Îmi dădeam seama că nu mergea totul cum trebuie, ca la carte, dar fiecare cu metodele lui, așa că mă lăsai în voia valurilor. Nu este o figură de stil, chiar simțeam cum, cu adevărat, eram purtat de valuri, când încolo, când încoace.

— Acum; să rezumăm, fiule, continuă sergentul Fawner, cu o neascunsă satisfacție. Ai fost găsit în aceeași încăpere cu o femeie goală, asasinată cu un glonț de revolver. Arma îți aparține, ai recunoscut-o mai înainte. (în ceea ce mă privește, nu îmi aminteam și pace.) Poartă, fără îndoială, amprentele tale. Victima este, cum o demonstrează actele din poșetă, o doamnă din lumea mare, nu este nevoie să o numim aici. Întrebarea este, și va trebui să răspunzi de vrei ori nu vrei, DE CE AI UCIS-O?

Îmi mai venisem în fire, măcar atât ca să-mi dau seama că era în joc capul meu și nu al sergentului Fawner, de pildă.

— Dacă spun că nu am omorât-o, ați leșina de râs, pentru că oricum aparențele sunt împotriva mea. Că sunt copleșit de această întâmplare, că este vorba de un complot urzit împotriva mea, menit nu numai să mă compromită, ci să mă ducă la scaunul electric, cred că nu-mi va fi greu să demonstrez. Declar de la bun început că nu voi face nicio depoziție legată de această dramă și că nu voi răspunde la nicio întrebare, indiferent dacă am sau nu avocat și indiferent ce mă va sfătui acesta, în cazul în care veți numi unul din oficiu. Este dreptul meu să cer să am o convorbire telefonică... Nu, nu vă temeți, nu cu președintele S. U. A., ci cu un prieten bun și, într-un fel, superiorul dumitale, Fawner.

— Să nu umbli cu fofârlica, Tempest! Te știu uns cu toate alifiile și, deși totul este împotriva ta, ca să nu spui că nu suntem umani și că nu-ți dăm o șansă, uite, poftim telefonul. Condiționez numai ca subsemnatul să asculte această convorbire, ca nu cumva, vulpe bătrână, să strecori ceva ce ne va băga bețe în roate în activitatea noastră.

Am acceptat, firește, puteam să fac altceva? Așa că am ridicat telefonul din furcă și, după ce am văzut prin ușa deschisă că sergentul Fawner ridică celălalt aparat, am format un număr. Imediat, ca întotdeauna, vocea prietenului meu s-a auzit distinctă, marcată de o indiferență totală, ca și când el nu ar fi dat nici doi bani pe ceea ce auzea și nici pe cel care îi vorbea.

— Ce-i bătrâne? întrebă el după ce mă prezentai. De ce mă

scoli la o asemenea oră și de ce mă suni acasă?

— Am făcut-o latã, mister Cunning – numele lui conspirativ –, răspunsei protocolar, ca și când nu ne-am fi numărat amândoi cucuiele după antrenamentele de box și karate. După părerea sergentului Fawner de la *Secret Court* mă paște scaunul electric... Da, desigur, te mai îndoiești, sunt nevinovat 100%. Numai unor împrejurări potrivnice le datorez situația de neinvidiat în care mă găsesc. S. O. S.!

— Maimuțoiule, dă-mi la telefon pe sergentul Fawner!

Nu știu ce au vorbit, că nu am mai ascultat, simțeam că mă părăsesc puterile. Cu mare greutate m-am lăsat, mai mult am căzut, pe un scaun și am închis ochii.

Am dormit, am leșinat? Nu știu. Mi-am venit în fire când m-a scuturat Fawner. Ținea în mână o hârtie cu vreo trei peceți și o semnătură indescifrabilă, în fața căreia se închinară cu toții.

— FBI ne face cunoscut prin acest act că a preluat cazul tău, că trebuie să ne purtăm cu tine ca și cu un ou, nu cumva să-ți spargi dovleacul coborând scările sau să îți scrântești cataligele la trecerea pragului. Au trimis, pentru mai multă siguranță – a ta, firește – limuzina lor de lux, *Black Maria* – duba –, ca să ai tot confortul. Nu-ți zic la revedere, ci adio, și-mi pare rău că șeful și cu mine nu te-am putut găzdui la *Secret Court* măcar o noapte. Umflați-l! ordonă el.

Și m-au umflat, ca să folosesc expresia plastică, de largă circulație la *Secret Court* și poate nu numai acolo.

Se înțelege că mai întâi m-a văzut un medic, care mi-a administrat niște otrăvuri ce m-au pus rapid pe picioare. Apoi am stat până la ziuă la taifas cu prietenul meu, Punându-l la curent cu toate amănuntele cazului la care lucram. În final, am conturat un plan de acțiune, dragul meu amic asigurându-mă că în ceea ce-l privește va lua măsurile necesare pentru a preîntâmpina un eventual eșec.

Se înțelege că m-a lăsat liber; mi-a înmânat cu un zâmbet de care numai el era în stare o copie după ordinul de punere în libertate, originalul urmând să fie trimis în dimineața aceea la *Secret Court.*

M-am dus acasă să mă culc și, în afară de surpriza ulterioară a unui somn fără vise, am avut una chiar la sosirea în apartament. Totul era răscolit, de parcă ar fi trecut pe acolo o ceată de nebuni furioși, scăpată de la un azil de alienați, firește.

Știam de ce au scotocit și nu m-am apucat să caut să văd dacă au găsit ceva, din simplul motiv că obiectul căutării lor febrile se afla depus în cutia mea de la oficiul poștal din Newark Street. Fără să pun nimic la loc, m-am culcat și am adormit imediat.

Când m-am trezit erau orele prânzului, judecând după semnalele pe care mi le expedia neîncetat stomacul. Am luat la nimereală ceva din frigider și o cutie de bere, pe care am dat-o pe gât înainte de a începe să mănânc. După ce am servit masa ca un pompier între două incendii, am mai sacrificat o cutie de bere, pe care am trimis-o după cealaltă, așa, pentru echilibru. Remontat într-o anumită măsură, am început să gândesc cu repeziciune. Nu avea niciun sens să-i telefonez domnului Maltopoulos. Eram sigur că FBI îi adusese la cunoștință, cu toate menajamentele de rigoare, tragicul deces al soției sale. Conform versiunii oficiale, de care eu nu eram străin, Cynthia Blair murise asasinată de unul sau mai mulți necunoscuți în apartamentul din oraș al prietenei sale, Sandra Massinger, cercetările aflându-se în curs de desfășurare. Domnul Nick Tempest, adică eu, a fost găsit în nesimțire în camera de zi a apartamentului în cauză, unde venise pentru unele cercetări. Pentru mai multă siguranță, domnul Tempest a fost internat în spitalul nostru și nu. Poate fi vizitat.

Se prezentau încă o dată condoleanțe, iar nefericitul văduv era invitat la morgă pentru identificarea cadavrului, după care avea permisiunea să ridice corpul defunctei.

Telefonic, m-am anunțat domnului Massinger, solicitându-i o întâlnire; cel în cauză a fost imediat de acord, spunându-mi că. Dacă nu sunam eu, m-ar fi invitat el, deoarece s-au petrecut evenimente neprevăzute, situația impunând prezența mea.

Știam despre ce este vorba. Domnul Massinger, fiica sa și Ron Webster au fost desigur vizitați de un inspector FBI, care le-a pus diferite întrebări în legătură cu uciderea Cynthiei Maltopoulos.

Am luat dintr-un sertar un revolver, pe care l-am băgat în buzunar. Pe celălalt – de serviciu, ca să spun așa – îl aveam la locul lui, în ham.

Am trecut pe Newark Street, am intrat la poștă și am scos din cutia mea patru plicuri ce conțineau clișeele și fotografiile făcute de Zest, falsul paralitic, pe care, dacă vă amintiți, le-am

confiscat din laboratorul acestuia.

Am ajuns peste trei sferturi de oră la vila *Sky-Blue*, unde eram așteptat de către domnul Massinger. Era singur, în bibliotecă, fumând nervos o havană. Mi-a oferit și mie una, pe care am refuzat-o, dar am acceptat una din țigaretele sale.

— Ce ne aduci nou, prietene? începu gazda și cuvântul prieten m-a uns la inimă, întrucât cei care îmi spun astfel nu se prea îmbulzesc. Cred că din timiditate, ori poate că meseria mea; le creează complexe.

— Noutățile oficiale le cunoașteți, domnule Massinger. Am venit să vă spun ceea ce nu știți, dar înainte aș vrea să cunosc dacă domnișoara Sandra și domnul Webster sunt acasă.

— Nu știu să fi plecat undeva. Cu Ron am vorbit acum zece minute. Sandra este, cred, în apartamentul ei. Știu că nu este plecată. A dat ordin șoferului să pregătească mașina pentru orele 18. Știu acest lucru chiar de la șofer, care îmi comunică totdeauna, cel puțin așa cred, ce deplasări face cu Sandra. De data aceasta nu a putut să-mi spună unde vor pleca, dar a accentuat că fiica mea a stăruit ca rezervorul să fie plin.

— Domnule Massinger, înainte de a trece la treburile noastre, nu ați vrea să convocați în sala de tir pe toți participanții la disputele noastre sportive de până acum?

— Nu te întreb scopul, deși, fără îndoială, ai motivele dumitale, excluzându-le pe cele sportive.

Spunând acestea, domnul Massinger ridică telefonul din furcă și invită mica noastră societate sportivă să fie prezentă peste cinci minute la standul de tir.

Noi ne-am dus direct acolo și, după scurgerea timpului precizat, sosiră în ordine Ron Webster, Sandra și, în sfârșit Leslie Cowper, șoferul.

Dacă cineva era mirat că mă vede acolo, nu arăta nici prin vreun gest de surpriză, nici prin vreun comentariu, fie el cât de succint.

Fără prea multe vorbe, am purces la tragerea la sorți. De data aceasta am „aranjat-o” eu, astfel încât să fiu ultimul care să intru în posesia revolverului-surpriză.

Rezultatele au fost cu totul diferite față de probele anterioare. Cel mai bun mi-a aparținut, poate și datorită faptului că nu mai aveam de ce să mă prefac. După mine s-a clasat mister Massinger, urmat de Ron Webster. Ultimii au fost Sandra

Massinger și Leslie Cowper.

Și de această dată am constatat aceleași ciudățenii în ceea ce privește revolverul cu pricina.

Mă simt obligat să vă fac o mărturisire. După ce am tras ultimul cu revolverul ce-mi atrăsese atenția încă de la prima întrecere provocată nu de mine, cred că vă amintiți, mi l-am însușit fără scrupule, înlocuindu-l cu cel adus de acasă în buzunarul hainei.

Totul a fost extrem de simplu. Am așa câteodată o iuțeală de mână de mă mir și eu de unde îmi vine. Moștenisem vreun străbun sau era rezultatul deselor mele exerciții menite să-mi mențină în formă această iuțeală. Oricum, obiceiul s-a dovedit și de această dată salutar, ca și în unele mici răfuieli cu cei certați cu legea – gangsteri, ori simpli borfași sau măsluitori de cărți.

Micul nostru grup tocmai era gata să se împrăștie, când cu un gest i-am oprit pe cei ce vroiau să părăsească standul de tir.

— Mister Massinger, domnișoară și dumneavoastră domnilor, v-aș ruga să mai rămâneți câteva minute, pentru a vă face unele comunicări de cea mai mare importanță.

În glasu-mi am descoperit, nu degeaba eram detectiv, un ușor tremur de emoție.

— Dacă nu ne va răpi mult timp comunicarea dumitale, propun să rămânem. Și așa, se pare, nu avem de ales, spuse Sandra Massinger, oprindu-se lângă ușă și luând mâna de pe clanță.

Șoferul era lângă ea.

— Deși nu îmi convine, deoarece am niște acte urgente de rezolvat, nu am încotro și sunt de acord, rosti Ron Webster, vizibil nervos.

— Dacă domnul Tempest nu ne anunță sfârșitul lumii, propun să îi dăm ascultare. Păcat că nu avem aici confortul cerut de o asemenea reuniune. Vorbise calm ca întotdeauna, domnul Massinger.

— Nu voi anunța sfârșitul lumii, ci numai sfârșitul misiunii mele, care – după părerea mea – va înceta de îndată ce voi termina ceea ce doresc să vă spun. Am fost angajat să aflu pricina necazurilor pe care le avea fiica domnului Massinger. Fără să vreau, am început investigațiile îndată ce am cunoscut-o, la barul lui Fred Device, înainte ca angajamentul meu să fi intrat în vigoare. Prin intermediul unui pârlit de „amic”, Ken

Snag, am dat de urmele lui Charley Marlowe, individul care o șantaja pe domnișoara Sandra. Sosit la locuința acestuia, am avut surpriza să-l găsesc mort, împușcat în cap. M-am grăbit să plec, deoarece asasinul – ce nu se îndepărtase prea mult de locul crimei –, văzând că îmi fac simțită prezența, a anunțat poliția. Am avut totuși timpul necesar să iau din sertarul unei mese un mic magnetofon. După plecarea poliției și sigilarea casei, m-am întors la locul crimei. Am urcat pe scara de incendiu și m-am furișat în apartament prin fereastra dintre balcon și cameră, fereastră care întâmplător sau nu rămăsese deschisă. Nu am sesizat nimic demn de a fi semnalat, dar la plecare, când am refăcut drumul în sens invers, am găsit, la piciorul scării, un tub gol de cartuș, pe care l-am luat cu mine. Se pare că, atunci când a coborât, asasinul l-a avut în posesia sa, dar l-a pierdut. Acasă, firește, am fotografiat amprentele de pe tubul gol. La derularea benzii, de magnetofon, am avut surpriza să constat că, înainte de a fi ucis, Marlowe avusese o convorbire, în camera în care și-a dat obștescul sfârșit, cu un anume Zest, Victor Zest, cunoscut ca șantajist notoriu. După ce am trecut pe l-a dumneavoastră, în urma înțelegerii încheiate prin intermediul telefonului, prilej cu care am finalizat angajamentul meu care mă obliga să pun capăt activității șantajiștilor, am avut nefericirea, spre regretul meu, să o supăr pe miss Sandra.

— Ai făcut o grosolănie incalificabilă, interveni cu răceală, plină de dispreț, Sandra Massinger. Te-am urât atunci de moarte și nici acum nu te iert domnule, care îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Sandra, ce-i cu tine? întrebă tatăl ei, fără să ridice tonul, afișând totuși poza unui om indignat. Vei cere scuze imediat acestui domn!

— Îmi cer scuze, domnule Tempest, ca să-l ascult pe tata. Sper că asta nu mă angajează cu nimic față de dumneata, mai adăugă ea.

— Seara, reluai șirul relatării mele, fără să dau atenție celor rostite de miss Massinger, l-am vizitat pe bătrânul șantajist. Am avut surpriza să-l găsesc asasinat cu un foc de revolver. Am percheziționat încăperea, sesizând doar faptul că asasinul lucrase cu mănuși, deoarece eventualele amprente digitale lipseau. Am plecat după ce am luat cu mine toate clișeele și fotografiile care după părerea mea constituiseră obiectul

șantajului. Aș fi putut veni cu toate acestea aici, afirmând că domnișoara Sandra nu mai are de ce să se teamă. Nu am putut să procedez astfel, deoarece am fost împiedicat de asasinul celor doi, care însă nu avea nicio legătură eu autorul sau autorii șantajului. Urmărindu-mă, asasinul m-a văzut intrând în apartamentul dumneavoastră, domnișoară, unde voiam să fac unele cercetări, apartament care constituia oaza în care vă petreceați timpul când nu erați la vilă.

Pe fața Sandrei Massinger nu se putea citi nimic din ceea ce gândea sau poate că simțea în acele momente deloc favorabile. Nu spunea nimic, sta ca împietrită, privindu-mă ca pe un stâlp proaspăt vopsit, de care trebuie să te ferești, pentru a nu te murdări.

— În timpul cercetărilor, reluai cu un ton egal, am fost surprins de doamna Maltopoulos, care venise și ea aici, gândindu-se probabil la momentele de relaxare pe care le petreceați împreună. Spunând aceste vorbe, am riscat o privire dojenitoare aruncată spre domnișoara Massinger. Cred că m-a înțeles, deși nu lăsa să se vadă, sau poate că era o simplă părere.

— Pe scurt, doamna Maltopoulos a fost ucisă cu un glonte de revolver, iar eu, ajuns inofensiv înainte de asasinarea ei, nu am avut posibilitatea să intervin. Autorul omorului nutrea nădejdea ca, o dată crima descoperită, eu să fiu acuzat de moartea doamnei Maltopoulos, deoarece revolverul cu care se trăsese un singur foc îmi aparținea. Dar deși avea același calibru cu cel al armei folosite până atunci de două ori, nu revolverul meu constituia arma crimei. Cartușul care fusese tras cu revolverul meu găurise niște rufe murdare și, împreună cu acestea, se găsea ascuns în crematoriul apartamentului, unde asasinul nu mai avusese timpul necesar să aprindă focul. A fost scos de acolo de un amic de-al meu de la FBI și constituie unul din motivele pentru care nu am fost acuzat de omucidere.

— Știți cine este asasinul? întrebă cu o voce, de dată aceasta gâtuită de emoție, domnul Massinger.

— Și, mai ales, aveți vreo probă împotriva lui? întrebă cu un ton indiferent șoferul.

— Să mă ierte domnișoara Sandra, dar sub influența ei, asasinul – nutrindu-i o dragoste oarbă, de sclav aflat totdeauna pe urmele sale – a intenționat să o protejeze, să înlăture pe acei

care într-un fel sau altul i-ar fi amenințat liniștea și onoarea. Așa se face că l-a ucis pe Charley Marlowe, apoi pe Victor Zest și s-ar fi putut opri aici. Dar ura pe care mi-o purta miss Sandra, dintr-un motiv care o pune în situație delicată...

— Spune mai bine că am vrut să mă culc cu tine și m-ai refuzat, mă completă furioasă femeia.

— Miss Sandra, continuai ca și cum nu aș fi auzit intervenția ei care mă vexase într-o anumită măsură, l-ați determinat pe asasin să mă pună într-o situație fără ieșire, menită să mă ducă direct la scaunul electric. Pentru a-mi rezerva acest sfârșit, l-ați pus să o ucidă și pe prietena dumneavoastră, urmând ca acuzația de asasinat să-mi fie adusă mie.

— Cum puteți dovedi cine este asasinul? întrebă Ron Webster.

— Ați putea să ne spuneți, domnule secretar, răspunsei la întrebare tot printr-o întrebare, ce căutați într-o anumită seară, la o anumită oră, într-un anumit bloc în care, în jurul acelei anumite ore, s-a produs un asasinat?

— Cum de m-ați văzut?

Întrebarea înlătura orice dubiu, era o recunoaștere.

— Cum de m-ați văzut, repet?

— Pentru că nu v-ați ferit și pentru că anumite interese mă obligau să fiu acolo inclusiv la acea oră. V-am răspuns și vă rog să apreciați că acum eu sunt cel care întreabă, iar dumneavoastră trebuie să răspundeți cu toată sinceritatea.

— Îmi permit să nu răspund la întrebarea pe care anticipez că mi-o veți pune. Legea îmi dă acest drept, nu credeți?

— De scutul legii beneficiază orice cetățean. Dar nu vă voi chestiona. Sunt pe deplin lămurit acum. Am dat un telefon, unde trebuia și vă cunosc taina. Este adevărat; uneori dragostea – fie ea chiar împărtășită – pretinde să fie ajutată material. Cunoșteați că există un anume testament și ați vrut să fiți sigur ce riscați să pierdeți sau să câștigați. Nu ați primit informațiile pe care le doreați, cu toate că în schimbul lor ați oferit o sumă apreciabilă. Sunt în posesia declarației persoanei pe care ați avut imprudența să o sondați.

— Să trag concluzia că voi fi arestat?

— Concluziile le voi trage eu peste câteva momente. Nu vă grăbiți. Vă cer, nu spun vă rog, să rămâneți la dispoziția organelor care au căderea să hotărască în cazul pe care l-am anchetat.

Secretarul se înclină tăcut și făcu, aparent fără intenție, un pas spre ușă. A crezut că nu observ această manevră.

— M-ați întrebat cine este asasinul, nu-i așa, mister Webster? Și fără să aștept confirmarea, continuai. Acum. Mi se pare foarte simplu. Vă amintiți că am intrat în posesia unui cartuș gol de pe care, am conservat amprentele. Am găsit amprente asemănătoare și pe câteva din fotografiile luate din laboratorul lui Zest.

— Numai atât?

Întrebarea fusese formulată de șoferul familiei Massinger cu un ton neutru, părând cu totul dezinteresată.

— Le vom lua și de pe degetele asasinului, l-am liniștit eu. Mai știu că asasinul, după un obicei împământenit printre unii criminali sau aventurieri, sapă pe patul revolverului câte o crestătură pentru fiecare victimă pe care o face. La prima noastră întrecere de tir, după moartea lui Marlowe, am remarcat o asemenea crestătură pe un revolver cu care am tras. Mi-am spus că era o simplă întâmplare. La a doua întrecere am observat o nouă crestătură. Astăzi, după cum veți vedea, mai apare pe revolver o a treia crestătură. Vă rog să vă convingeți domnule Massinger, mai spusei, scoțând arma pe care am prezentat-o gazdei. Observați aici toate cele trei crestături, ultima marcând asasinarea doamnei Maltopoulos.

— Atunci cine este asasinul? întrebă uluit, pentru prima oară de când îl cunoșteam, domnul Massinger.

— Este în fața noastră, am răspuns întorcându-mă spre ușă. Sus mâinile, Leslie Cowper! strigai, ducând mâna spre revolver.

Nu am terminat bine somația și nici nu am finalizat gestul, că șoferul, mai iute decât mine, își scoase propria-i armă și trase în direcția mea, în timp ce restul asistenței preferă să ia contact cu podeaua.

Se înțelege că nu am căzut. Încărcasem revolverul ce înlocuia arma ucigătoare o șoferului – după ultima tragere, am uitat să v-o spun – cu gloanțe oarbe.

Nu am mai apucat să mă arunc asupra criminalului, întrucât ușa larg deschisă de Sandra îl lăsă să scape, după ei strecurându-se în mare grabă și femeia. Un scrâșnet de broască și ne trezirăm sechestrați în standul de tir. În curând, zgomotul unui motor ne vesti că fugarii se îndepărtau cu mașina.

Până să deschid ușa cu credinciosul meu șperaclu, până să

ajung afară la mașina mea, s-a scurs un timp suficient pentru ca fugarii să se îndepărteze. Am comutat emițătorul de la mașină pe o anumită lungime de undă și am comunicat la FBI ce se întâmplase. Am primit asigurări că echipajele vor fi la datorie pe traseul pe care-l cunoșteam eu și cei solicitați de mine, dar poate nu și dumneavoastră, stimații mei prieteni și, îndrăznesc să spun, prietene.

Domnișoara Massinger și Cowper se duceau la Reno, localitate cunoscută pentru facilitatea cu care dezlega și încheia căsătoriile. Știam acest lucru din discuția purtată cu răposata regină a *strip-tease*-ului, Cynthia Blair, Maltopoulos prin căsătorie, înainte de a fi ucisă.

Am pornit mașina și, ca urmărit de diavoli sau de agenții de la *Secret Court*, ceea ce era cam același lucru, m-am îndreptat spre direcția cunoscută.

La ieșirea din oraș i-am zărit. Mașina albastră a Sandrei apăru la vreo două sute de metri, înaintea mea. Mergea cam cu vreo 120 km pe oră, viteză cu care, datorită rezervelor de cai putere ai motorului mașinii mele, nu îmi puteau scăpa.

Încet, încet, începui să mă apropii de ei, deși șoseaua urca o pantă ce o ridica, la circa 100 de metri față de nivelul lui Ondon River, într-un ținut de unde începea, curiozitate a naturii, muntele, care parcă creștea din apă.

Începui să aud – la o intersecție cu un drum secundar – sirenele mașinilor poliției, iar, în spate mă urmau, vedeam prin oglindă, două mașini ale FBI.

În curând fugarii nu vor mai avea de ales. În față, la câțiva kilometri, se întindea podul Lancelor de pe Ondon River, unde știam că drumul era blocat de poliție, conform planului pus la punct cu prietenul meu.

Înainte cu 150 de metri de a se înscrie pe pod, șoseaua făcea o curbă pronunțată, ce obliga șoferii să reducă simțitor viteza.

Mai erau aproape 50 de metri și aș fi ajuns mașina fugarilor, când aceasta, parcă prinzând aripi, oscilă puțin pe direcție, apoi se înscrise în curbă cu maximum de viteză.

Automobilul tăie curba cam la jumătate, ieși de pe axul șoselei și plonjă în gol. Pluti parcă timp de câteva secunde, după care se prăbuși.

Am oprit lângă locul accidentului și m-am repezit pe povârniș. Ajuns la locul impactului, am rămas împietrit. Un maldăr de

fierăraie era tot ceea ce rămăsese din elegantul autovehicul. Îngrozit am privit în jurul meu.

Alături de rămășițele de tablă îndoită, zăcea Sandra Massinger. Nu mai avea nevoie de niciun ajutor. Sufletul, ca și corpul ei zbuciumat de patimi mistuitoare își găsiseră liniștea. Era zdrobită toată, cu excepția feței, care, curios, nu suferise nicio vătămare exterioară. Pentru prima dată, în ochii ei larg deschiși, viorii, am putut citi liniștea cerului senin.

Pe Leslie Cowper l-am găsit mai departe. Încă nu murise, dar își trăia ultimele clipe.

— M-a sărutat la intrarea în curbă, gemu el și cu un fior înțepeni.

Mașinile poliției se auzeau din ce în ce mai aproape.

colecția

A apucat târnăcopul cu amândouă mâinile, l-a ridicat ca să-şi ia avânt şi l-a înfipt cu toată forţa în pieptul ei. Un şuvoi de sânge (cu toate că era moartă de atâta vreme) a izbucnit în aer şi a căzut cu un plescăit înfundat pe lintoliu şi, în aceeaşi clipă, de pe buze i-a ţâşnit un ţipăt lung, îngrozitor, crescând ca un muget de sirenă, apoi brusc s-a stins. Fulgerător, aripa morţii i-a atins chipul, culoarea a pălit, obrajii s-au stafidit, gura i-a căzut.

ISBN 973-32-0378-5

Lei 2 700